

لہ بلاؤکراوہ کانی سائتی ئیمان ون

WWW.IMAN1.COM

بہ شی پاکردنہ وہ (الطَّهَارَةُ)

جۆرہ کانی ئاو (أَقْسَامُ الْمِيَاهِ)

ئاو پاکہ و پاک کہرہ و ہیشہ ^(۱) ، تاوہ کو شتیکی پیسی تیکہل دہبی پرنگی یان تامی یان بۆنی دہگۆریت ، ئہوہ لہو حالہ تہدا لہ پاکہ و پاک کہرہ و ہیش دہری دہکات ^(۲) و ہیان شتیکی پاکہ تیکہل بی پرنگی یان تامی یان بۆنی بگۆریت ، ئہوہ لہو حالہ تہدا تہنا لہ پاک کہرہ و ہیشی دہری دہکات ^(۳)

(۱) ہیچ جیاوازیہک نییہ لہ نیوان زانایاندا کہوا پاکہ و پاک کہرہ و ہیشہ ، خوی گہورہ لہ سورہتی (الانفال: ۱۱) دا دہفہ رمی: ﴿ وَيُنزَلُ عَلَيْكُم مِّنَ السَّمَاءِ مَاءٌ لِّيُطَهِّرَكُم بِهِ ﴾ . واتہ : خوی گہورہ لہ ئاسمانہ وہ ئاوتان بہ سہردا دادہ بہ زینت بؤ ئہوہی پاکتان بکاتہ وہ پیئی . وہ لہم بارہیشہ وہ فہرموودہی زۆر ہییہ بروانہ [البخاری (۲/۲۲۷-مع الفتح) ومسلم (۵/۹۶ بشرح النووی) وأبو داود (۱/۱۵۳/۸۳) والترمذی (۱/۴۷/۶۹) وابن ماجہ (۱/۳۶/۳۸۶) وغیرہم] .

(۲) بہ بہ لگہی یہ کپایی (إِجْمَاع) ی زانایانی ئیسلام ، بروانہ [الاجماع لابن منذر (۳۳) و(مختصر بدر المنیر ل ۱۸) و(البحر للمہدی ۱/۳۱) و (المجموع) للنووی (۱/۱۱۰) و(المغنی لابن قدامة ۱/۵۳)].

(۳) شتی پاکہ و ہکو ماست و سابون و ہویر و ئہو شتانہی کہ زۆربہی جار تیکہل بہ ئاو نبن، ئہگہر تیکہل ببن بہ ئاو لہ ناوی ئاوی پرووت دہری کات و ہک پیئی بوتریت ماستا و یان سابونا و ئہوہ ئاوہ کہ لہ پاک کہرہ و ہیشی دہر دہکات بہ لام ہہر بہ پاکہ دہمینیتہ وہ واتہ : ئہگہر بدات لہ لاشہ و جل و بہرک پئیویست ناکات بیشوریت . بہ لام غوسلی پی ناکریت و دہست نوئی پی ناگیریت . ئہمہ بؤ ئہو شتانہی کہ زۆربہی جار تیکہل بہ ئاو نبن ، بہ لام ئہو شتانہی کہ زۆربہی جار (عَادَة) وایہ تیکہل لہ گہل ئاودا و ہک قہوزہ ، ئہوہ با پرنگی یان تامی یان بۆنیشی بگۆریت ہہر پاکہ و پاک کہرہ و ہیشہ .

تیبینی: ئو شتہ پاکانہی کہ زور بہی جار تیکہل بہ ئاؤ نین ، ئہ گہر تیکہل بین بہ لام زور نہ بوو ئوہ ہیچ کاریک ناکاتہ سہر پاک کہرہ وہی ئاؤہ کہ با بونیشی بگوریت .

جا ہیچ جیاوازیہک نییہ ئہ گہر ئاؤہ کہ زور بیٹ یان کہم^(۴) ، راوہ ستاؤ بیٹ یان ری بکات^(۵) ، بہ کارہینراؤ بیٹ یان بہ کار نہہینراؤ^(۶) .

لہ بہر فہرموودہ کہی (أُمُّ عَطِيَّةُ الْأَنْصَارِيَّةُ) (خوای لی رازی بیٹ) کہوا فہرمووی : پیغہ مہبری خوا (ﷺ) ہاتہ زورہ وہ کاتیک کہ کچہ کہی وہ فاتی کردبوو ، جا فہرمووی : ((**إِغْسَلْنَهَا ثَلَاثًا أَوْ خَمْسًا أَوْ أَكْثَرَ مِنْ ذَلِكَ إِنْ رَأَيْتُنَّ ، بِمَاءٍ وَسِدْرٍ وَاجْعَلْنَ فِي الْأَخِرَةِ كَافُورًا أَوْ شَيْئًا مِنْ كَافُورٍ**)) واتہ : بیشونہ وہ سئ جار یان پینج جا یان زیاتر لہ وہ ئہ گہر بہ باشتان بینی ، بہ ئاؤ (سدر) وہ دواہن جاریش (کافور)ی تیکہل کن یان ہندیک لہ (کافور) ... [رواہ البخاری (۱۲۵۳/۲) و مسلم (۶۴۶/۲) / (۹۳۹)].

(۴) لہ مہسہ لہ یہ دا کہ ئاؤ پاکو پاک کہرہ وہیہ تا شتیکی پیسی تئدہ کہ ویت رہنگی یان تامی یان بونی دہ گوریت ئوہ لہ و کاتہ دا پیس دہ بیٹ یان شتیکی پاکی تئبکہ ویت لہ ناوی ئاوی پووت دہ ریکات ئوہ لہ پاک کہرہ وہی دہری دہکات ، ئا لہ مہنرہ تہ دا جیاوازی نیہ ئیتر ئاؤہ کہ کہم بیٹ یان زور . بؤ زیاتر دلنیا بوون لہ مہ باسہ بروانہ [شرح السنۃ للبعوی (۵۹/۲) و (نیل الاوطار) للشوکانی (۳۰/۱) و (جوہر النقی) لابن الترمذی الذی بذیل السنن الکبری للبیہقی (۲۵۶/۱)].

(۵) بہ ہمان شیوہ لہ و ہنرہ تہی پیشوو دا جیاوازی نییہ ئوہ ئاؤہ ری بکات یان ری نہکات ، بؤ دلنیا بوونیش لہ مہ بروانہ [احکام الاحکام) لابن نقی العید (۲۱/۱) و (المطی) لابن حزم (۱۸۴/۱)].

(۶) ئاوی بہ کارہینراؤ ئوہ ئاؤہ یہ کہ دہست نویژی پی گہرا بیٹ یان غوسلی پی کرا بیت ، بہ لگہی (تأثیر) نہ کردنی لہ سہر (قاعدۃ) کہ مان فہرموودہ کہی (جابر) ہ (خوای لی رہزای بیت) ، کہوا فہرمووی : ((**جَاءَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ يَعُوذُنِي وَأَنَا مَرِيضٌ لَا أَعْقِلُ فَتَوَضَّأَ وَصَبَّ عَلَيَّ وَضُوءَهُ**)) واتہ : روزیک تووشی نہ خوشی یہ کہ ہاتم بی ہوشی خستم ، جا پیغہ مہبری خوا (ﷺ) سہردانی کردم ، و دہست نویژی گرت و ئاوی دہست نویژہ کہی بہ سہرم دا کرد [رواہ البخاری (۱۹۴/۱) و مسلم (۱۲۳۲/۳) / (۱۶۱۶)].

ئەمە بەلگە‌ی پاک‌ی ئاوی بە کارهینراو ، وه بەلگە‌ی پاک‌ کەرەوه‌یشی فەرمووده‌کە‌ی (رُبَّعُ بِنْتُ مُعَوِّذٍ ه) (خوای لێ پەزای بیئت) فەرمووی: ((اَنَّ النَّبِيَّ ﷺ) مَسَحَ بِرَأْسِهِ مِنْ فَضْلِ مَاءٍ كَانَ فِي يَدِهِ)) واتە: پیڤه‌مبەری خوا (ﷺ) مەسحی سەری کرد بە پاشماوه‌ی ئەو ئاوه‌ی کە بە دستیه‌وه بوو [رواه ابوداود (۱۳۰/۹۱) وهو حدیث حسن ، بروانه الروضة الندية تحقیق محمد صبحي حلاق (۱/۶۸)].

ئەو شتانه‌ی کە پیسن (النَّجَاسَات)

ئەوانه‌ی پیسن^(۷) ، پاشه‌رۆ^(۸) و میزنی مروّقه‌ به‌ گشتی^(۹)
و یاش میز^(۱۰) و (مذی)^(۱۱)

(۷) کە پیویسته مروّقه‌ خۆی لێ پاک‌ بکاته‌وه ئەگەر له لاشه‌ی یان له جل و به‌رگی دا .
(۸) له به‌ر فەرمووده‌کە‌ی (أَبُو سَعِيدٍ الْخُدْرِيُّ) (خوای لێ رازی بیئت) کە‌وا پیڤه‌مبەری خوا (ﷺ) فەرمووی: ((إِذَا جَاءَ أَحَدُكُمُ الْمَسْجِدَ فَلْيَقْلِبْ نَعْلَيْهِ وَلْيَنْظُرْ فِيهِمَا فَإِنْ رَأَى خُبْنًا فَلْيَمْسَحْهُ بِالْأَرْضِ وَلْيُصَلِّ فِيهِمَا)) واتە: هەر یه‌کێکتان ئەگەر هاتن بۆ مزگه‌وت ، ئەوه با (نعل) ه‌کانی دیواودیو بکاته‌وه و ته‌ماشای کات ، ئەگەر پیسیه‌کی پیوه‌ بینی ، با به‌ زه‌ویدا بیساویت ، پاشان نوێژی بکات [رواه الإمام أحمد (۲۰/۳) وأبوداود (۲۵۳/۲) مع العون وغيرهما وهو حدیث صحیح بروانه صحیح أبی داود (۶۰۵)].

(۹) له به‌ر فەرمووده‌کە‌ی (أَبُو هُرَيْرَةَ) (خوای لێ رازی بیئت) کە‌وا فەرمووی: پی‌اویکی ده‌شته‌کی له‌ مزگه‌وتدا هه‌ستا میزی کرد ، چا‌خه‌لکی په‌لاماریان دا ، پیڤه‌مبەری خوایش (ﷺ) فەرمووی: ((دَعُوهُ وَهَرِّقُوا عَلَيَّ بَوْلَهُ سَجَلًا مِنْ مَاءٍ - أَوْ دَنُوبًا مِنْ مَاءٍ - فَإِنَّمَا بُعِثْتُمْ مُيسِرِينَ وَلَمْ تُبْعَثُوا مُعَسِرِينَ)) واتە: وازی لێ به‌ینن ، پاشان سه‌تلیک ئاو بکه‌نه‌ سه‌ریدا ، ئیوه‌ نی‌راون بۆ ئەوه سووک‌ کەرەوه‌ بن نه‌ک توند و گران کەرەوه‌ [رواه البخاری (۲۲۰/۲۲۳/۱) وغيره].

به‌لام میزی کوری شیره‌ خۆر (عُفُو)ی لێ دراوه‌ له‌ شه‌رعدا ، له‌ به‌ر فەرمووده‌کە‌ی (أُمُّ قَيْسٍ بِنْتُ مُحْصِنٍ) (خوای لێ رازی بیئت) ((أَنَّهَا أَتَتْ بِإِبْنٍ لَهَا صَغِيرٍ لَمْ يَأْكُلِ

الطَّعَامَ إِلَى رَسُولِ اللَّهِ ﷺ فَأَجْلَسَهُ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ فِي حَجْرِهِ ، فَبَالَ عَلَى ثَوْبِهِ ، فَدَعَا بِمَاءٍ فَتَضَحَّهُ وَلَمْ يَغْسِلْهُ)) واته: كه‌وا كورپکی بچوکی هیئا بۆ لای پیغه‌مبهری خوا (ﷺ) كه - هیشتا - خوادنی نه‌ده‌خوارد ، جا پیغه‌مبهری خوا (ﷺ) له باوشی خویدا داینا جا میزی کرده سهر جل و به‌رگه‌که‌یدا ، جا ئه‌ویش داوای ئاوی کرد و پی‌ی ئاو په‌رژینی کرد و نه‌یشورد [رواه البخاری (۱/رقم/۲۲۳) و مسلم (۱/رقم/۲۲۷)].

وه‌ه‌وه‌ها له‌بهر فه‌رموده‌که‌ی (أبي السَّمْح)ی خزمه‌ت کاری پیغه‌مبهر (ﷺ) كه‌وا: (حَسَن) یان (حُسَيْن) میزیان کرده سهر سینگه پیغه‌مبهردا (ﷺ) ، منیش هاتم بیشووم ، ئه‌ویش فه‌رمووی: ((يُغْسَلُ مِنْ بَوْلِ الْجَارِيَةِ وَيُرَشُّ مِنْ بَوْلِ الْغُلَامِ)) واته: میزی کچ ده‌شوریت به‌لام میزی کور ئاو پرژین ده‌کریت [رواه أبوداود (۲/۳۷۶/۲۳۲) والنسائی (۱/۱۵۸/۳۰۴) وابن ماجه (۱/ ۱۷۵ / ۲۲۶) وغيرهم وقال ابن حجر في التخليص (۱/۵۰) وحسنه البخاری ، وه بروانه صحیح النسائی (۲۹۳)].

(۱۰) به به‌لگه‌ی یه‌کرای (الإجماع) زانایان ، بروانه (المجموع) للَنَوَوِي (۲/۵۵۲).

(۱۱) (مَدِي): ئاویکی روشنی سپی لیه‌که‌ی لیکه‌ی بیرکردنه‌وه له‌جووت بوون (جماع) ده‌رده‌چیت به‌پی ئه‌وه‌ی هیچ هه‌ستیکی پی بکریت، ئه‌م ئاوه‌یشه پیسه له‌بهر فه‌رموده‌که‌ی (علی) (خوای ئی رازی بیت) که‌پرسیاری له‌پیغه‌مبهر (ﷺ) کرد ئه‌ویش پی‌ی فه‌رموو: ((تَوَضَّأُ وَاغْسَلَ نَكَرَكَ)) واته: ده‌ست نو‌یژ بگره‌وه و (نَكَرَت) بشو - واته: تارات بکه پاشان ده‌ست ده‌ست نو‌یژ بگره [رواه البخاری (۱/۲۳۰/۱۳۲) و مسلم (۱/۳۰۳/۲۴۷) و للفظ له].

وخوینی چه‌یزو زیسانی^(۱۲) وئاژه‌لی مرداره‌وه بوو^(۱۳) ولیکی سه‌گ^(۱۴) وپاشه‌رو و میزی ئاژه‌لی گوشتی نه‌خوریت^(۱۵)

(۱۲) خوینی چه‌یز پیسه ، له‌بهر فه‌رموده‌که‌ی (أَسْمَاءُ بِنْتُ أَبِي بَكْرٍ) (خوای ئی رازی بیت) كه‌وا ئافره‌تیک پرسیاری له‌پیغه‌مبهری خوا کرد (ﷺ) : ئایا ئه‌گه‌ر یه‌کیکمان خوینی چه‌یز دای له‌جل و به‌رگه‌که‌ی چی بکات؟ پیغه‌مبهریش (ﷺ) فه‌رمووی: ((إِذَا أَصَابَ ثَوْبَ إِحْدَاكُنَّ الدَّمَ مِنَ الْحَيْضَةِ فَلْتَقْرُصْهُ ثُمَّ لَتَتَضَحَّهُ بِمَاءٍ ثُمَّ لَتُصَلِّي فِيهِ)) واته: ئه‌گه‌ر یه‌کیکتان خوینی چه‌یز دای له‌جل و به‌رگه‌که‌ی ئه‌وه بیوه‌رینیت پاشان بیداته ده‌ستدا جا ئاوی پیدا بکات وپاشان نو‌یژی پیوه بکات [رواه البخاری (۱/۴۱۰/۳۰۷) و مسلم (۱/۲۹۹/۲۴۰) و للفظ له].

وه خوینی زه‌یسانیش هه‌ر خوینی چه‌یزه کۆبوه‌ته‌وه له‌ماوه‌ی سک پری ئافره‌تدا

تیبینی = نه‌گه‌ر خویننه‌که شویننه‌واری هه‌رمایه‌وه پاش شوردن ، نه‌وه هیچ زیانیکی نییه ، له به‌ر فەرمووده‌که‌ی (أَبُو هُرَيْرَةَ) (خوای لی رازی بیئت): که‌وا (حَوْلَهُ بِنْتُ يَسَارٍ) فەرمووی: نه‌ی پیغه‌مبه‌ری خوا ، من ته‌نہا یه‌ک جل و به‌رگم هه‌یه ، وه به‌و جله‌یشه‌وه تووشی هه‌یز ده‌بم ؟ پیغه‌مبه‌ری خوا یش (ﷺ) فەرمووی: ((فَإِذَا طَهَّرْتَ فَأَغْسِلِي مَوْضِعَ الدَّمِّ ثُمَّ صَلِّي فِيهِ)) واته: جا نه‌گه‌ر پاک بوویته‌وه نه‌وه شوینی خویننه‌که بشو ، پاشان نوژی پیوه‌بکه ، ووتی: نه‌ی پیغه‌مبه‌ری خوا نه‌گه‌ر شویننه‌واری هه‌ر مایه‌وه ؟ فەرمووی: ((يَكْفِيكَ الْمَاءُ وَلَا يَضُرُّكَ أَثَرُهُ)) واته: ته‌نہا ئاووت به‌سه و شویننه‌واری هیچ زیانیکت پی ناگه‌یه‌نیئت [رواه أبو داود (۳۶۱/۲۶/۲) والبیهقی (۴۰۸/۲) وه‌رحدیث صحیح بروانه صحیح أبی داود (۳۵۱)].

(۱۳) له به‌ر فەرمووده‌که‌ی (إِبْنُ عَبَّاسٍ) (خوایان لی رازی بیئت)، که‌وا پیغه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) فەرمووی: ((إِذَا دُبِغَ الْإِهَابُ فَقَدْ طَهَّرَ)) واته: نه‌گه‌ر پیست خوشه بکریت پاک ده‌بیته‌وه ، کاتیک که‌دای به‌لای کاوریکی (مِثْمُونَةَ) دا مردار بووبوه‌وه نه‌ویش فەرمووی : ((أَلَا أَنْتَفَعْتُمْ بِإِهَابِهَا ؟)) واته: ئایا بو سوود له پیسته‌که‌ی وه‌رناگرن ؟ جا نه‌م فەرمووده‌ی فەرموو [الحدیث رواه مسلم (۲۷۷/۱) ۳۶۴، ۳۶۶] وغیره. جا نه‌مه‌ش به‌لگه‌یه‌که مرداره‌وه بوو پیسه ، بویه پیسته‌که‌ی به‌خوشه‌کردن پاک ده‌بیته‌وه .

(۱۴) له به‌ر فەرمووده‌که‌ی (أَبُو هُرَيْرَةَ) (خوای لی رازی بیئت) که‌وا پیغه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) فەرمووی: ((طَهَّورُ إِثْمَانٍ أَحَدَكُمْ إِذَا وَلِغَ فِيهِ الْكَلْبُ أَنْ يَغْسِلَهُ سَبْعَ مَرَّاتٍ أَوْلَاهُنَّ بِالْثَرَابِ)) واته: نه‌گه‌ر سه‌گ ده‌می خسته ناو قاپی هه‌ریه‌کیکتانه‌وه ، با چی تیدایه بیرژیئت پاشان هه‌وت جار بیشوات جاری یه‌که‌میان به‌ خوّل [رواه مسلم (۹۱/۲۳۴/۱) وغیره].

(۱۵) له به‌ر فەرمووده‌که‌ی (إِبْنُ مَسْعُودٍ) (خوای لی رازی بیئت) که‌وا پیغه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) چوو ده‌ست به‌ ئاو بگه‌یه‌نیئت ، جا فه‌رمانی پی کردم سی به‌ردی بو بینم ، منیش دوو به‌ردم دوزیه‌وه و به‌ داوی سی‌یه‌میاندا گه‌پام نه‌بوو ، جا ته‌رسه‌قولیکم بو هیئا پیغه‌مبه‌ری خوایش هه‌ردوو به‌رده‌که‌ی لی وه‌رگرتم و ته‌رسه‌قوله‌که‌یشی فری‌دا و فەرمووی: ((هَذَا رَكْسٌ)) واته: نه‌مه پیسه [رواه البخاری (۱۵۶/۲۵۶/۱) وغیره].

و گوشتی به‌راز^(۱۶) جگه‌له‌مانه‌هه‌مووشتیکی تر پاکه^(۱۷).

چون پیسی پاک ده‌کریته‌وه

(كَيْفِيَّةُ تَطْهِيرِ النَّجَاسَةِ)

شتی پیسی به شوردن پاک ده‌بیته‌وه^(۱۸) ، به شیوه‌یهک هیچ شوینه‌واریکی نه‌و پیسی‌یهی پیوه نه‌میینیت^(۱۹) ، وه نه‌مه بنه‌رته‌(الأصل) ه له پاک کردنه‌وه‌دا هیچ جیگه‌ی ناگریته‌وه مه‌گه‌ر به به‌لگه‌ی شهرعی^(۲۰) ،

(۱۶) له به‌ر فرموده‌که‌ی خوی گه‌وره له سوره‌تی (الأنعام آیه: ۱۴۵) دا که ده‌فرمی: ﴿أَوْ لَحْمَ خَنْزِيرٍ فَإِنَّهُ رِجْسٌ﴾ واته: یان گوشتی به‌راز که به‌راستی پیسه .
(۱۷) چونکه له بنه‌رته‌(الأصل) دا ه‌مووشتی‌ک پاکه‌(الأصلُ فِي الْأَشْيَاءِ الطَّهَّارَةِ) وه نابیت به هیچ شتی‌ک بووتریت پیسه مه‌گه‌ر به به‌لگه‌ی شهرعی ، وه نیمه‌ش جگه له‌وانه‌ی که باسما‌ن کرد هیچ به‌لگه‌یه‌کی راستمان نییه له سه‌ر پیسی‌تی هیچ شتی‌کی‌تر ، وه نه‌وبه‌لگانه‌ی که ه‌ندیک زانا ده‌بیینه‌وه بو سه‌لمانندی پیسی‌تی شتی تر - وهک : (مَنِي) وخوین و بی‌باوه‌(مُشْرِك) و .. - یان راست نین ، یان نه‌و واتیه ناگه‌یه‌نن ، پروانه [الأدلة الرضیة (۲۲۲ - ۲۵)] ، که به کورتی له‌ویدا باسی کردوه .

(۱۸) به‌وه‌ی به‌ ئاو بیشوریت وهک له شهرعدا هاتوو ، وهک فرموده‌که‌ی (أَسْمَاءُ بِنْتُ أَبِي بَكْرٍ) پروانه (پ ۱۲) .

(۱۹) شوینه‌واریش ، په‌نگ و بۆن و تامه ، چونکه به‌وانه‌دا ده‌ناسریت ، کاتی‌ک که نه‌وانه‌ی نه‌ما نه‌وه نه‌و پیسی‌یهی پاک ده‌بیته‌وه ، کاتی‌ک نه‌گه‌ر توانا ه‌بوو لایبری‌ت ، به‌لام نه‌گه‌ر پاش ه‌ول دانیش ه‌ر پاک نه‌بوویه‌وه ، وهک په‌نگی خوین ، نه‌وه له‌و کاته‌دا شهرع لئی ده‌بووری‌ت وهک باسما‌ن کرد ، پروانه تیبینی سه‌ر (پ ۱۲) .

(۲۰) ئاو (أَصْل) ه له پاک کردنه‌وه‌دا به به‌لگه‌ی زور ، له‌وانه فرموده‌ی: ((إِنَّ الْمَاءَ طَهُورٌ لَا يُنَجِّسُهُ شَيْءٌ)) [رواه ابوداود (۶۷/۱۲۷/۱) والترمذی (۶۶/۴۵/۱) والنسائی (۱۷۴/۱) و صححه الألبانی فی الإرواء (۱۴)] .

وه نه‌وه‌یشی که شهرع ریگای پیداوه ، پاک کردنه‌وه‌ی پیلاو به ساویینی به‌زه‌ویدا ، له به‌ر فرموده‌که‌ی (أَبُو سَعِيدٍ) له (پ ۸) ، وه پاک کردنه‌وه‌ی پاینی دریزی‌ی جل و به‌رگی ئافره‌ت ، له به‌ر فرموده‌که‌ی (أُمُّ سَلَمَةَ) که‌وا ئافره‌تی‌ک پرسیاری لی کرد له باره‌ی جل و به‌رگه‌که‌یه‌وه که دریزی‌وه به‌زه‌ویدا ده‌خشیت وه به سه‌ر شوینی پیسیشدا تیپه‌ر ده‌بی‌ت ؟ جا نه‌ویش فرمووی: پیغه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) فرمووی: ((يَطْهَرُهُ مَا بَعْدَهُ)) واته: پاشی خوی پاک‌ی ده‌کاته‌وه [رواه ابو داود (۳۷۹/۴۴/۲) والترمذی (۱۴۳/۹۵/۱) و ابن ماجه (۵۳۱/۱۷۷/۱) وهو حدیث صحیح بروانه صحیح ابن ماجه (۴۳۰)] .

وه ئه‌وه‌ی به شۆردن نه‌توانریت پاک بکریته‌وه ئه‌وه یان ئاوی به سردا ده‌کریت ^(۲۱) وه یان ئاوی ئی هه‌لده‌کیشریت (ده‌رده‌که‌ریت) تا شوینه‌واری پیسی‌یه‌که نامینیت ^(۲۲)، وه‌ه‌روه‌ها گۆرانی شتیکی پیسی بۆ شتیکی پاک، خۆی پاک بوونه‌وه‌یه ^(۲۳).

ده‌ست به ئاو گه‌یاندن (قَضَاءُ الْحَاجَةِ)

پیویست (واجب) ه له سهر ئه‌و که‌سه‌ی ده‌ست به ئاو ده‌گه‌یه‌نیت دوور بکه‌ویته‌وه تا که‌س چاوی ئی نه‌بیت ^(۲۴)، وه له‌و شوینانه‌دا دانه‌نیشیت که له شه‌ردا قه‌ده‌غه‌ی ئی کرا بیت ^(۲۵)،

(۲۱) وه‌ک فەرمووده‌که‌ی (أَبُو هُرَيْرَةَ) (خوای ئی رازی بیت) بپوانه (پ ۹).
(۲۲) وه‌ک بیر، ئه‌گه‌ر شتیکی پیسی تی بکه‌ویت، ئه‌وه شته‌ پیسه‌که ده‌ر ده‌کریت، پاشان له ئاوه‌که‌ی هه‌لده‌کیشریت تا په‌نگ و تام و بۆنی پیسی‌یه‌که نامینیت.
(۲۳) وه‌ک گۆرانی پیسی مروّف بۆ خۆل، ئه‌گه‌ر پاشه‌رووی مروّف ماوه‌یه‌کی به‌ سه‌ردا بۆی وگۆرا و بوو به‌ خۆل، ئه‌وه ئه‌و خۆله‌ پیسی نییه، چونکه ئیستا خۆله، وه‌ خۆلێش پاکه، بۆ زیاتر تی گه‌یشتن له‌م مه‌سه‌له‌یه بپوانه [سَيَلُ الْجَرَّانِ ي نِيَمَامِي (شوکانی) (۵۲/۱)].
(۲۴) له‌ به‌ر فەرمووده‌که‌ی (جَابِر) (خوای ئی رازی بیت) که‌وا فەرمووی ((خَرَجْنَا مَعَ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ فِي سَفَرٍ، وَكَانَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ لَا يَأْتِي الْبِرَانَ حَتَّى يَتَغَيَّبَ فَلَا يُرَى)) واته: له‌ گه‌ل پیغه‌مبه‌ری خوادا (ﷺ) ده‌رچووین بۆ سه‌فه‌ریک، وه پیغه‌مبه‌ری خوا هه‌رگیز ده‌ستی به‌ ئاو نه‌ده‌گه‌یاند تا ته‌واو وون ده‌بوو و که‌س نه‌یده‌بینی [رواه‌ أبو داود (۲/۱۹/۱) و ابن‌ ماجه (۱/۳۳۵) وهذا لفظه وهو حديث صحيح بپوانه صحیح أبو داود (۲) و صحیح ابن‌ ماجه (۲۶۸) بنحوه].

تییینی:

دروسته که‌سیک ئه‌گه‌ر به‌ ته‌نها میزی کرد دوور نه‌که‌ویتته‌وه، به‌ مه‌رجیک عه‌وره‌تی نه‌بینریت، له‌ به‌ر فەرمووده‌که‌ی (حُدَيْفَةُ بْنُ الْيَمَانِ) (خوای ئی رازی بیت) که‌وا فەرمووی: ((كُنْتُ مَعَ النَّبِيِّ ﷺ فَأَنْتَهَى إِلَيَّ سُبَّاطَةَ قَوْمٍ، فَبَالَ قَائِمًا فَتَنَحَّيْتُ فَقَالَ: أَدْنُهُ، فَدَنَوْتُ حَتَّى قُمْتُ عِنْدَ عَقْبِيهِ، فَتَوَضَّأَ، فَمَسَحَ عَلَيَّ خُفِّيهِ)) واته: له‌ گه‌ل پیغه‌مبه‌ری خوادا (ﷺ) بووم جا گه‌یشته‌ سه‌ر زبلكوان (شیوی) قه‌ومیک، به‌ پیوه میزی کرد

، جا منیش سه‌رم داخست ، ئه‌ویش فه‌رموی نزیك به‌روه ، منیش نزیك بومه‌وه لی‌تا له پشتیوه راوه‌ستام ، جا ده‌ست نوژی‌ی گرت و مه‌سحی له سه‌ر خوفه‌کانی کرد [رواه مسلم (۲۷۳/۲۲۸/۱) و الترمذی (۱۳/۱۱/۱) و البخاری (۲۲۵/۳۲۹/۱) و بقیة الجماعة].

وه (إِبْنُ عُمَرَ) (خوای لی رازی بی‌ت) ده‌یفه‌رموو: ((أَنْ النَّبِيِّ ﷺ كَانَ إِذَا أَرَادَ الْحَاجَةَ لَمْ يَرْفَعْ ثَوْبَهُ حَتَّى يَدْنُو مِنَ الْأَرْضِ)) واته: پیغه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) ئه‌گه‌ر ویستی ده‌ست به‌ ئاوگه‌یانندی ببوایه ، جله‌کانی به‌رز نه‌ده‌کرده‌وه تا نزیك ده‌بوویه‌وه له‌زه‌وی - بۆ ئه‌وه‌ی عه‌وره‌تی نه‌بینریت - [رواه أبوداود (۱۴/۳۱/۱) ، و الترمذی (۱۴/۱۱/۱) من حدیث أنس وهو حدیث صحیح بروانه صحیح أبی داود (۱۱) و السلسلة الصحیحة (۱۰۷۱) و صحیح الجامع (۴۶۵۲)].

(۲۵) له‌وانه فه‌رموده‌کانی (أَبُو هُرَيْرَةَ) (خوای لی رازی بی‌ت) که‌وا پیغه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) فه‌رموی: ((إِنْ قُومُوا اللَّاعِنِينَ)) واته: خو پباریزن له‌و دوانه‌ی که‌ ده‌بنه‌هوی نه‌فره‌ت (لَعْنَةُ) لی‌کردنی خه‌لکی ، ووتیان : ئه‌ی پیغه‌مبه‌ری خوا ئه‌و دووشته‌ چین که‌ ده‌بنه‌هوی نه‌فره‌ت ؟ ئه‌ویش فه‌رموی : ((الَّذِي يَتَخَلَّى فِي طَرِيقِ النَّاسِ أَوْ فِي ظِلِّهِمْ)) واته: ئه‌وه‌ی له‌ ریگای خه‌لکیدا ده‌ست به‌ ئاو بگه‌یه‌نیت یان له‌ سیبه‌ریان دا _ که‌ تئیدا داده‌نیشن و پشوو ده‌ده‌ن _ . [رواه مسلم (۲۶۹/۲۲۶/۱) و أبوداود (۲۵/۴۷/۱) ، و فی روایة لأبی داود (۲۶/۲۸/۱) و ابن ماجه (۳۲۸/۱۱۹/۱) و غیرهما ، عن (مُعَاذُ بْنُ جَبَلٍ) که‌وا پیغه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) فه‌رموی : ((إِنْ قُومُوا الْمَلَاعِنَ الثَّلَاثَ ، الْبِرَازُ فِي الْمَوَارِدِ ، وَقَارِعَةُ الطَّرِيقِ ، وَالظَّلُّ)) واته: خو تان له‌و سیانه‌ پباریزن که‌ ده‌بنه‌هوی نه‌فره‌ت (لَعْنَةُ) لی‌کردنی خه‌لکی: ده‌ست به‌ ئاوگه‌یاندن له‌ شوینی ئاو هینانی خه‌لکی و له‌ سه‌ر ریگای خه‌لکی و له‌ سیبه‌ر دا . وه‌ پوو له‌ قیبله‌ نه‌کات و پشیتشی تی‌ نه‌کات^(۲۶) ، وه‌ پیویست (وَأَجِبْ) ه‌ خو پاک‌کردنه‌وه‌که‌ به‌ سه‌ی به‌رد که‌م تر نه‌بی‌ت ، یا هه‌رشتیک جیگه‌ی به‌رد بگریته‌وه ، به‌مه‌رجیک قه‌ده‌غه‌یشی لی‌ نه‌کراییت ، وه‌ به‌ ده‌ستی راستیش خو‌ی پاک‌نه‌کاته‌وه^(۲۷) ،

وه فه‌رموده‌که‌ی (جَابِرُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ) (خوای لی رازی بی‌ت) که‌وا فه‌رموی: ((أَنْ النَّبِيِّ ﷺ نَهَى أَنْ يُبَالَ فِي الْمَاءِ الرَّأَكِدِ)) واته: پیغه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) قه‌ده‌غه‌ی کردوه له‌ میز کردنه‌ ناوی ئاوی راوه‌ستاو دا [رواه مسلم (۲۸۱/۲۳۵/۱) و النسائي (۳۴/۱) و ابن ماجه (۳۴۳/۱۲۴/۱)].

وه فه‌رموده‌که‌ی (حُمَيْدُ الْحَمَيْرِي) که‌وا فه‌رموی: گه‌یشتم به‌ پیاویک هاوه‌لیتی پیغه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) کردبوو وه‌ک چۆن (أَبُو هُرَيْرَةَ) هاوه‌لیتی کردوه ، جاپی‌ی ووتم: ((

نَهَى رَسُولُ اللَّهِ (ﷺ) أَنْ يَمْتَشِطَ أَحَدُنَا كُلَّ يَوْمٍ ، أَوْ يَبُولَ فِي مُعْتَسِلِهِ)) واته: پیغه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) قه‌ده‌غی لی کردین که‌وا یه‌کی‌کمان هه‌موو روژیک سهر شانه بکه‌ین یان میز بکه‌ینه ئه‌و شوینه‌ی که خۆمانی تیدا ده‌شورین [رواه أبوداود (۲۸/۳۰/۱) والنسائی (۲۳۸/۱۳۰/۱) وهو حدیث صحیح بپوانه صحیح النسائی (۲۳۲)].

(۲۶) له به‌ر فه‌رموده‌که‌ی (أَبُو أَيُّوبَ الْأَنْصَارِيُّ) (خوای لی رازی بی‌ت) که‌وا پیغه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) فه‌رموی: ((إِذَا أَتَيْتُمُ الْعَائِطَ فَلَا تَسْتَقْبِلُوا الْقِبْلَةَ وَلَا تَسْتَدْبِرُوهَا وَلَكِنْ شَرِّقُوا أَوْ غَرِّبُوا)) واته: ئه‌گه‌ر چوونه سهر ئاو ئه‌وه نه‌پوو له قیبله و نه‌پشتیشی تی بکه‌ن ، به‌لکو پوو له پۆژه‌لات بکه‌ن یان له پۆژ ئاوا ، جا (أَبُو أَيُّوبَ) ده‌یفه‌رمو: کاتی‌ک که هاتینه (شام) بینیمان ئاو ده‌سته‌کان پوو به‌ره‌و قیبله دروست کراوون ، جا ئیمه‌ش لار ده‌بوینه‌وه و داوای لی بو‌ردنمان له خوای گه‌وره ده‌کرد [رواه البخاری (۳۹۴/۴۹۸/۱) ومسلم (۲۶۴/۲۲۴/۱) وغیرهما].

(۲۷) له به‌ر فه‌رموده‌که‌ی (سَلْمَانُ الْفَارِسِيُّ) (خوای لی رازی بی‌ت) که‌وا پی‌یان ووت: ئیوه پیغه‌مبه‌ره‌که‌تان هه‌موو شتیکی فی‌ر کردون ته‌نانه‌ت پیسی کردنیش ؟ ئه‌ویش فه‌رموی: ((أَجَلٌ ، لَقَدْ نَهَانَا أَنْ نَسْتَقْبِلَ الْقِبْلَةَ لِعَائِطٍ أَوْ بَوْلٍ ، أَوْ أَنْ نَسْتَنْجِيَ بِالْيَمِينِ ، أَوْ أَنْ نَسْتَنْجِيَ بِأَقْلٍ مِنْ ثَلَاثَةِ أَحْجَارٍ ، أَوْ أَنْ نَسْتَنْجِيَ بِرَجِيعٍ أَوْ بِعَظْمٍ)) واته: به‌لئ ، بۆ – ده‌ست به‌ ئاو‌گه‌یاندن – پیسی بی‌ت یان میز قه‌ده‌غی لی کردوین پوو له قیبله بکه‌ین ، یان به‌ ده‌ستی راست خۆ پاک بکه‌ینه‌وه ، یان به‌ سی به‌رد که‌متر خۆ پاک بکه‌ینه‌وه ، یان به‌ پاشه‌پۆ و ئیسک خۆ پاک بکه‌ینه‌وه _ جا ئیتر ئه‌و پاشه‌پۆ ئیسقانه‌هی هه‌ر شتی‌ک بی‌ت هه‌ر دروست نییه _ [رواه مسلم (۲۶۲/۲۲۳/۱) والترمذی (۱۶/۱۳/۱) وأبوداود (۷/۲۴/۱) وغیرهما].

وه هه‌روه‌ها باشت‌ر وایه به‌ ئاو خۆی پاک بکاته‌وه ، له به‌ر فه‌رموده‌که‌ی (أَنْس) (خوای لی رازی بی‌ت) که‌وا فه‌رموی: ((كَانَ رَسُولُ اللَّهِ (ﷺ) يَدْخُلُ الْخَلَاءَ ، فَأَحْمِلُ أَنَا وَغُلَامٌ نَحْوِي إِدَاوَةَ مِنْ مَاءٍ وَعَنْزَةَ ، فَيَسْتَنْجِي بِالْمَاءِ)) واته: پیغه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) ده‌چوو بۆ سهر ئاو ، جا من و مندالیکی وه‌ک خۆم ، کوونه‌یه‌ک (إِدَاوَةَ) ئاوو دار(عَنْزَه) یه‌کمان به‌ده‌سته‌وه ده‌گرت و بو‌یمان ده‌برد جائه‌و خۆی به‌ئاوه‌که‌ پاک ده‌کرده‌وه)) [رواه البخاری (۱۵۲/۲۵۲/۱) ومسلم (۲۷۱/۲۲۷/۱) والنسائی (۴۲/۱) وليس عنده ذكر (العنزة)]

وه له پيشدا پهنا بگريته خوا^(۲۸) وه له پاشيشدا داواى لى بووردنى لى بکهيت^(۲۹).

وه زه که ريشى به دهستی راستى نه گريت، له بهر فرموده کهى (أَبُو قَتَادَةَ) (خوای لى رازى بيټ) کهوا پيغه مبهرى خوا (ﷺ) فرموى: ((إِذَا بَالَ أَحَدُكُمْ فَلَا يَمَسُّ ذَكَرَهُ بِيَمِينِهِ وَلَا يَسْتَنْجِحُ بِيَمِينِهِ)) واته: نه گهر يه کيکتان ميزتان کرد نه وه با به دهستی راستى زه کهرى نه گريت وه خویشى به دهستی راست پاک نه کاته وه [رواه ابن ماجه (۳۱۰/۱۱۳/۱) وهذا لفظه ورواه البخارى (۱۵۴/۲۵۴/۱) ومسلم (۲۶۷/۲۲۵/۱) وغيرهم مطولا ومختصرا].

(۲۸) له بهر فرموده کهى (أَنْس) (خوای لى رازى بيټ) کهوا پيغه مبهرى خوا (ﷺ) هر کاتيک ويستی بوايه بچوايه بو سهر ئاو ديفه رموى: ((اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنَ الْخُبْثِ وَالْخَبَائِثِ)) واته: نهى خوايه من په نات پي ده گرم له نيرينهى جنوکه ومينينه کانيان [رواه البخارى (۱۴۲/۲۴۲/۱) ومسلم (۳۷۵/۲۸۳/۱)]. هه روه ها سوننه ته له پيشيدا بلت (بِسْمِ اللَّهِ) ، له بهر فرموده کهى (عَلِي) (خوای لى رازى بيټ) کهوا پيغه مبهرى خوا (ﷺ) فرموى: ((سِئْرُ مَا بَيْنَ الْجَنِّ وَعَوْرَاتِ بَنِي آدَمَ إِذَا دَخَلَ أَحَدُهُمُ الْخَلَاءَ أَنْ يَقُولَ بِسْمِ اللَّهِ)) واته: په ردهى نيوان (جن) و عه وره تى ئاده ميزاد کاتيک چوه ئاوده ستخانه وه نه وه يه بلت: (بِسْمِ اللَّهِ) [رواه الترمذى (۶۰۳/۵۹/۲) وابن ماجه (۲۹۷/۱۰۹/۱) وهو حديث صحيح برواه الإرواء (۵۰) وصحيح الجامع (۳۶۱۱)].

(۲۹) له بهر فرموده کهى (عَائِشَةَ) (خوای لى رازى بيټ) کهوا پيغه مبهرى خوا (ﷺ) نه گهر ده ر بچوايه له ئاو ده ستخانه ديفه رموى: ((غُفْرَانُكَ)) واته: داواى لى بووردنت لى ده کهم خوايه [رواه أبوداود (۳۰/۵۲/۱) والترمذى (۷/۷/۱) وغيرهما وهو حديث حسن برواه الإرواء (۵۲) وصحيح أبي داود (۲۲) وصحيح الجامع (۴۷۰۷)].

چهند تيبينييهك:

(أ) باش وايه له کاتى چوونه ژوره وه بو ئاو ده ستخانه به پيى چه پ بچيته ژوره وه ، وه له کاتى ده رچوونيشدا به پيى راست ده ر بچيت ، چونکه له فرموده دا هاتوه کهوا لای راست به کار بهيئريت بو شتى پاک وپيروز ، وه لای چه پيش بو شتى پيس و بى ريز ، له و فرمودانه فرموده کهى (عَائِشَةَ) (خوای لى رازى بيټ) پروانه (پ ۴۲) .

(ب) هه نديک له زانايان ده لئين دروست نييه شتيک له گه ل خویدا بباته سهر ئاو کهوا ناوى خوا يان ناوى پيغه مبهرى خواى (ﷺ) تيدا بيټ ، وه به لکه شيان فرموده کهى

(أَنْسَ) ه (خوای لئ پازی بیئت) که‌وا فه‌رمووی: ((أَنْ النَّبِيِّ ﷺ) لَيْسَ خَاتِمًا نَقَشَهُ مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ ، فَكَانَ إِذَا دَخَلَ الْخَلَاءَ وَضَعَهُ)) واته: پیغه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) موستیله‌یه‌کی له په‌نجه‌کانی ده‌کرد (نقش) ی (مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ) ی له سه‌ر کردبوو ، جا نه‌گه‌ر بچوایه‌ته سه‌ر ئاو دایده‌که‌ند [رواه أبو داود (۱/رقم/۱۹) والترمذی (رقم/۸۸، ۱۷۴۶) واین ماجه (رقم/۳۰۳) والنسائی (رقم/۵۲۲۸) والحاکم وهذا لفظه وقال أبو داود: هذا حديث منكر ، وقال النسائي: هذا حديث غير محفوظ ، وأشار الدار قطني إلى شذوذه ، وصححه الترمذي ، وقال النووي: هذا مردود عليه ، وقال الحافظ: إنه معلول ، وه به شئ دووه‌می فه‌مووده‌که (شیخ ألبانی) (تضعیف) ی ده‌کات له (المشكاة: ۳۴۲) و(ضعیف أبي داود: ۴۸) بپوانه (ضعیف الجامع رقم: ۴۳۹۰) . [جا (حُكْم) ی (شَرَعِي) یش به فه‌رمووده‌ی (ضَعِيف) دانامه‌زریت ، جا هه‌تا نه‌گه‌ر فه‌رمووده‌که (صَحِيح) یش بوایه هه‌ر نه‌ده‌بوه به‌لگه له سه‌ر نه‌وه‌ی که‌وا حه‌رامه شتیک ناوی خوا یان ناوی پیغه‌مبه‌ری تییدا بیئت دروست نه‌بیئت ببریته ئاو ده‌ستخانه‌وه ، چونکه نه‌وه کاتیک وایه نه‌گه‌ر ترسی هه‌بوو شتیک پیس لیی بدات ، جا نه‌گه‌ر نه‌وه ترسه‌ی نه‌بوو ، به‌وه‌ی له گیرفانیدا بوو یان له شوینیک تردا ترسی پیس بوونی نه‌بوو نه‌وه هیچی تییدا نییه نه‌گه‌ر بیشی باته ئاو ده‌ستخانه‌وه ، وه نه‌مه‌یش تایبه‌ت نییه به ئاو ده‌ستخانه‌وه به‌لکو له هه‌ر شوینیک تریشدا هه‌ر نابیت بهیلیت شتی پیس لیی بدات

(ج) میز کردن به پیوه دروسته ، له به‌ر فه‌رمووده‌که‌ی (حُدَيْفَةُ بْنُ الْيَمَانِ) (خوای لئ رازی بیئت) که‌وا فه‌مووی: ((كُنْتُ مَعَ النَّبِيِّ ﷺ) فَأَنْتَهَى إِلَيَّ سُبَّاطَةَ قَوْمٍ ، فَبَالَ قَائِمًا فَتَنَحَّيْتُ فَقَالَ: أَدْنُهُ ، فَدَنَوْتُ حَتَّى قُمْتُ عِنْدَ عَقْبِيهِ ، فَتَوَضَّأَ ، فَمَسَحَ عَلَيَّ حُفْيِهِ)) واته: له گه‌ل پیغه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) بووم جا گه‌یشته سه‌ر زبلكوان (شیو) ی قه‌ومیک ، به پیوه میزی کرد ، جا منیش سه‌رم داخست ، نه‌ویش فه‌رمووی نزیک به‌ره‌وه ، منیش نزیک بومه‌وه لیی تا له پشتیوه پاوه‌ستام ، جا ده‌ست نویژی گرت و مه‌سحی له سه‌ر خوفه‌کانی کرد [رواه مسلم (۱/۲۲۸/۲۷۳) والترمذی (۱/۱۱/۱۳) والبخاری (۱/۳۲۹/۲۲۵) وبقية الجماعة] .

.....

به‌لام زۆربه‌ی جار به دانیشتنه‌وه میزی کردوه ، له به‌ر فه‌مووده‌که‌ی (عائشة) (خوای لئ رازی بیئت) که‌وا فه‌رمووی: ((مَنْ حَدَّثَكُمْ أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ) كَانَ يَبُولُ قَائِمًا فَلَا تُصَدِّقُوهُ ، مَا كَانَ يَبُولُ إِلَّا قَاعِدًا)) واته: هه‌ر که‌سیک بوی گیرانه‌وه که‌وا پیغه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) به پیوه میزی کردوه باوه‌ری پی مه‌که‌ن ، نه‌وه میزی نه‌ده‌کرد مه‌گه‌ر به

دانیشتنه‌وه [رواه الترمذی (۱۲/۱۰/۱) والنسائی وهو حدیث صحیح بپروانه سلسله الاحادیث الصحیحة (۲۰۱) وصحیح النسائی (۲۹)]. ئەم فەرمووده‌یه‌ی (عائشە) هیچ دژایه‌تیه‌کی فەرمووده‌که‌ی (حَدِیْفَة) ناکات ، چونکه (عائشە) باسی بینینی خۆی ده‌کات و (حَدِیْفَة) یش باسی بینینی خۆی ، وه له (أُصُولُ الْفِقْهِ) یشدا زانراوه که وا (الْمُتَّبِعُ مُقَدِّمٌ عَلَى النَّافِي عِنْدَ التَّعَارُضِ لِأَنَّ مَعَهُ زِيَادَةُ عِلْمٍ) واته: له کاتی دژایه‌تی کردنی دوو فەرمووده دا ، ئەو فەرمووده‌یه‌یان که (إِتْبَات) ی شتیکی ده‌کات ، پێش ئەوه‌یان ده‌خرییت که (نَفِي) ده‌کات ، چونکه ئەوه‌یان که (إِتْبَات) ی ده‌کات زانیاریه‌کی زیاتری پێیه . جا فەرمووده‌که‌ی (حَدِیْفَة) (مُتَّبِع) ه ، وه فەرمووده‌که‌ی (عائشە) ه (نَافِي) یه که وا بوو فەرمووده‌که‌ی (حَدِیْفَة) پێش ده‌خرییت که (مُتَّبِع) ه ، که‌وابوو دروسته‌میز کردن به‌ پێوه ، ئە‌گەر چی تا بکرییت به‌ دانیشتنه‌وه‌ باشتره ، چونکه وه‌ک دایکه (عائشە) ده‌گێرێته‌وه زۆر جار پێغه‌مبهری خوا (ﷺ) به‌ دانیشتنه‌وه‌ میزی کردووه .

(د) چه‌ند شتیکی هه‌یه‌ پێی ده‌ووترییت (سُنَنُ الْفِطْرَةِ) واته: سوننه‌تی هه‌موو پێغه‌مبهران بووه ، (أَبُو هُرَيْرَةَ) (خوای لی رازی بییت) فەرمووی پێغه‌مبهری خوا (ﷺ) فەرمووی: ((خَمْسٌ مِنَ الْفِطْرَةِ ، الْإِسْتِحْدَادُ وَالْخِتَانُ وَقَصُّ الشَّارِبِ وَتَشْفُ الْإِطِ وَتَقْلِيمُ الْأَظْفَارِ)) واته: پینچ شت له (فِطْرَة) ن - له سوننه‌تی پێغه‌مبهرانه - : تاشینی مووی عه‌وره‌ت (پاش وپیش) و خه‌ته‌نه‌ کردن (کوړو کچ) و به‌ر سمیل (شوارب) گرتن و هه‌لکه‌ندنی مووی بن بال ، نینۆک کردن [رواه البخاری (۵۸۸۹/۳۳۴/۱۰) ومسلم (۲۵۷/۲۲۱/۱) وغيرهم].

وه هه‌روه‌ها له فەرمووده‌که‌ی (عائشە) (خوای لی رازی بییت) که‌وا پێغه‌مبهری خوا (ﷺ) فەرمووی: ((عَشْرٌ مِنَ الْفِطْرَةِ ، قَصُّ الشَّارِبِ وَإِعْقَاءُ اللَّحْيَةِ وَالسَّوَاكُ وَإِسْتِنْشَاقُ الْمَاءِ وَقَصُّ الْأَظْفَارِ وَغَسْلُ الْبَرَاجِمِ وَتَشْفُ الْإِطِ وَحَلْقُ الْعَانَةِ وَإِنْقَاصُ الْمَاءِ - يَعْنِي الْإِسْتِنْجَاءَ -)) واته: ده‌ (۱۰) شت له (فِطْرَة) ن : به‌ر گرتنی سمیل (شوارب) ، هیشتنه‌وه‌ی ریش ، سیواک کردن ، وئاوه‌لدانه‌ لووت ، نینۆک گرتن ، شو‌ردنی گریی په‌نجه‌کان ، وه‌لکه‌ندنی مووی بن بال ، و تاشینی مووی عه‌وره‌ت و خو پاک کردن وه له‌میز و پیسی ، (مُصْعَب) - یه‌کیکه‌ له‌وانه‌ی فەرمووده‌که‌ ده‌گێرێته‌وه - فەرمووی: وه ده‌ (۱۰) یه‌مم له‌ یاد چووه ، ئە‌گەر ((الْمَضْمُضَةُ)) واته: ئە‌گەر ئاو هه‌لدانه‌ دم نه‌بییت [رواه مسلم (۲۶۱/۲۲۳/۱) وابوداود (۱ / ۷۹ / ۵۹) وغيرهما] .

دهست نویژ

(الْوُضُوءُ)

پایه کانی^(۳۰) دهست نویژ (أَرْكَانُ الْوُضُوءِ)

نیه تی دهست نویژ گرتن^(۳۱) وشوردنی پرومهت (دهم وچاو) وشوردنی ههردوو دهست له گه ل نه نیشکه کان دا وه مهسح کردنی سه ر و شوردنی ههردوو پی له گه ل قاپه ره قه کان دا وبه جی هیانی نه م پایانه به ریز.^(۳۲)

(۳۰) مه به ستمان به پایه له هه ر پرستنی کدا ، نه وه یه که له ناوی پرستنه که دایه و به نه کردنی نه و پرستنه ی پی به تال ده بیته وه ، بو نمونه وه ک (رُكُوع) بردن یا (سُجُود) بردن له نویژدا پایه یه (رُكُن) ه ، له ناوی نویژه که دایه وبه نه کردنی نویژه که به تال ده بیته وه ..

(۳۱) له فه رموده ی خوی گوره له سوره تی (المائدة الآية: ۶) ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا قُمْتُمْ إِلَى الصَّلَاةِ فَاغْسِلُوا...﴾ واته: نه ی نه وانه ی که باوه رتان هیناوه نه گه ر ویستتان بوو بو نویژ هه لسن نه وه .. ، وه هه روه ها له به ر فه رموده که ی (عُمَرُ بْنُ الْخَطَّابِ) (خوی لی رازی بیت) که وا پیغه مبه ری خوا (ﷺ) فه رموی: ((إِنَّمَا الْأَعْمَالُ بِالنِّيَّاتِ ...)) واته: به راستی کرده وه کان هه موو به نییه ته ... [رواه البخاری (۱/۹/۱) و مسلم (۱۹۰۷/۱۵۱۵/۳) و غیرهما].

تیبینی: شوینی نیه ت ته نها دلّه ، وه ووتنی به ده م داهینراوه (بدعه) یه ، پیغه مبه ری خوا خوی به ده م نه یوتوه ، وه فه رمانیشی پی نه کردوه ، ونه یشیکردوه به سوننه تیش بو ئومه ته که ی ، وه هاوه لان و شوین که وتوان وشوین که وتوانی نه وانیش

هیچیان به دهم نیه‌تیا نیه‌ناوه ، به‌لکو ئەمه تهنه‌ی رای که سانیکه له‌م دوایه‌دا ، وه رای که س نایته‌ی شریعت ، وه باشتترین پیمان پیمان پیغه‌مبهری خوایه (ﷺ) .

(۳۲) له‌ بهر فەرمووده‌ی خوی گه‌هر له‌ سوره‌تی (المائدة الآية: ۶) ﴿ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا قُمْتُمْ إِلَى الصَّلَاةِ فَاغْسِلُوا وُجُوهَكُمْ وَأَيْدِيَكُمْ إِلَى الْمَرَافِقِ وَامْسَحُوا بِرُءُوسِكُمْ وَأَرْجُلَكُمْ إِلَى الْكَعْبَيْنِ ﴾ .. واته: ئەی ئەوانه‌ی که باوه‌پتان هیناوه ئەگه‌ر هه‌ستان بۆ نوێژ ئەوه پووومه‌تتان و هه‌ردوو ده‌ستان له‌ گه‌ل ئەنیشکه‌کانتاندا بشۆن ، وه سه‌رتان مه‌سح بکه‌ن ، وه هه‌ردوو پیتان له‌ گه‌ل قاپه‌په‌قه‌کانتان دا بشۆن .

چه‌ند تیییییه‌ک :

(أ) هه‌ندی که زانیان ده‌لین: به‌ ریز کردنی پایه‌کانی ده‌ست نوێژ (تَرْتِيبُ اِرْكَانِ

الْوَضُوءِ) له‌ پایه‌کانی ده‌ست نوێژ نییه ، به‌لکو سوننه‌ته ، وه به‌لگه‌شیا ن فەرمووده‌که‌ی (مَقْدَامُ بِنِ مَعْدِ يَكْرُب) ه (خوی لی رازی بیته) که‌وا فەرمووی: ((اَتَى رَسُولُ اللَّهِ ﷺ بِوَضُوءٍ ، فَتَوَضَّأَ فَعَسَلَ كَفَّيْهِ ثَلَاثًا ، وَغَسَلَ وَجْهَهُ ثَلَاثًا ، ثُمَّ غَسَلَ ذِرَاعَيْهِ ثَلَاثًا ، ثُمَّ تَمَضَّضَ وَاسْتَنْشَقَ ثَلَاثًا ، ثُمَّ مَسَحَ بِرَأْسِهِ وَأُذُنَيْهِ ظَاهِرَهُمَا وَبَاطِنَهُمَا)) واته: ئاوی ده‌ست نوێژیان بۆ پیغه‌مبهری خوا (ﷺ) هینا ، جا ئەویش ده‌ست نوێژی گرت و ده‌ستی سێ جار شۆرد و پووومه‌تیشی سێ جار شۆرد ، پاشان بالی سێ جار شۆرد ، پاشان ئاوی هه‌لدایه دهم ولووئیدا سێ جار ، پاشان مه‌سحی سه‌ر وه‌ردوو گوئی کرد ، ناوه‌وه وده‌ره‌وه‌ی [رواه أبو داود (۱۲۱/۲۱۱/۱) وهو حديث صحيح بروهانه صحيح أبي داود (۱۱۲)].

.....

هه‌نیش ده‌لیم: خۆی به‌ریز کردنی ئایه‌ته‌که به‌و شیوه‌یه که‌وا مه‌سحی سه‌ری

خستووته‌ نیوان شۆردنی ده‌ست و پیوه‌ خۆی بۆ خۆی به‌لگه‌یه‌کی ئاشکرایه له‌ سه‌ر ئەوه‌ی به‌ریز کردنی پایه‌کانی ده‌ست نوێژ (رُكُن) ه ، ئەگینا ئەوه چی سوودیکی هه‌یه ؟! و (ئَم) یش له‌ زمانی عه‌ربدا بۆ (تَرْتِيب) ه . وه فەرمووده‌که‌ی (مَقْدَام) هه‌یچ به‌لگه‌یه‌کی تیدا نییه که‌وا پایه‌کانی ده‌ست نوێژ به‌ریز نه‌کرایته ، به‌لکو تهنه‌ی ئاوه‌لدا نه‌ دهم ولووتی تیدا دواخراوه ، ئەویش له‌ پیوستیه‌کان (وَأَجَبَات) ی ده‌ست نوێژه ، نه‌ک له‌ پایه‌کانی ، چونکه له‌ ئایه‌ته‌که‌دا باس نه‌کراوه ، وه هه‌رشه‌تیکیش له‌ ئایه‌ته‌که‌دا باس نه‌کرایته‌ یان پیوسته‌ (وَأَجَب) ه ، ئەگه‌ر پیغه‌مبهری خوا (ﷺ) فەرمانی پێ کردبیت ، وه یان سوننه‌ته ئەگه‌ر فەرمانی پێ نه‌کردبیت و تهنه‌ی کاری پێ کردبیت .

(ب) **مه‌سج کردنی سهر ده‌بیٚت هه‌موو سهر بگریٚته‌وه نه‌ک هه‌ندیکی** ، وه‌ک هه‌ندیک له زانایان ده‌لین ، چونکه ئایه‌ته‌که به گشتی ده‌فه‌رمی : ﴿ وَأَمْسَحُوا بِرُؤُوسِكُمْ ﴾ وه له فه‌رموده‌که‌ی (عَبْدُ اللَّهِ بْنُ زَيْدٍ) (خوای لئ رازی بیٚت) هاتوه ((أَنْ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ مَسَحَ رَأْسَهُ بِيَدَيْهِ ، فَأَقْبَلَ بِهِمَا وَأَدْبَرَ ، بَدَأَ بِمُقَدِّمِ رَأْسِهِ ثُمَّ ذَهَبَ بِهِمَا إِلَى قَفَاهُ ثُمَّ رَدَّهُمَا إِلَى الْمَكَانِ الَّذِي بَدَأَ مِنْهُ)) واته : پیغه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) مه‌سج کردوه به هه‌ردوو ده‌ستی ، جا له پیئشی سه‌ریه‌وه ده‌ستی پی کردوه تا پشتی سهر ، پاشان هه‌ردوو ده‌ستی گیراوه‌ته‌وه بو ئه‌و شوینه‌ی که لییه‌وه ده‌ستی پی کرد [رواه الجماعة] . جا ئه‌گر بلین : له فه‌رموده‌که‌ی (مُغِيرَةَ بْنِ شُعْبَةَ) دا هاتوه ((أَنَّهُ ﷺ تَوَضَّأَ فَمَسَحَ بِنَاصِيَتِهِ وَعَلَى الْعِمَامَةِ)) واته : پیغه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) مه‌سج پیئشی سه‌ری (النَّاصِيَةِ) کردوه له گه‌ل میزه‌ره‌که‌یدا [رواه الترمذی] . ؟

منیش ده‌لیم : ئه‌و فه‌رموده‌یه به‌لگه‌یه له سه‌ر ئه‌وه‌ی که‌وا دروسته له جیاتی هه‌موو سه‌ر ئه‌گر یه‌کی میزه‌ری له سه‌ردا بوو ، که‌وا مه‌سج پیئشی سه‌ر و میزه‌ره‌که بکات ، نیتر پیویست به‌وه ناکات میزه‌ره‌که لا بدات ، وه هیچ نابیٚته به‌لگه که‌وا دروسته به ته‌نھا مه‌سج پیئشی سه‌ر بکات ! جا ئه‌گر وا بوایه وه‌ک هه‌ندیک له زانایان ده‌لین ، ئه‌وه ده‌مانتوانی بلین : دروسته هه‌ر مه‌سحیشی له سه‌ر نه‌کات ، چونکه له فه‌رموده‌که‌ی (عَمْرُو بْنُ أُمِّيَّةِ الضُّمَرِيِّ) دا (خوای لئ رازی بیٚت) هاتوه که‌وا باوکی فه‌رموی : ((رَأَيْتُ النَّبِيَّ ﷺ يَمَسُحُ عَلَى عِمَامَتِهِ وَخَفِيَّتِهِ)) واته : پیغه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) بینی مه‌سج له سه‌ر میزه‌ره‌که‌ی و هه‌ردوو خوفه‌که‌ی کرد [رواه البخاری وأحمد وإبن ماجه] ، وله فه‌رموده‌که‌ی (ببلال) یش دا [رواه الجماعة إلا البخاری وأبو داود] وه فه‌رموده‌که‌ی (سلمان) و (ثوبان) (رواه أحمد) بروانه (نیل الأوطار) (١٩٦-١٩٤/١) . ده‌بینین ته‌نھا مه‌سج له سه‌ر میزه‌ره‌که‌ی کرد ، به‌لام خوئی وانیه ، چونکه ئه‌و فه‌رمودانه ته‌نھا به‌لگه‌ن له سه‌ر ئه‌وه‌ی ئه‌گر که‌سیک میزه‌ره له سه‌ریدا بوو ئه‌وه ده‌توانیٚت به ته‌نھا مه‌سج له سه‌ر میزه‌ره‌که‌ی بکات ، یان له سه‌ر پیئشی سه‌ری (النَّاصِيَةِ) و میزه‌ره‌که‌ی پیکه‌وه ، وه ئه‌گر میزه‌ریشی له سه‌ردا نه‌بوو ئه‌وه مه‌سجی هه‌موو سه‌ری ده‌کات .

(ج) **له گه‌ل مه‌سجی سه‌ردا ده‌بیٚت مه‌سجی هه‌ردوو گوی بگریٚت** ، چونکه پیغه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) ده‌فه‌رمی : ((الْأُدْنَانِ مِنَ الرَّأْسِ)) واته : هه‌ردوو گوی - به‌شیکه - له سه‌ر . [رواه إبن ماجه (٤٤٣/١٥٢/١) بروانه صحیح إبن ماجه (٣٥٧)] .

پیوستیه‌کانی^(۳۳) دهست نویژ (وَأَجَبَاتُ الْوُضُوءِ)

دهست پی کردن به ناوی خوا^(۳۴)، و شوردن هه‌ردوو له پ پیش
 نه‌وهی بیکاته ناوی دهست نویژکه‌دا، نه‌گه‌ر له خه‌وه‌هستا^(۳۵)، وه ناو
 هه‌لدانه دهم ولووت و دهرکردنه‌وهی^(۳۶)، وه دهست خستنه ناو په‌نجه‌کانی
 دهست وپی^(۳۷)

(۳۳) پیوستیه‌کان (وَأَجَبَاتُ) ی هه‌موو په‌رستن (عبادة) یکه نه‌وه‌یه به نه‌کردنی به
 قه‌سته‌وه تاوئبار ده‌بیت، به‌لام په‌رستنکه به‌تال نابیته‌وه - بۆ نمونه: وه‌کو (تَحِيَّاتُ) ی
 یه‌که‌می نویژه سی پکاتی وچوار پکاتی‌کان که یه‌کیکه له پیوستیه‌کانی نویژ، نه‌گه‌ر به
 قه‌سته‌وه نه‌خوینریت نه‌وه نویژه‌که‌ی پی به‌تال نابیته‌وه، به‌لام تاوئبار ده‌بیت، وه
 نه‌گه‌ر له یادی چوو، نه‌وه تاوئباریش نابیت وه ته‌ها دوو سوچه‌ی سه‌هوی بۆ ده‌بات له
 خویندنی (تَحِيَّاتُ) ی کۆتایی و پیش (سَلَامٌ) دانه‌وه.

(۳۴) له به‌ر فه‌مووده‌که‌ی (أَبُو هُرَيْرَةَ) (خوای لّی رازی بیّت) که‌وا پیغه‌مبه‌ری خوا
 (ﷺ) فه‌رمووی: ((لَا صَلَاةَ لِمَنْ لَا وُضُوءَ لَهُ وَلَا وُضُوءَ لِمَنْ لَمْ يَذْكُرِ اسْمَ اللَّهِ تَعَالَى
 عَلَيْهِ)) واته: نویژی نییه که‌سیک نه‌گه‌ر دهست نویژی نه‌بیت وه دهست نویژی نییه
 که‌سیک ناوی خوای له سه‌ر نه‌بات [رواه أبو داود (۱۰۱/۱۷۴/۱) وابن ماجه (۳۹۹/۱۴۰/۱) ومو حدیث حسن
 بروانه (صحيح ابن ماجه: ۲۲۰) للالبانی].

(۳۵) له به‌ر فه‌مووده‌که‌ی (أَبُو هُرَيْرَةَ) (خوای لّی رازی بیّت) که‌وا پیغه‌مبه‌ری خوا
 (ﷺ) فه‌رمووی: ((إِذَا اسْتَيْقَظَ أَحَدُكُمْ مِنْ نَوْمِهِ فَلَا يَغْمِسَنَّ يَدَهُ فِي الْإِنَاءِ حَتَّى يَغْسِلَهُ
 ثَلَاثًا، فَإِنَّهُ لَا يَدْرِي أَيْنَ بَاتَتْ يَدُهُ)) واته: نه‌گه‌ر یه‌کیکتان له خه‌وه‌هستا نه‌وه دهست
 نه‌کاته قاپه‌که‌دا تا سی‌جار ده‌یشوات چونکه نازانیت شه‌وه‌دهستی له کویدا بووه -
 مه‌به‌ستی پیغه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) نه‌وه‌یه که‌وا له‌وانه‌یه دهستی له زه‌که‌ری یان له کۆمی
 دابیت وپیس بووبیت - [متفق عليه واللفظ لمسلم بروانه (شرح صحيح مسلم ۱۷۸/۳) للنووی].

(۳۶) له به‌ر فه‌مووده‌که‌ی (أَبُو هُرَيْرَةَ) (خوای لّی رازی بیّت) که‌وا پیغه‌مبه‌ری خوا
 (ﷺ) فه‌رمووی: ((إِذَا تَوَضَّأَ أَحَدُكُمْ فَلْيَجْعَلْ فِي أَنْفِهِ مَاءً، ثُمَّ لِيَنْتَثِرْ...)) واته:
 نه‌گه‌ر یه‌کیکتان دهست نویژی گرت نه‌وه ناو بکاته لووتی و پاشان ده‌ری بکاته‌وه... [رواه
 أبو داود (۱۴۰/۲۳۴/۱) والنسائي (۶۶/۱) وعند البخاري (۱۶۲/۲۶۳/۱) و مسلم (۲۳۷/۲۱۲/۱) بنحوه].

وه له بهر فەرمووده‌که‌ی (لَقِیْتُ بِنُ صَبْرَةَ) (خوای لی رازی بیئت) که‌وا پیغه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) فەرموی: ((أَسْبَغَ الْوُضُوءَ، وَخَلَّلَ بَيْنَ الْأَصَابِعِ، وَبَالَغَ فِي الْإِسْتِنْشَاقِ إِلَّا أَنْ تَكُونَ صَائِمًا)) واتە: دەست نوێژ بە جوانی بگره و په‌نجه‌بخه‌ره نیو په‌نجه‌کانه‌وه و زیاده‌په‌وی له ئاو هه‌لدانه لوتدا بکه مه‌گه‌ر به پۆژوو بیئت [رواه أبو داود (۱/۲۳۶/۱۴۲) و غیره] و فی روایه‌ی آخری لابی داود ((إِذَا تَوَضَّأْتَ فَمَضْمُضٌ)) واتە: ئە‌گه‌ر دەست نوێژت گرت ئە‌وه ئاو له دەمت هه‌لده و هو حدیث صحیح بپوانه صحیح ابی داود (۱۲۹، ۱۳۱).

(۳۷) له بهر فەرمووده‌که‌ی (لَقِیْتُ بِنُ صَبْرَةَ) (خوای لی رازی بیئت) بپوانه (پ ۳۶).

وه دەست خستنه‌ ناو ریش^(۳۸).

سوننه‌ته‌کانی دەست نوێژ

(سُنُّنُ الْوُضُوءِ)

شۆردنی هه‌ردوو له‌پ بۆ هه‌موو دەست نوێژتیک^(۳۹) سیواک کردن^(۴۰)

وسی‌جار سی‌جار بۆ هه‌موو ئە‌ندامیک^(۴۱)

(۳۸) له بهر فەرمووده‌که‌ی (أَنَّسُ بْنُ مَالِكٍ) (خوای لی رازی بیئت) که‌وا فەرموی: ((أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ كَانَ إِذَا تَوَضَّأَ أَخَذَ كَفًّا مِنْ مَاءٍ فَأَدْخَلَهُ تَحْتَ حَنَكِهِ فَخَلَّلَ بِهِ لِحْيَتَهُ، وَقَالَ: هَكَذَا أَمَرَنِي رَبِّي عَزَّ وَجَلَّ)) واتە: پیغه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) ئە‌گه‌ر دەست

نوژی بگرتایه ، گوئیلک ئاوی هه‌لده‌گرت وده‌یخسته ژیر چه‌ناکه‌ی ، جا ناوی پیشی پی ته‌پده‌کرد وه ده‌یفه‌رموو: ئا به‌م شیوه‌یه په‌روه‌ردگارم فه‌رمانی پی‌کردوم [رواه أبوداود (۱۴۵/۲۴۳/۱) والبیهقی (۵۴/۱) وهو حدیث صحیح برواه الإرواء (۹۲)].

(۳۹) له به‌ر فه‌رموده‌که‌ی ئیمامی (عُثْمَان) (خوای لی رازی بیئت) که‌وا داوای کرد ئاوی ده‌ست نوژی بۆ بیئن ، جا له قاپه‌که ئاوی کرده سه‌ر هه‌ردوو ده‌ستیدا و سئ‌چار شۆردی ، پاشان ده‌ستی راستی کرده ئاوی ده‌ست نوژه‌که‌دا ، پاشان ئاوی هه‌لداوه ده‌م ولووتیدا و ده‌ری کرده‌وه ، پاشان سئ‌چار ده‌م وچاوی شۆرد وه‌ه‌ردوو بالیشی تا نه‌نیشکه‌کانی ، پاشان مه‌سحی سه‌ری کرد ، پاشان هه‌ر پایه‌کی سئ‌چار شۆرد ، پاشان فه‌رموی: پیغه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) بینی به‌م شیوه‌یه وه‌ک ده‌ست نوژه‌که‌ی من ده‌ست نوژی گرت و فه‌رموی: ((مَنْ تَوَضَّأَ نَحْوَ وَضُوئِي هَذَا ، ثُمَّ صَلَّى رَكَعَتَيْنِ لَا يَحْدُثُ فِيهِمَا نَفْسَهُ غَفَرَ اللَّهُ لَهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِهِ)) واته: هه‌ر که‌سێک وه‌ک ئه‌م ده‌ست نوژه‌ی من بگریت ، پاشان دوو پکات نوژ بکات قسه له گه‌ل خۆیدا نه‌کات ئه‌وه خوای گه‌وره له تاوانه‌کانی پیشووی خوش ده‌بیئت [رواه البخاری (۱۶۴/۲۶۶/۱) ومسلم (۲۶۶/۲۰۴/۱)].

(۴۰) له به‌ر فه‌رموده‌که‌ی (أَبُوهُرَيْرَةَ) (خوای لی رازی بیئت) که‌وا پیغه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) فه‌رموی: ((لَوْ لَا أَنْ شُقُّ عَلَى أُمَّتِي لَأَمَرْتُهُمْ بِالسَّوَاكِ مَعَ كُلِّ وُضُوءٍ)) واته: له به‌ر ئه‌وه نه‌بیئت که‌وا له سه‌ر ئومه‌ته‌که‌م نا‌په‌حه‌ت ده‌بیئت ، ئه‌وه فه‌رمانم پی‌ده‌کردن به‌سیواک کردن له گه‌ل هه‌موو ده‌ست نوژی‌ک دا [رواه الإمام أحمد (۱۷۱/۲۹۴/۱) وبروانه صحیح جامع الصغیر (۵۳۱۶)].

(۴۱) له به‌ر فه‌رموده‌که‌ی (أَنَس) (خوای لی رازی بیئت) که‌وا ئیمامی (عُثْمَان) فه‌رموی: ((أَلَا أُرِيكُمْ وُضُوءَ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ؟ ثُمَّ تَوَضَّأَ ثَلَاثًا ثَلَاثًا)) واته: ئایا پیشانتان بده‌م پیغه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) چۆن ده‌ست نوژی ده‌گرت ، پاشان سئ‌چار سئ‌چار ده‌ست نوژی‌گرت [رواه مسلم (۲۳۰/۲۰۷/۱)].

وه بۆ مه‌سح کردنی سه‌ریش هه‌ر سوننه‌ته سئ‌چار سئ‌چار بگریت ، له به‌ر فه‌رموده‌که‌ی (عُثْمَان) (خوای لی رازی بیئت) که‌وا ((أَنَّهُ تَوَضَّأَ فَمَسَحَ رَأْسَهُ ثَلَاثًا وَقَالَ: رَأَيْتُ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ تَوَضَّأَ هَكَذَا)) واته: ده‌ست نوژی گرت ، جا مه‌سحی سه‌ری سئ‌چار کرد وه فه‌رموی: بینیم پیغه‌مبه‌ری خوا به‌م شیوه‌یه ده‌ست نوژی‌گرت [رواه أبوداود (۱۱۰/۷۹/۱) وهو حدیث صحیح برواه صحیح أبی داود (۱۰۱)].

وه پيش خستنی لای راست^(٤٢)، وه کوکردنه‌وه‌ی ئاو هه‌لدانه دهم و لووت به یهك گویل^(٤٣)، وه شووردنی دهم وچاوو ودهست وپی له سنووری خوئی زیاتر^(٤٤)، وه خویندنی دو‌عیای دوای دهست نویژ^(٤٥)، وه کردنی دوو ركات نویژی دهست نویژ^(٤٦).

(٤٢) له بهر فهرموده‌كه‌ی (عائشة) (خوای لی رازی بیئت) كه‌وا فهرمووی: ((كَانَ النَّبِيُّ ﷺ يُعْجِبُهُ التَّيْمُنُ فِي تَنْعَلِهِ وَتَرْجُلِهِ وَطُهُورِهِ وَفِي شَأْنِهِ كُلِّهِ)) واته: پیغه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) پيش خستنی لای راستی پی خوش بووه له پیلاو له پی کردندا، وه له سهر شانه کردندا، وه له غوسلو دهست نویژ گرتندا، وه له هه‌موو کاره‌کانی تریدا [رواه البخاری (١٦٨/٢٦٩/١) ومسلم (٢٦٨/٢٢٦/١)].

(٤٣) له بهر فهرموده‌كه‌ی (عبدالله بن زيد بن عاصم الأنصاري) (خوای لی رازی بیئت) كه‌وا پیمان ووت: دهست نویژمان بو بگره وه‌كو دهست نویژی پیغه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) ((... فَمَضْمَضَ وَاسْتَنْشَقَ مِنْ كَفِّ وَاحِدَةٍ ، فَفَعَلَ ذَلِكَ ثَلَاثًا ...)) واته: .. جا به یهك گویل ئاو ئاوی هه‌لدایه دهم و لووتی، وه سی جاریش دووباره‌ی کرده‌وه ... [رواه مسلم (٢٣٥/٢١٠/١)].

(٤٤) له بهر فهرموده‌كه‌ی (نعميم بن عبد الله المجرم) (خوای لی رازی بیئت) كه‌وا فهرمووی: ((أَبُو هُرَيْرَةَ هَمَّ بَيْنِي (خوای لی رازی بیئت) دهست نویژی ده‌گرت ... جا فهرمووی: پیغه‌مبه‌ر (ﷺ) فهرمووی: ((أَنْتُمْ الْغُرُّ الْمُحْجَلُونَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ ، مِنْ إِسْبَاغِ الْوُضُوءِ ، فَمَنْ اسْتَطَاعَ مِنْكُمْ فَيُطِلْ غُرَّتَهُ وَتَحْجِيلَهُ)) واته: ئیوه وه‌كو ئه‌سپی تو‌یل سپی له روژی دواییدا به شوینه‌واری دهست نویژه‌کانتاندا ده‌ناسرینه‌وه، جا هه‌ریه‌کیکتان چه‌ندیك پی ده‌کریت زیاتری لی بشوات، با بیشوات [رواه البخاری (١٣٦/٢٣٥/١) ومسلم (٢١٦/١)].

(٤٥) له بهر فهرموده‌كه‌ی (عمر بن الخطاب) (خوای لی رازی بیئت) كه‌وا پیغه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) فهرمووی: ((مَا مِنْكُمْ مِنْ أَحَدٍ يَتَوَضَّأُ فَيَسْبِغُ الْوُضُوءَ ثُمَّ يَقُولُ: أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ ، إِلَّا فَتَحَتْ لَهُ أَبْوَابُ الْجَنَّةِ الثَّمَانِيَةِ يَدْخُلُ مِنْ أَيُّهَا شَاءَ)) واته: هه‌ریه‌کیك له ئیوه دهست نویژ بگریت به ریک وپیکی پاشان بلی (أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ) ئه‌وه هه‌ر هه‌شت ده‌رگا‌کانی به‌هه‌شتی بو ده‌کریته‌وه له کامیانه‌وه ده‌یه‌و‌یت

ده‌چیته ژووه‌وه [رواه مسلم (۲۳۴/۲۰۹/۱) وفي رواية الترمذی (بروانه صحیح الترمذی / ۴۸) زیاده ((اللهم اجعلني من التوابين واجعلني من المتطهرين))].

وه فهرموده‌که‌ی (أُبُوسَعِيدُ الْخُدْرِيُّ) (خوای لی رازی بیته) که‌وا پیغه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) فهرموی: ((مَنْ تَوَضَّأَ فَقَالَ : سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ وَبِحَمْدِكَ ، أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتُمْ ، أَسْتَغْفِرُكَ وَأَتُوبُ إِلَيْكَ ، كُتِبَ لَهُ فِي رِقِّ ، ثُمَّ طُيِعَ بِطَائِعٍ ، فَلَا يُكْسَرُ إِلَيَّ يَوْمَ الْقِيَامَةِ)) واته: هه‌ر که‌سیک ده‌ست نویژ بگریته ، پاشان بلیته: ((سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ وَبِحَمْدِكَ ، أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتُمْ ، أَسْتَغْفِرُكَ وَأَتُوبُ إِلَيْكَ)) نه‌وه له لاپه‌رپه‌یه‌ک دا بوئی ده‌نوسریته‌وه پاشان موئی لی ده‌دریته به‌موریک ناشکیته تا روژی قیامته [رواه الحاكم (۵۶۴/۱) وهو صحیح بروانه صحیح الترغیب والترهیب (۲۲۰)].

(۴۶) له به‌ر فهرموده‌که‌ی (عُثْمَانُ بْنُ عَفَّانٍ) (خوای لی رازی بیته) بروانه (پ ۳۹).

.....

دوو تیبینی:

(أ) سیواک کردن له هه‌موو کاتیکیدا سوننه‌ته ، به‌لام له چه‌ند

حاله‌تیکیدا زیاتر سوننه‌ته:

یه‌که‌م: له گه‌ل هه‌موو ده‌ست نویژکیدا: له به‌ر فهرموده‌که‌ی (أَبُوهُرَيْرَةَ) بروانه (پ ۴۰).
دووهم: له گه‌ل هه‌موو نویژکیدا: له به‌ر فهرموده‌که‌ی (أَبُوهُرَيْرَةَ) (خوای لی رازی بیته) که‌وا پیغه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) فهرموی: ((لَوْ لَا أَنْ أَشُقَّ عَلَى أُمَّتِي لَأَمَرْتُهُمْ بِالسُّوَاكِ عِنْدَ كُلِّ صَلَاةٍ)) واته: له به‌ر نه‌وه نه‌بیته له سه‌ر ئوممه‌ته‌که‌م نارپه‌حه‌ت ده‌بیته نه‌وه فه‌رمانم پیی ده‌کردن به‌ سیواک کردن له گه‌ل هه‌موو نویژکیدا [رواه البخاری (۸۸۷/۳۷۴/۲) ومسلم (۲۵۲/۲۲۰/۱) وغيرهما إلا أن عند مسلم ((عِنْدَ كُلِّ صَلَاةٍ)) واته: له کاتی هه‌موو نویژکیدا].

سایه‌م: له کاتی قورئان خویندن دا: له به‌ر فهرموده‌که‌ی (عَلِيٍّ) (خوای لی رازی بیته) که‌وا فه‌رموی: فه‌رمانمان پی کراوه به‌ سیواک کردن ، وه فه‌رموی: ((إِنْ الْعَبْدَ إِذَا قَامَ يُصَلِّيَ أَتَاهُ مَلَكٌ فَقَامَ خَلْفَهُ يَسْتَمِعُ الْقُرْآنَ وَيَدْنُوا ، فَلَا يِرَالُ يَسْتَمِعُ وَيَدْنُوا ، حَتَّى يَضَعَ فَاهُ عَلَى فَيْهِ ، فَلَا يَقْرَأُ آيَةً إِلَّا كَانَتْ فِي جَوْفِ الْمَلِكِ)) واته: له راستیدا به‌نده نه‌گه‌ر هه‌ستا نویژ بکات ، فریشته‌یه‌ک دیت له پشسته‌وه ده‌وستیته گوی له قورئان ده‌گریته ونزیک ده‌بیته‌وه ، به‌ به‌رده‌وامی گوی ده‌گریته ونزیک ده‌بیته‌وه ، تا ده‌م ده‌خاته سه‌رده‌می ، جا هه‌ر ئایه‌تیک ده‌خویندیت ده‌چیته قورگی

فریشتہ کہ وہ [رواہ البیہقی (۳۸/۱)] وهو حدیث صحیح لغيره برواٰنه سلسلة الأحادیث الصحیحة (۱۲۱۳) للألبانی].

چوارہم: کاتیک دیتہ ژورہ وہ بؤ مال: له بهر فہرموودہ کہی (المقدّم بن شریح عن أبيه) (خوای لئ رازی بیّت) فہرمووی: ((سَأَلْتُ عَائِشَةَ قُلْتُ: يَا شَيْءٌ كَانَ يَبْدَأُ النَّبِيَّ ﷺ إِذَا دَخَلَ بَيْتَهُ؟ قَالَتْ: بِالسَّوَاكِ)) واتہ: پرسیارم له (عائشہ) کردو ووتم: پیغہمبہری خوا (ﷺ) کاتیک دہگہ پایہ وہ مالہ وہ به چی دەستی پی دە کرد؟ فہرمووی: به سیواک کردن [رواہ مسلم (۲۵۳/۲۲۰/۱) وأبو داود (۵۸/۸۶/۱) مع العون وغيرهما].

پینجہم: کاتیک شہوان له خہ وہ لہ دہسیت: له بهر فہرموودہ کہی (حَدِثُفَةُ) (خوای لئ رازی بیّت) کہوا فہرمووی: ((كَانَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ إِذَا قَامَ لِيَتَهَجَّدَ يَشْتَوِصُ فَأُهِ بِالسَّوَاكِ)) واتہ: پیغہمبہری خوا (ﷺ) ئەگەر هه لہسایه بؤ شه و نوێژی دەمی پاک دە کردہ وہ به سیواک [رواہ البخاری (۲۴۵/۳۵۶/۱) ومسلم (۲۵۵/۲۲۰/۱) وهذا لفظه وغيرهما].

(ب) هیشتنہ وہی ریش و بہردانہ وہی پیویست (وَأَجِب) ، وه تاشینیشی حرامه ، چونکہ گۆرانی خەلقى خوایہ ، وه له کردہ وہ کانی شہیتانہ کہ دەلی: ﴿ وَلَا مَرْئِيَهُمْ فَلْيَغْيِرَنَّ خَلْقَ اللَّهِ ﴾ (النساء الآية: ۱۱۹) واتہ: وه فرمانیان پی دە کہم کہوا به دیهینراوه کانی خوا بگۆرن .

وه تاشینیشی لاسایی کردنہ وہی ئافرہتہ ، کہ پیغہمبہری خوا (ﷺ) نہ فہرہت (لَعْنَةُ) ی لئ کردووه ((لَعَنَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ)) (الْمُتَشَبِّهِينَ مِنَ الرِّجَالِ بِالنِّسَاءِ)) [رواہ البخاری (۵۸۸۵/۳۳۲/۱۰) والترمذی (۲۹۳۵/۱۹۴/۴)] ، وه پیغہمبہری خوا (ﷺ) فہرمان (أمر) ی به هیشتنہ وہی کردووه ، وه فرمانیش بؤ (وَأَجِب) ه وه ک زانراوه ، له وانہ فہرموودہ کہی (إِنَّ عُمَرَ ه (خوایان لئ رازی بیّت) کہوا پیغہمبہری خوا (ﷺ) فہرمووی: ((خَالِفُوا الْمُشْرِكِينَ وَفَرُّوا اللَّحَى وَأَحْفُوا الشَّوَارِبِ)) واتہ: جیاوازی و پیچہ وانہی (مُشْرِكِ) ه کان بکہن ، ریش بهیلینہ وه و فراوانی بکہن ، وه سمیل (شوارب) یش کورت بکہن وه [رواہ البخاری (۵۸۹۲/۳۹۴/۱۰) ومسلم (۲۵۹/۲۲۲/۱)].

ئەوہی دەست نوێژ بہ تان دەکاتہ وہ

(مَبَطَلَاتُ الْوُضُوءِ)

هەر شتیک له پاش وپیشتہ وه دہر بچیت^(۴۷) وخه وتن^(۴۸) و خواردنی گۆشتی ووشتر^(۴۹) و دەست دانہ پییش (ذکر) ه وه به ئارەزوو^(۵۰).

(٤٧) ئیتر ئه و شته میز بیټ یان هه‌رشتیکی تر بیټ ، له بهر فه‌رمووده‌ی خوای گه‌وره له سوره‌تی (المائدہ: ٦٠) دا ﴿ أَوْ جَاءَ أَحَدٌ مِّنْكُمْ مِنَ الْغَائِطِ ﴾ واته: یان ئه‌گه‌ر یه‌کیکتان له ئاوده‌ستخانه‌وه هاتنه‌وه .

وه له بهر فه‌رمووده‌که‌ی (أَبُوهُرَيْرَةَ) (خوای لئ رازی بیټ) که‌وا پیغه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) فه‌رمووی: ((لَا تُقْبَلُ صَلَاةٌ مِّنْ أَحَدٍ حَتَّى يَتَوَضَّأَ)) واته: خوای گه‌وره نوێژ له یه‌کیک وه‌رناگریټ ئه‌گه‌ر تووشی (حَدَّث) بیټ تا ده‌ست نوێژ نه‌گریته‌وه ، پیاویکی (حَضْرَمَوْت) ی ووتی: ئه‌ی (أَبُوهُرَيْرَةَ) (حَدَّث) چی‌یه ؟ ئه‌ویش فه‌رمووی: ((فُسَاءٌ أَوْ ضُرَاطٌ)) واته: تسه یان تره‌ . [رواه البخاری (١٣٥/٢٣٤/١) وأحمد (٣٥٢/٧٥/٢) وأصل الحديث عند غيرهم بدون الزيادة].

وه فه‌رمووده‌که‌ی (عَلِي) (خوای لئ رازی بیټ) بپوانه (پ ١١) وه له (إِبْنُ عَبَّاس) ه‌وه فه‌رمووی: ((الْمَنِي وَالْوَدِي وَالْمَذِي ، أَمَّا الْمَنِي فَهُوَ الَّذِي مِنْهُ الْغُسْلُ ، وَأَمَّا الْوَدِي وَالْمَذِي فَقَالَ: إِغْسِلْ نَكَرَكَ أَوْ مَذَاكِيرَكَ وَتَوَضَّأَ وَضُوءَكَ لِلصَّلَاةِ)) واته: مه‌نی وپاش میزو ومه‌زی ، مه‌نی ، ئه‌وه ده‌بیټ غوسلی لئ بگریټ به‌لام پاش میزو مه‌زی ، ئه‌وه: زه‌که‌رت بشق وده‌ست نوێژ بگه‌روه وه‌ک چۆن بۆ نوێژ ده‌یگریټ)) [رواه البيهقي (١١٥/١) وهو حديث صحيح بپوانه صحيح ابوداود (١٩٠)].

(٤٨) خه‌وتنیك كه به راستی پئی بووتریټ خه‌وتن به‌وه‌ی هۆشی لای خۆی نه‌میټیټ ، له بهر ئه‌وه‌وه‌موو فه‌رموودانه‌ی كه له‌وه‌باره‌وه هاتوون ، له‌وانه فه‌رمووده‌که‌ی (عَلِي) (خوای لئ رازی بیټ) که‌وا پیغه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) فه‌رمووی: ((الْعَيْنُ وَكَأُ السِّنِّ ، فَمَنْ نَامَ فَلْيَتَوَضَّأْ)) واته: چاوپه‌تی به‌ستنی کۆمه ، جا هه‌ر که‌سیك خه‌وت ، ئه‌وه با ده‌ست نوێژ بگریټه‌وه - چونکه ده‌ست نوێژی شكاوه - [رواه أبو داود (٢٠٠/٣٤٧/١) مع العون وإبن ماجه (٤٧٧/١) وهو حديث حسن بپوانه الإرواء (١١٣) وصحيح أبي داود (١٩٨) وصحيح إبن ماجه (٣٨٦)].

جا ئه‌گه‌ر خه‌وتن ده‌ست نوێژ بشکیټیټ ، ئه‌وه له هۆش چوون ونه‌مانی عه‌قل پێشتر ده‌یشکیټیټ چونکه مرؤف زیاتر بی ئاگا ده‌کات .

(٤٩) له بهر فه‌رمووده‌که‌ی (الْبَرَاءُ بْنُ عَازِبٍ) (خوای لئ رازی بیټ) پیغه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) فه‌رمووی: ((تَوَضَّأُوا مِنْ لُحُومِ الْإِبِلِ ، وَلَا تَوَضَّأُوا مِنْ لُحُومِ الْعَنَمِ)) واته: ده‌ست نوێژ له گوشتی ووشتی بگرنه‌وه به‌لام له گوشتی مه‌ر مه‌یگرنه‌وه [رواه أبو داود (١٨٢/٣١٥/١) مع العون والترمذی (٨١/٥٤/١) وإبن ماجه (٤٩٤/١٦٦/١) وهو حديث صحيح بپوانه الإرواء (١٥٢/١) وصحيح أبي داود (١٧٧) وصحيح إبن ماجه (٤٠١)].

(٥٠) له باره‌ی ده‌ست دانه زه‌که‌ره‌وه دوو فه‌رمووده‌ی (صَحِيح) مان هه‌یه له رووکه‌ش (ظَاهِر) دا دژ به‌که‌ن ، ئه‌ویش فه‌رمووده‌که‌ی (بُسْرَةَ بِنْتُ صَفْوَانَ) ه (خوای لئ رازی

بیّت) که‌وا پیغهمبه‌ری خوا (ﷺ) فرموی: ((مَنْ مَسَّ ذَكَرَهُ فَلْيَتَوَضَّأْ)) واته: هر که‌سپک دهستی دا به زه‌که‌ریه‌وه با دهست نویژ بگریته‌وه [رواه ابوداود (۱۷۹/۳۰۷/۱) مع‌العون واین ماجه (۴۷۹/۱۶۱/۱) والنسائی (۱۰۰/۱) والترمذی (۸۲/۵۵/۱) وهو حدیث صحیح بروانه الإرواء (۱۱۶) وصحیح ابی داود (۱۷۴) وصحیح ابن ماجه (۲۸۸)].

وه فرموده‌که‌ی (طَلُقُ بِنُ عَلِيٍّ) (خوای لی رازی بیّت) که‌وا پیاویک پرسپاری کرد له پیغهمبه‌ری خوا (ﷺ) له باره‌ی پیاویک دهست له زه‌که‌ری بدات نایه دهست نویژی له سره ؟ ئه‌ویش فرموی: ((لَيْسَ فِيهِ وَضُوءٌ ، إِنَّمَا هُوَ مِنْكَ)) واته: نه ، دهست نویژی له سر نییه ، له راستیدا ئه‌وه به‌شیکه له خوت [رواه ابوداود (۱۸۰/۳۱۲/۱) مع‌العون واین ماجه (۴۸۳/۱۶۳/۱) وهذا لفظه والنسائی (۱۰۱/۱) والترمذی (۸۵/۵۶/۱) وهو حدیث صحیح بروانه المشكاة (۳۲۰) وصحیح ابی داود (۱۷۵) صحیح ابن ماجه (۳۹۲)].

جا ئه‌م دوو فرموده‌یه له (ظَاهِرِ) دا دژ به یه‌کن وه‌ک باسماں کرد ، به‌لام له راستیدا وا نییه ، چونکه فرموده‌که‌ی (طَلُقُ) ئامازه‌یه‌کی جوانی تیدایه ئه‌ویش ئه‌وه‌یه که ده‌فرمی: ((إِنَّمَا هُوَ مِنْكَ)) واته: له راستیدا ئه‌وه به‌شیکه له خوت . ئه‌مه ئامازه‌یه که‌وا ئه‌و دهست پیوه‌دانه که دهست نویژ ناشکینیت دهست پیوه‌دانیکه به ئاره‌زوه‌وه نه‌بیّت ، چونکه له و‌حاله‌ته‌دا ده‌توانی ته‌شبهی بکه‌یته هر ئه‌ندامیکی تری لاشه‌وه ، به پیچه‌وانه‌ی ئه‌وه‌وه ئه‌گه‌ر به ئاره‌زوو (شَهْوَةٌ) وه دهستی پیوه بدریت ، ئه‌وه دهست نویژ ده‌شکینیت ، چونکه له و‌کاته‌دا وه‌کو ئه‌ندامه‌کانی تری لاشه نییه ، به‌م شیوه‌یه هر دوو فرموده‌که‌کۆ (جَمْع) ده‌گریته‌وه ، ئه‌مه‌ش هه‌لبژاردن وراى (شَيْخُ الْإِسْلَامِ إِبْنُ تَيْمِيَّةٍ) یه... [بروانه تمام المنة في التعليق على فقه السنة للألبانی (ل ۱۰۳)].

چه‌ند تیبینیه‌ک :

(أ) هه‌ندی‌ک له زانایان ده‌لین: له یه‌کدانی پیستی پیاو و ئافره‌تی بیگانه (نا مه‌حره‌م) دهست نویژ ده‌شکینیت ، به‌لگه‌شیان فرموده‌که‌ی خوای گه‌وره‌یه له سوره‌تی (المائدة : ۶) ﴿... وَإِنْ كُنْتُمْ جُنُبًا فَاطَّهَّرُوا وَإِنْ كُنْتُمْ مَرْضَىٰ أَوْ عَلَىٰ سَفَرٍ أَوْ جَاءَ أَحَدٌ مِنْكُم مِنَ الْغَائِطِ أَوْ لَامَسْتُمُ النِّسَاءَ فَلَمْ تَجِدُوا مَاءً فَتَيَمَّمُوا...﴾ ده‌لین: (لَمَسَ) له (حَقِيقَةً) دا به واتای دهست پیوه‌دان دیت ...

منیش ده‌لیم: له (أَصْلُ) دا هیچ شتیک دهست نویژ ناشکینیت ، مه‌گه‌ر به به‌لگه (إِلَّا بِدَلِيلٍ) ، جا ئه‌و نایه‌ته‌ی سوره‌تی (المائدة : ۶) یس زانایان له باره‌یه‌وه ده‌لین: (لَمَسَ) به

واتای (جماع) کردنیش هاتوه له ئایه‌ت و فه‌رمووده دا ، وه لی‌ره‌یشدا به‌و واتایه هاتوه ، وه‌ک ئیمامی (علی) و (تَرْجُمَانُ الْقُرْآنِ إِبْنُ عَبَّاسٍ) واته‌فسیریان کردوه ، وه (أَسْلُوبُ) ی ئایه‌ته‌که‌ش ئه‌وه ده‌گه‌یه‌نی‌ت ، چونکه له پی‌شی ئایه‌ته‌که‌دا خوی گه‌وره باسی (طَهَارَة) به ئاو ده‌کات بۆ که‌سیک ده‌ست نویژی شکا بی‌ت ، که (حَدَّثُ الْأَصْغَرُ) ه ، وه‌ک ده‌فه‌رمی: ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا قُمْتُمْ إِلَى الصَّلَاةِ فَاغْسِلُوا وُجُوهَكُمْ وَأَيْدِيَكُمْ إِلَى الْمَرَافِقِ وَامْسَحُوا بِرُؤُوسِكُمْ وَأَرْجُلَكُمْ إِلَى الْكَعْبَيْنِ﴾ وه باسی (طَهَارَة) به ئاویش ده‌کات بۆ که‌سیک له‌شه‌ی گران بی‌ت که (حَدَّثُ الْأَكْبَرُ) ه ، وه‌ک له پاش ئه‌وه ده‌فه‌رمی: ﴿وَإِنْ كُنْتُمْ جُنُبًا فَاطَّهَرُوا﴾ ، پاشان ئه‌گه‌ر که‌سیک توانای (طَهَارَة) به ئاوی

.....

نه‌بوو ، له به‌ر نه‌خۆشی یان له به‌ر سه‌فه‌ر ﴿وَإِنْ كُنْتُمْ مَرْضَىٰ أَوْ عَلَىٰ سَفَرٍ﴾ ئه‌وه بۆ (حَدَّثُ الْأَصْغَرُ) که‌گه‌رانه‌وه‌یه له سه‌ر ئاو کردن ﴿أَوْ جَاءَ أَحَدٌ مِنْكُم مِّنَ الْغَائِطِ﴾ وه بۆ (حَدَّثُ الْأَكْبَرُ) یش که (جماع) کردنه له گه‌ل ئافره‌تدا ﴿أَوْ لَامَسْتُمُ النِّسَاءَ﴾ ، ئه‌وه ته‌ی‌مومیان بۆ بکه‌ن به‌ خۆل ، بۆ (حَدَّثُ الْأَصْغَرُ) و (حَدَّثُ الْأَكْبَرُ) یش ، ئه‌گه‌ر ئاو ده‌ست نه‌که‌وت ﴿فَإِنْ لَمْ تَجِدُوا مَاءً فَتَيَمَّمُوا صَعِيدًا طَيِّبًا فَامْسَحُوا بِوُجُوهِكُمْ وَأَيْدِيكُمْ مِنْهُ مَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيَجْعَلَ عَلَيْكُمْ فِي الدِّينِ مِنْ حَرَجٍ﴾ (سورة المائدة: ٦).

که‌وا بوو هه‌ر وه‌ک چۆن ﴿أَوْ جَاءَ أَحَدٌ مِنْكُم مِّنَ الْغَائِطِ﴾ به‌رانبه‌ری ده‌ست نویژه‌که‌یه ، که هه‌ردوکیان (حَدَّثُ الْأَصْغَرُ) ، به‌هه‌مان شیوه ﴿أَوْ لَامَسْتُمُ النِّسَاءَ﴾ به‌رانبه‌ری ﴿وَإِنْ كُنْتُمْ جُنُبًا﴾ ه ، که هه‌ردوکیان (حَدَّثُ الْأَكْبَرُ) ، به‌لام ئه‌گه‌ر بل‌ی‌ت (لَامَسَ) لی‌ره‌دا به‌ واتا ده‌ست پیوه‌ دانه ، ئه‌وه ئه‌و سووده نامینی‌ت که له ئایه‌ته‌که‌ وه‌رده‌گیریت که‌وا خۆل جیگه‌ی ئاو ده‌گریته‌وه بۆ (حَدَّثُ الْأَكْبَرُ) ، وه‌ک چۆن جیگه‌ی ده‌گریته‌وه بۆ (حَدَّثُ الْأَصْغَرُ) ، وه له‌و کاته‌شدا کۆتایی ئایه‌ته‌که (مُخَالَف) ه‌ی پی‌شه‌که‌ی ده‌کات .

ئهمه جگه له‌و فه‌رموودانه‌یش که ئهم (أَصْل) ه به‌ هی‌ز ده‌که‌ن ، له‌وانه فه‌رمووده‌که‌ی (عَائِشَة) (خوای لی‌ رازی بی‌ت) که‌وا فه‌رموی: ((أَنْ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ قَبْلَ بَعْضِ نِسَائِهِ ثُمَّ خَرَجَ إِلَى الصَّلَاةِ وَلَمْ يَتَوَضَّأْ)) واته: پی‌غه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) ماچی هه‌ندی‌ک له‌ خیزانه‌کانی کرد ، پاشان ده‌رچوو بۆ نویژ و ده‌ست نویژی نه‌گرت‌وه [رواه الإمام احمد وأبو داود والترمذی والنسائی وابن ماجه وهو حديث صحيح صححه الألباني في المشكاة (٣٢٢) وصحيح أبي داود (١٧١)]

وصیح ابن ماجه (٤٠٦) وصیح الترمذی (٦٥). ئەم فەرمووده‌یه ئەگەر چی هەندیک له زانایان به (ضعیف) یان زانیوه ، به لام له راستیدا پێگاکانی یه‌کتری به هیز ده‌که‌ن ، وه له زانایانه‌ی کۆن که ئەم فەرمووده‌یه یان به (صحیح) داناوه ، (إِبْنُ عَبْدِ الْبَرِّ) که فەرموویه‌تی: وروی هذا الحديث أيضا من طريق معبد بن نباتة ، وقال الشافعي : إِنْ ثَبَتَ حَدِيثُ مَعْبُدِ بْنِ نَبَاتَةَ فِي الْقُبْلَةِ لَمْ أَرَفِيهَا وَلَا فِي اللَّمْسِ وَضُوءًا ، وه بروانه (بِدَايَةُ الْمُجْتَهِدِ وَنَهَايَةُ الْمُقْتَصِدِ لِإِبْنِ رُشْدٍ) (٢٧/١) و(نَيْلُ الْأَوْطَارِ لِلْإِمَامِ الشُّوكَانِيِّ) (٢٣٠/١-٢٣٣) که باسی ئەم مه‌سه‌له‌یه به جوانی ده‌که‌ن ، وه له باره‌ی ئەم فەرمووده‌یه وه (الشُّوكَانِيُّ) ده‌فه‌رمی: صَحَّحَ إِبْنُ عَبْدِ الْبَرِّ وَجَمَاعَةٌ وَشَهِدَ لَهُ حَدِيثُهَا الْآتِي بَعْدَ هَذَا ، وَالْحَدِيثُ يَدُلُّ عَلَى أَنَّ لَمْسَ الْمَرْأَةِ لَا يَنْقُضُ الْوُضُوءَ وَقَدْ تَقَدَّمَ ذِكْرُ الْخِلَافِ فِيهِ .

وه هه‌روه‌ها شه‌یخی فەرمووده ناس (مُحَدَّث) ی ئەم سه‌رده‌مه‌یش (شَيْخُ الْأَلْبَانِيِّ) تصحیحی ئەم فەرمووده‌یه‌یی کردوه ، وه ک ئاماژه‌مان بۆی کردوه .

وه هه‌روه‌ها فەرمووده‌که‌ی تری (عَائِشَةُ) (خوای لی رازی بیئت) که‌وا فەرمووی: ((كُنْتُ أَنَامُ بَيْنَ يَدَيْ النَّبِيِّ ﷺ) ، وَرَجُلَايَ فِي قَبْلَتِهِ فَإِذَا سَجَدَ غَمَزَنِي فَقَبِضْتُ رَجُلِي - وَفِي لَفْظٍ: فَإِذَا أَرَادَ أَنْ يَسْجُدَ غَمَزَ رَجُلِي -)) واته: له به‌ر ده‌ستی پێغه‌مبه‌ری خوادا (ﷺ) ده‌خه‌وتم _ کاتیک که نوێزی ده‌کرد _ وه هه‌ردوو پێم له لای قبیله‌یه‌وه بوو ، جا ئەگەر سوچده‌ی به‌ردایه ده‌یزانده منه‌وه _ پێی منه‌وه ، وه له (لَفْظ) یکیدا هاتوه _ منیش پێم ده‌کیشایه‌وه [متفق علیه بروانه فقه السنة (٤٧/١)].

وه هه‌روه‌ها فەرمووده‌که‌ی (عَائِشَةُ) (خوای لی رازی بیئت) که‌وا فەرمووی: ((فَقَدْتُ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ لَيْلَةً مِنَ الْفَرَاشِ ، فَالْتَمَسْتُهُ ، فَوَقَعَتْ يَدِي عَلَى بَطْنِ قَدَمَيْهِ وَهُوَ فِي الْمَسْجِدِ ، وَهُمَا مَنْصُوبَتَانِ ، وَهُوَ يَقُولُ: اللَّهُمَّ ، أَعُوذُ بِرِضَاكَ مِنْ سَخَطِكَ ، وَبِمُعَافَاتِكَ مِنْ عُقُوبَتِكَ ، وَأَعُوذُ بِكَ مِنْكَ ، لَا أَحْصِي ثَنَاءً عَلَيْكَ ، أَنْتَ كَمَا أَنْثَيْتَ عَلَيَّ نَفْسِكَ)) واته: شه‌ویک له سه‌ر جیگا پێغه‌مبه‌رم لی وون بوو ، جا به دوایدا گه‌رام بینیمه‌وه ، ده‌ستم له سه‌ر هه‌ردوو پشت پێی دانا - له سوچده بردندا بوو - له مزگه‌وتدا بوو ، وه ده‌یفه‌رموو: خوایه من په‌نا به ره‌زامه‌ندیت ده‌گرم له توربه‌بونت ، وه په‌نا به لیبوردنت ده‌گرم له سزات ، وه په‌نا به تو ده‌گرم له خۆت ، ... [رواه مسلم (١/رقم/٤٨٦) وغيره].

جا ئه‌م دوو فه‌رموده (صَحِيح) ه به‌لگه‌یه‌کی پوونن له سه‌ر ئه‌وه‌ی که‌وا ده‌ست نوێژ له ده‌ست پیوه‌دانی ئافره‌ت ناشکی‌ت ، وه (تَأْوِيل) کردنه‌که‌ی (إِبْنُ حَجْرٍ) یش له (فَتْحُ الْبَارِي) دا - به‌وه‌ی له‌وانه‌یه پیغه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) شتیکی له پێدا بوویت ، یان له‌وانه‌یه تاییه‌ت بییت به پیغه‌مبه‌ری خواوه (ﷺ) - (تَكْلُف) ه و پیچه‌وانه‌ی (ظَاهِر) ه ، وه‌ک ئیمامی (صَنَعَانِي) له (سُبُلُ السَّلَام) دا (۱۰۲/۱) و ئیمامی (شَوَّكَانِي) یش له (نَيْلُ الْأَوْطَار) دا (۲۳۱/۱) وایان فه‌رموه .

(ب) نه‌وانه‌ی که پیویست (وَأَجِب) ه ده‌ست نوێژی بۆ بگیری‌ت نه‌مانه‌ن :

یه‌که‌م: نوێژ ، له به‌ر ئایه‌ته‌که‌ی سوره‌تی (المائدة : ۶) که پیشتر باس‌مان کرد .

دووه‌م: سوور خوارنه‌وه به ده‌وری مالی خوا گه‌وره دا (الكَعْبَةِ) ، له به‌ر فه‌رموده‌که‌ی (إِبْنُ عَبَّاسٍ) (خوای لی رازی بییت) که‌وا پیغه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) فه‌رموی: ((الطَّوَّافُ بِالْبَيْتِ صَلَاةٌ ، وَلَكِنَّ اللَّهَ أَحَلَّ فِيهِ الْمَنْطِقَ ...)) واته: سوور خوارنه‌وه به ده‌وری (كَعْبَةِ) دا نوێژه ، به‌لام خوای گه‌وره قسه‌کردنی تیدا ه‌لال‌کردوه ... [رواه الترمذی (۹۶۷/۲۱۷/۲) . وهو حدیث صحیح بروانه صحیح الجامع (۳۹۵۴)].

وه جگه بۆ نوێژ و (طَوَّاف) هیچ به‌لگه‌یه‌کی (صَحِيح) مان نییه که‌وا ده‌ست نوێژ بۆ هیچ شتیکی تر پیویست بییت .

(ج) نه‌وانه‌ی که سوننه‌ته ده‌ست نوێژی بۆ بگیری‌ت نه‌مانه‌ن :

یه‌که‌م: زیکری خوا ، له به‌ر فه‌رموده‌که‌ی (المُهَاجِرُ بْنُ قُتَيْبَةَ) (خوای لی رازی بییت) که‌وا پیغه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) فه‌رموی: ((... إِنِّي كَرِهْتُ أَنْ أذْكَرَ اللَّهَ إِلَّا عَلَى طَهَارَةٍ)) واته: له راستیدا من پیم خۆش نییه زیکری خوا بکه‌م مه‌گه‌ر به ده‌ست نوێژه‌وه [رواه أبو داود (۱۷/۳۴/۱) مع العون واللفظ له وإبن ماجه (۳۵۰/۱۲۶/۱) بروانه السلسلة الصحيحة (۸۲۴) وصحیح أبي داود (۱۳) وصحیح ابن ماجه (۲۸۰)].

دووه‌م: خه‌وتن ، له به‌ر فه‌رموده‌که‌ی (الْبَرَاءُ بْنُ عَازِبٍ) (خوای لی رازی بییت) ((إِذَا أَخَذْتَ مَضْجِعَكَ فَتَوَضَّأْ وَضُوءَكَ لِلصَّلَاةِ ...)) واته: ئه‌گه‌ر چووته سه‌ر جیگات بۆ خه‌وتن ، ئه‌وه ده‌ست نوێژ بگه‌ره وه‌کو ده‌ست نوێژ گرتنت بۆ نوێژ [رواه البخاری (۶۳۱۱/۱۰۹/۱۱) مع الفتح ومسلم (۲۷۱۰/۲۰۸۱/۴)].

سێیه‌م: له‌ش گران ئه‌گه‌ر ویستی شت بخوات یان بخواته‌وه یان بخه‌ویت یان دووباره جیماع بکاته‌وه ، له به‌ر فه‌رموده‌که‌ی (عَمَّارُ بْنُ يَاسِرٍ) (خوای لی رازی بییت) که‌وا پیغه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) ((رُحِّصَ لِلْجُنُبِ إِذَا أَرَادَ أَنْ يَأْكَلَ أَوْ يَشْرِبَ أَوْ يَنَامَ أَنْ يَتَوَضَّأَ وَضُوءَهُ لِلصَّلَاةِ)) واته: پوخته‌تی داوه به‌وه‌که‌سه‌ی له‌شی گران بییت

ئه‌گەر ویستی خواردن بخوات یان خواردن بخواته‌وه یان بخه‌ویت ، که‌وا ده‌ست نوێژ بگریت و ه‌کو ده‌ست نوێژی نوێژ [رواه أبو داود (۲۲۲/۳۷۵/۱) مع العون وهو حدیث صحیح بروانه الوجیز (ل ۳۹)].

وه له به‌ر فه‌رموده‌که‌ی (أَبُو سَعِيدٍ) (خوای لێ رازی بی‌ت) که‌وا پی‌غه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) فه‌رموی: ((إِذَا أَتَى أَحَدَكُمْ أَهْلُهُ ثُمَّ أَرَادَ أَنْ يَعُودَ فَلْيَتَوَضَّأْ)) واته: ئه‌گەر یه‌کیکتان چوه لای خیزانه‌که‌ی - جیماعی له گه‌لدا کرد - پاشان ویستی دوو باره‌ی بکاته‌وه ، ئه‌وه با ده‌ست نوێژ بگریته‌وه [رواه مسلم (۳۰۸/۲۴۹/۱) وغیره].

چواره‌م: پیش غوسل کردن ، ئیتر غوسلی سوننه‌ت بی‌ت یان پیویست ، له به‌ر فه‌رموده‌که‌ی (عَائِشَةُ) (خوای لێ رازی بی‌ت) که‌وا فه‌رموی: ((كَانَ رَسُولُ اللَّهِ إِذَا إِغْتَسَلَ مِنَ الْجَنَابَةِ... ثُمَّ يَتَوَضَّأُ وَضُوءَهُ لِلصَّلَاةِ)) واته: پی‌غه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) ئه‌گەر غوسلی بکردایه له له‌ش گرانی ... پاشان ده‌ست نوێژی ده‌گرت و ه‌کو ده‌ست نوێژی نوێژ [رواه مسلم (۳۱۶/۲۵۳/۱)].

پینجه‌م: ئه‌گەر خواردنیک بخوات به‌ ناگر برژاو بی‌ت ، له به‌ر فه‌رموده‌که‌ی (أَبُو هُرَيْرَةَ) (خوای لێ رازی بی‌ت) که‌وا پی‌غه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) فه‌رموی: ((تَوَضَّأُوا مِمَّا مَسَّتِ النَّارُ)) واته: ده‌ست نوێژ بگره‌وه له وه‌ی ناگر لێی دابیت [رواه مسلم (۳۵۲/۲۷۲/۱)].

وه ئه‌و فه‌رمانه‌یش بو سوننه‌ته ، له به‌ر فه‌رموده‌که‌ی (عَمْرُو بْنُ أُمِيَّةِ الضُّمَيْرِي) (خوای لێ رازی بی‌ت) که‌وا فه‌رموی: ((رَأَيْتُ النَّبِيَّ يَحْتَرُّ مِنْ كَثْفِ شَاةٍ فَأَكَلَ مِنْهَا فَدَعِيَ إِلَى الصَّلَاةِ ، فَقَامَ وَطَرَحَ السَّكِّينَ وَصَلَّى وَلَمْ يَتَوَضَّأْ)) واته: بینیم پی‌غه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) به‌ چه‌قۆ له ده‌ستی شه‌کیکی ده‌بری ولێی ده‌خوارد ، جا که بانگ درا بو نوێژ چه‌قۆکه‌ی دانا و نوێژی کرد و ده‌ست نوێژی نه‌گرته‌وه [رواه البخاری (۲۰۸/۳۱۱/۱) مع الفتح ومسلم (۳۵۵/۲۷۴/۱) وهذا لفظه].

شه‌شه‌م: بو ه‌موو نوێژیک ، له به‌ر فه‌رموده‌که‌ی (بُرَيْدَةَ) (خوای لێ رازی بی‌ت) که‌وا فه‌رموی: ((كَانَ النَّبِيُّ ﷺ يَتَوَضَّأُ عِنْدَ كُلِّ صَلَاةٍ ، فَلَمَّا كَانَ يَوْمَ الْفَتْحِ تَوَضَّأَ وَصَلَّى الصَّلَوَاتِ بَوْضُوءٍ وَاحِدٍ . فَقَالَ لَهُ عُمَرُ: يَا رَسُولَ اللَّهِ إِنَّكَ فَعَلْتَ شَيْئًا لَمْ تَكُنْ تَفْعَلُهُ ؟ فَقَالَ: عَمْدًا فَعَلْتُهُ يَا عُمَرُ)) واته: پی‌غه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) بو ه‌موو

نوئژیک دهست نوئژی دهگرت ، جا که پوژی (فُتْح)ی (مَکَه) هات دهست نوئژی گرت و مهسحی له سهر هردوو (خُف) هکانی کرد وه موو نوئژهکانی به یهک دهست نوئژ کرد ، جا (عُمَر) پیی ووت: ئه ی پیغه مبهری خوا تو ئه مرؤ شتیکت کرد له پیئشدا نه تده کرد ؟ ئه ویش فهرمووی: به قهسته وه کردم ئه ی (عُمَر) . [رواه مسلم (۲۷۷/۲۳۲/۱) وغیره].

حه وته م : له کاتی هه موو دهست نوئژ شکاندنی کدا ، له بهر فهرمووده که ی (بلال) (خوای لی رازی بیئت) که وا پیغه مبهری خوا (ﷺ) پیی فهرموو: ((بِمَا سَبَقْتَنِي إِلَى الْجَنَّةِ ، إِنِّي دَخَلْتُ الْبَارِحَةَ الْجَنَّةَ فَسَمِعْتُ حَشْحَشَتَكَ أَمَامِي ؟ فَقَالَ بِلَالُ: يَا رَسُولَ اللَّهِ مَا أَذْنُتُ قَطُّ إِلَّا صَلَّيْتُ رَكَعَتَيْنِ ، وَلَا أَصَابْتُني حَدَثٌ قَطُّ إِلَّا تَوَضَّأْتُ عِنْدَهُ فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ (ﷺ): لَهَذَا)) واته: به چی پیئشم که وتی له به ههشت ئه ی (بلال) من دوینی چومه به ههشته وه جا کویم له خشخشهت بوو له پیئشمه وه ؟ (بلال) یش ووتی: ئه ی پیغه مبهری خوا هه کاتیک بانگم دابیئت ئیللا له پاشیدا دوو رکات نوئژم کردوه ، وه هه کاتیکیش دهست نوئژم شکابیئت ئیللا له و کاته دا دهست نوئژم گرتوته وه ، جا پیغه مبهری خوا (ﷺ) فهرمووی: له بهر ئه وه یه [رواه الترمذی (۳۷۷۲/۲۸۲/۵) وهو حدیث صحیح بروانه صحیح الجامع (۷۸۹۴)].

هه شته م : پاش رشانه وه ، له بهر فهرمووده که ی (مَعْدَانُ بْنُ أَبِي طَلْحَةَ عَنْ أَبِي الدَّرْدَاءِ) (خوای لی رازی بیئت) ((أَنْ رَسُولَ اللَّهِ (ﷺ) قَاءَ فَأَفْطَرَ فَتَوَضَّأَ...)) واته: پیغه مبهری خوا (ﷺ) رشایه وه جا پوژوهه که ی شکاند و دهست نوئژی گرتوه وه [رواه الترمذی (۸۷/۵۸/۱) و اسناده صحیح بروانه تمام المنة (ل ۱۱۱)].

نوئیهم : پاش مردو هه لگرتن ، له بهر فهرمووده که ی پیغه مبهری خوا (ﷺ): ((مَنْ غَسَلَ مِيْتًا فَلْيَغْتَسِلْ وَمَنْ حَمَلَهُ فَلْيَتَوَضَّأْ)) واته: هه که سیک مردوویه کی شوژده وه با خوای بشوژیت وه هه که سیک هه لگرت با دهست نوئژ بگریته وه [رواه احمد (۴۸۶/۱۴۵/۲) وغیره].

وه ئه م فهرمانه یشه بو سوننه ته ، له بهر فهرمووده که ی (إِبْنُ عَبَّاسٍ) که وا پیغه مبهری خوا (ﷺ) فهرمووی: ((لَيْسَ عَلَيْكُمْ فِي غُسْلِ مِيْتِكُمْ غُسْلٌ إِذَا غَسَلْتُمُوهُ...))

واتە: پێویست نییە لە سەرتان خۆتان بشۆن ئەگەر مردوویەکتان شۆردەو [رواه الحاكم (۳۸۶/۱) والبيهقي (۳۹۸/۳) وهو حديث حسن بروهانه أحكام الجنائز للألباني (ل ۵۳)].

خۆ شۆردن (الغسل)

ئەوێ خۆشۆردن پێویست دەکات (مُوجِبَاتُ الْغُسْلِ)

موسولمان بوون^(۵۱) و دابەزینی (مَنِي) بە ئارەزوو و ئەگەر لە خەویشدا بێت^(۵۲)

(۵۱) لە بەر فەرموودەكەى (قَيْسُ بْنُ عَاصِمٍ) (خوای لى رازى بېت) فەرمووی: ((أَتَيْتُ النَّبِيَّ ﷺ أُرِيدُ الْإِسْلَامَ ، فَأَمَرَنِي أَنْ أَغْتَسِلَ بِمَاءٍ وَسِدْرٍ)) واتە: كەوا كاتیک موسولمان بوو ، پێغەمبەرى خوا (ﷺ) فەرمانى پى کرد خوێ بشوات بە ئاو و بە (سدر) [رواه النسائي (۱۸۸/۱۰۹/۱) والترمذی (۶۰۵/۵۰۲/۲) وابوداود (۳۵۵/۲۵۱/۱) وغیرهم وهو حديث صحيح برواهه الإرواء (۱۲۸/۱)].

و لە بەر فەرموودەكەى (أَبُو هُرَيْرَةَ) (خوای لى رازى بېت) كەوا (تُمَامَةَ الْحَنْفِي) بە ديل گيرا ، و پێغەمبەرى خوا (ﷺ) بە نیا نیا ن دەیدا بە لایدا و دەیفەرموو: ((مَا عِنْدَكَ يَا تُمَامَةَ ؟)) واتە: چیت پێیە ئەى (تُمَامَةَ) ؟ ئەویش دەیووت: ((إِنَّ تَقْتُلُ تَقْتُلُ ذَا دَمٍ ، وَإِنْ تَمُنُّ تَمُنُّ عَلَى شَاكِرٍ ، وَإِنْ تُرِدِ الْمَالَ نُعْطِكَ مِنْهُ مَا شِئْتِ)) واتە: ئەگەر بکوژیت ئەوێ خاوەن خوێنیک دەکوژیت ، و ئەگەر مننە تیش بکەیت – بەوێ بە بى پارە نازادم بکەى – ئەوێ مننەت دەکەیت بە سەر یەکیکدا سوپاس کەرە ، و ئەگەر پارە تیش

دەوئەت ، ئەو چەندت دەوئەت پەيت دەدەين . وە ھاوہ لانی پېغەمبەرى خوا (ﷺ) پېيان خۆش بوو بە پارە ئازاد بکریت ، دەیانووت : ئیمە چی بە کوشتنی ئەمە بکەین ؟ جا رۆژیکیان پېغەمبەر خوا (ﷺ) دای بە لایدا ، موسولمان بوو ، جا ئازادی کرد و پەوانە باغەکەى (أَبُو طَلْحَةَ) ى کرد ، و فەرمانی پى کرد خۆى بشوات ... [رواه أحمد وهو حديث صحيح أصله عند الشيخين برواهه فقه السنة (٥٨/١)].

(٥٢) له بەر فەرموودەکەى (أَبُو سَعِيدٍ) (خوای لى رازى پەيت) کەوا پېغەمبەرى خوا (ﷺ) فەرمووى ((إِنَّمَا الْمَاءُ مِنَ الْمَاءِ)) واتە: خۆشۆردن بە ئاو پېویست دەپەيت بە ھاوتنەوئەى ئاوى مەنى [رواه مسلم (٣٤٣/٢٦٩/١) و أبوداود (٢١٤/٣٦٦/١) مع العون].

وہ ھەرودەھا لە بەر فەرموودەکەى (أُمُّ سَلَمَةَ) (خوای لى رازى پەيت) کەوا (أُمُّ سُلَيْمٍ) ووتی: ئەى پېغەمبەرى خوا ، لە راستیدا خوای گەرە شەرم لە حەق ناکات ، ئایە ئافرەت خۆشۆردنى لە سەرە ، ئەگەر لە خەودا لەشى گران بوو ؟ فەرمووى: ((نَعَمْ ، إِذَا رَأَتْ الْمَاءَ)) واتە: بەلى ، ئەگەر ئاوى مەنى بینى [رواه البخارى (١٣٠/٢٢٨/١) مع الفتح ومسلم (٣١٣/٢٥١/١) والترمذی (١٢٢/٨٠/١)].

وہ ئارەزوو(شەوۋە) بە مەرج دەگەریت لە کاتى نەخەوتندا نەك خەوتن ، لە بەر ئەو فەرموودەى کە پېغەمبەرى خوا (ﷺ) فەرمووى: ((إِذَا حَدَّثَتِ الْمَاءَ فَأَغْتَسِلِ مِنَ الْجَنَابَةِ ، فَإِذَا لَمْ تَكُنْ حَازِفًا فَلَا تَغْتَسِلِ)) واتە: ئەگەر ئاوت فریدا ئەو خۆت بشۆ ، وە ئەگەر فریت ئەدا ، ئەو خۆت مەشۆ [رواه أحمد (٨٢/٢٤٧/١) وإسناده حسن صحيح برواهه الإرواء (١٦٢/١)].

ئیمامى (شوکانى) لە (نَيْلُ الْاَوْطَارِ) (٢٧٥/١) دا فەرمووى: ئەو سیفەتەیشە تەنھا لە کاتى ئارەزوودا ھەى ، بۆیە (المُصَنَّف) - کە خاوەنى کتیبى (مُنْتَقَى الْأَخْبَار) ه - ووتویەتى: ئەمەش ئامازەى بۆ ئەوئەى ئەگەر ئەو ئاوە بە ئارەزووە دەرنەچوو ، ئیتر بە ھۆى نەخۆشەوئە پەيت یان بە ھۆى سەرماوہ ، ئەو خۆشۆردن پېوست ناکات .

و چوونە ژووەرەوئەى زەکەرى پیاو بە پېیش(رَحْم)ى یان پاش(کۆم)ى^(٥٣) ئافرەتدا^(٥٤) و مردن^(٥٥)

وہ ئەگەر یەکیک خەوى بینى بەلام ئاوى نەبینى ئەو خۆشۆردنى لە سەر نییە ، وە ھەر کەسیکیش ئاوى بینى بەلام خەوى لە یاد نەبوو ، ئەو خۆشۆردنى لە سەرە ، لە بەر فەرموودەکەى (عائشۃ) (خوای لى رازى پەيت) کەوا فەرمووى: پرسىار کرا لە پېغەمبەرى خوا (ﷺ) لە بارەى پیاویک تەرى دەبینیت بەلام لە یادى نییە کەوا خەوى بینى پەيت ؟

ئەویش فەرمووی: ((یَغْتَسِل)) واتە: خۆی دەشوات ، وە لە بارە‌ی پیاویکە‌وه وادە‌بینیت خەوی بینیوه بە‌لام هیچ تە‌ریبە‌ک نابینیت ؟ ئەویش فەرمووی: ((لَا غَسْلَ عَلَيْهِ)) واتە: خۆشۆردنی لە سەر نییه [رواه الترمذی (۱۱۳/۷۴/۱) و أبوداود (۲۳۳/۳۹۹/۱) مع العون وهو حدیث صحیح بپروانه صحیح أبی داود (۲۱۶)].

(۵۳) حەرمانە لە سەر پیاو جیماع لە گە‌ڵ ژنە‌کە‌یدا بکات لە پاشە‌وه ، ئە‌گەر زە‌کە‌ری بخاتە کۆمی‌وه ، بە دە‌قی ئایە‌تی قورئان و فەرموودە‌ی (صَحیح) ی پی‌غه‌مبە‌ری خوا (ﷺ) بپروانه [تفسیری (ابن کثیر) تە‌فسیری ئایە‌تی (۲۲۲) ی سورە‌تی البقرە] ، بە‌لام دروستە لە پاشە‌وه جیماعی لە گە‌ڵدا بکات بە‌و مە‌رجە‌ی جیماعە‌کە لە شوینی مندال بوونە‌وه بی‌ت (پە‌حم) .

(۵۴) لە بە‌ر فەرموودە‌کە‌ی (أَبُو هُرَيْرَةَ) (خوای لی رازی بی‌ت) کە‌وا پی‌غه‌مبە‌ری خوا (ﷺ) فەرمووی: ((إِذَا جَلَسَ بَيْنَ شُعْبَيْهَا الْأَرْبَعِ ثُمَّ جَهَدَهَا فَقَدْ وَجَبَ عَلَيْهِ الْغُسْلُ)) واتە: ئە‌گەر لە نیوان هەرچوار پە‌لیدا دانیشت ، پاشان کۆششی لە گە‌ڵدا کرد - بە‌وه‌ی زە‌کە‌ری بخاتە پە‌حمی ئا‌فرە‌تە‌کە‌وه - ئە‌وه خۆشۆردنی لە سەر پی‌ویست بووه ، با (مَنِي) یشی دانە‌بە‌زیت [رواه مسلم (۳۴۸/۲۷۱/۱)].

(۵۵) واتە ئە‌گەر موسولمانیک مرد ، ئە‌وه پی‌ویست دە‌بی‌ت لە سە‌ری موسولمانانی دە‌وروبە‌ری بیشۆنە‌وه ، لە بە‌ر فەرموودە‌کە‌ی (أُمُّ عَطِيَّةُ الْأَنْصَارِيَّةُ) (خوای لی رازی بی‌ت) کە‌وا فەرمووی: پی‌غه‌مبە‌ری خوا (ﷺ) کاتیک کە‌ کچە‌کە‌ی وە‌فاتی کرد هاتە ژوورە‌وه و فەرمووی: ((إِغْسِلْنَهَا ثَلَاثًا ، أَوْ خَمْسًا ، أَوْ أَكْثَرَ مِنْ ذَلِكَ إِنْ رَأَيْتَنَ ذَلِكَ بِمَاءٍ وَسِدْرٍ وَأَجْعَلْنَ فِي الْأَخِرَةِ كَافُورًا ، أَوْ شَيْئًا مِنْ كَافُورٍ ، فَإِذَا فَرَعْتَنَ فَأَدْنِي)) واتە: بیشۆنە‌وه سی جار یان پینج جار یان زیاتر ئە‌گەر خۆتان بە‌ باشتان بینی بە‌ ئا‌و و بە‌ کنار (سِدْر) ، وە دوا‌ین جاریشی کافوری تیکە‌ڵ بکە‌ن [رواه البخاری (۱۲۵۲/۱۲۵/۳) و مسلم (۹۳۹/۶۴۶/۲)].

وە لە بە‌ر فەرموودە‌کە‌ی (إِبْنُ عَبَّاسٍ) (خوایان لی رازی بی‌ت) کە‌وا پیاویک ووشترە‌کە‌ی لە‌قه‌ی لی‌دا ، وە ئیمە‌ش لە گە‌ڵ پی‌غه‌مبە‌ری خوا دا بوین (ﷺ) کە لە (إِحْرَام) بوو ، جا فەرمووی: ((إِغْسِلُوهُ بِمَاءٍ وَسِدْرٍ ، وَكَفَّنُوهُ فِي ثَوْبَيْنِ ، وَلَا تَمْسُوهُ طَبِيبًا ، وَلَا تُخَمِّرُوا رَأْسَهُ ، فَإِنَّ اللَّهَ يَبْعَثُهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ مُلَبِّيًا)) واتە: بیشۆنە‌وه بە‌ ئا‌و و بە‌ (سِدْر) وە (کفن) ی بکە‌ن لە دوو بە‌رگدا ، وە بۆنی لی مە‌دە‌ن ، وە سە‌ریشی دامە‌پۆشن ، چونکە لە رۆژی دوا‌یدا خوای

گه‌وره زیندوی ده‌کاتوره به ((لَبِيكَ اللَّهُمَّ ...)) [رواه البخاری (۱۲۶۷/۱۳۷/۳) و مسلم (۱۲۰۶/۸۶۵/۲)].

ویرانی خوینی‌هیز^(۵۶) و زه‌یسانی^(۵۷) و نوژی جومعه^(۵۸)

(۵۶) له بهر فهرموده‌که‌ی (عائشة) (خوای لّی رازی بیّت) که‌وا پیغه‌مبهر (ﷺ) به (فَاطِمَةُ بِنْتُ أَبِي حُبَيْشٍ) فرموی: ((إِذَا أَقْبَلَتِ الْحَيْضَةَ فَدَعِيَ الصَّلَاةَ ، وَإِذَا أَدْبَرَتْ فَاعْتَسَلِي وَصَلِّي)) واته: ئەگەر تووشی‌هیز بویت ، ئەوه واز له نوژی‌بینه ، وه ئەگەر کۆتایشی پی هات ، ئەوه خۆت بشو و نوژی بکه [رواه البخاری (۳۰۶/۴۰۹/۱) و مسلم (۳۳۳/۲۶۲/۱) و غیرهما و الفاظ غیر البخاری ((فَاعْتَسَلِي عَنْكَ الدَّمَّ وَصَلِّي))].

(۵۷) زه‌یسانی وه‌کو‌هیز وایه به یه‌کرای (إجماع) ی زانایانی ئیسلام [بروانه‌ی المجموع شرح المهذب (۱۴۸/۲) للنووی].

(۵۸) له بهر فهرموده‌که‌ی (أَبُو سَعِيدٍ) (خوای لّی رازی بیّت) که‌وا پیغه‌مبهری خوا (ﷺ) فرموی: ((غُسْلُ الْجُمُعَةِ وَاجِبٌ عَلَى كُلِّ مُحْتَلِمٍ ...)) واته: خۆشوردنی جومعه پیویسته له سه‌ر هه‌موو موسولمانیکی پی‌گه‌یشتوو ... [رواه الجماعة].

تییینی:

خۆشوردنی جومعه مه‌رج (شَرَطٌ) نییه بو نوژی جومعه به یه‌کرای (إجماع) ی زانایانی ئیسلام ، به‌لام زانایان له‌وه‌دا جیاوازن ئایه پیویست (واجب) ه یان سوننه‌ته.

نه‌وانه‌ی که ده‌لین: پیویست (واجب) ه زیاتر نه‌م به‌لگانه‌یان به

ده‌سته‌وه‌یه:

یه‌که‌م: عَنْ (إِبْنِ عُمَرَ) قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (ﷺ): ((إِذَا جَاءَ أَحَدُكُمْ إِلَى الْجُمُعَةِ فَلْيَغْتَسِلْ)) واته: ئەگەر یه‌کیکتان هاتن بو جومعه با خۆی بشوات [رواه الجماعة].
دووهم: عَنْ أَبِي سَعِيدٍ أَنَّ النَّبِيَّ (ﷺ) قَالَ: ((غُسْلُ الْجُمُعَةِ وَاجِبٌ عَلَى كُلِّ مُحْتَلِمٍ وَالسَّوَاكُ وَأَنْ يَمَسَّ مِنَ الطَّيِّبِ مَا يَقْدِرُ عَلَيْهِ)) واته: خۆشوردنی جومعه پیویسته له سه‌ر هه‌موو پیگه‌یشتووویه‌ک ، وه سیواک کردنیش ، وه بو‌نیش له خۆی بدات هه‌ر چه‌ندی‌ک توانای لّی بیّت [متفق علیه].

سایه‌م: عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ عَنِ النَّبِيِّ (ﷺ) قَالَ: ((حَقٌّ عَلَى كُلِّ مُسْلِمٍ أَنْ يَغْتَسِلَ فِي كُلِّ سَبْعَةِ أَيَّامٍ يَوْمًا يَغْسِلُ فِيهِ رَأْسَهُ وَجَسَدَهُ)) واته: حه‌ققه له سه‌ر هه‌موو موسولمانیکی که‌وا له هه‌وت رۆژ جاریک رۆژیک دباری بکات ، خۆی تیدا بشوات ، سه‌ر و لاشه‌ی بشوات [متفق علیه].

چوارهم: عَنْ ابْنِ عُمَرَ : ((بَيْنَمَا هُوَ (عُمَرُ) قَائِمٌ مِنَ الْخُطْبَةِ يَوْمَ الْجُمُعَةِ إِذْ دَخَلَ رَجُلٌ مِنَ الْمُهَاجِرِينَ الْأَوْلِيَيْنِ ، فَنَادَاهُ عُمَرُ : أَيَّةَ سَاعَةٍ هَذِهِ ؟ فَقَالَ : إِنِّي شَغَلْتُ فَلَمْ أَنْقَلِبْ إِلَى أَهْلِي حَتَّى سَمِعْتُ التَّأْدِينَ فَلَمْ أَزِدْ عَلَى أَنْ تَوَضَّأْتُ ، قَالَ : وَالْوَضُوءُ أَيضًا وَقَدْ عَلِمْتُ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ (ﷺ) كَانَ يَأْمُرُ بِالْغُسْلِ)) واته: (عُمَرُ) له سه‌ر مینبهره‌وه ووتاری جومعه‌ی ده‌دا ، پیاویک له کۆچهره پيشینه‌کان هاته ژووری مزگه‌وته‌وه ، جا (عُمَرُ) یش بانگی لی کرد: ئیستا چی کاتیکه دبیته بۆ مزگه‌وت ؟ ئه‌ویش ووتی: ژۆر سه‌ر قال بووم ، جا نه‌گه‌رامه‌وه بۆ مال تا ده‌نگی بانگم بیست ، جا له ده‌ست نوێژ زیاتر هه‌چی ترم نه‌کرد ، جا ئه‌ویش ووتی: ده‌ست نوێژیشته گرتوه ، وه ده‌یشزانی پیغه‌مبه‌ری خوا(ﷺ) فه‌رمانی به‌ خۆشۆردن ده‌کرد [متفق علیه].

وه ئه‌و پیاوه کۆچهره ئیمامی (عُثْمَانُ) بوو ، وه‌ک له هه‌ندی ریوایه‌تی فه‌رموده‌که‌دا هاته‌وه .

وه ئه‌وانه‌یش که ده‌لێن سوننه‌ته زیاتر نه‌م به‌لگانه‌یان پێیه:

یه‌که‌م: عَنْ سَمُرَةَ بْنِ جُنْدُبٍ أَنَّ نَبِيَّ اللَّهِ (ﷺ) قَالَ : ((مَنْ تَوَضَّأَ لِلْجُمُعَةِ فِيهَا وَنِعِمَّتْ ، وَمَنْ اغْتَسَلَ فَذَلِكَ أَفْضَلُ)) واته: هه‌ر که‌سیک ده‌ست نوێژ بگرتی بۆ جومعه ، ئه‌وه ته‌واوه وچاکی کردوه ، وه هه‌ر که‌سیکیش خۆی بشوات ئه‌وه چاکتره [رواه الخمسة إلا ابن ماجه فإنه رواه من حديث جابر بن سمرة].

دووه‌م: عَنْ أَوْسِ بْنِ أَوْسِ التَّقْفِيِّ قَالَ : سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ (ﷺ) يَقُولُ : ((مَنْ غَسَلَ وَاغْتَسَلَ يَوْمَ الْجُمُعَةِ وَبَكَرَ وَابْتَكَرَ وَمَشَى وَلَمْ يَرْكَبْ وَدَنَا مِنَ الْإِمَامِ فَاسْتَمَعَ وَلَمْ يَلْغُ كَانَ لَهُ بِكُلِّ خُطْوَةٍ عَمَلٌ سَنَةِ أَجْرٍ صِيَامِهَا وَقِيَامِهَا)) واته: هه‌ر که‌سیک خۆی بشوات به‌ جوانی له رۆژی جومعه‌دا ، وه زوو بپوات بۆ مزگه‌وت ، وه به‌ پێی بپوات و سوارای هه‌چ نه‌بیته ، وه نزیکای ئیمام دانیشیته ، جا گوی بگرتی و قسه‌ نه‌کات له کاتی ووتار دانی ئیمامدا ، ئه‌وه به‌ گشت هه‌نگاویکی پاداشتی کرده‌وه‌ی سالیکی بۆ هه‌یه به‌ رۆژوو و شه‌و نوێژه‌کانیوه [رواه الخمسة ولم يذكر الترمذی (مَشَى وَلَمْ يَرْكَبْ)].

.....

جا فه‌رموویانه: ئه‌م فه‌رموده‌یه‌ی (سَمُرَةَ) و فه‌رموده‌که‌ی (أَوْسِ) (خوایان لی رازی بیته) ئه‌و فه‌رمانانه له پێویست(واجب)ه‌وه لا ده‌ده‌ن بۆ سوننه‌ته ، وه هه‌وره‌ها دالێن: فه‌رموده‌که‌ی (عُمَرُ) (خوای لی رازی بیته) که (إِنْكَارِی) له (عُثْمَانُ) کرد وه فه‌رمانی پێ نه‌کرد بپواته‌وه خۆی بشوات ، به‌لگه‌یه له سه‌ر ئه‌وه‌ی سوننه‌ته!! وه هه‌روه‌ها ده‌لێن: فه‌رموده‌که‌ی (أَبُو سَعِيدٍ) که‌وا ده‌فه‌رمی: خۆشۆردن (واجب)ه ، به‌ ئاشکرا

(عَطْف) ی سیواک کردن وبون له خُودانی له سر کراوه ، که به (إِجْمَاع) سوننه تن ، که وا بووئو (لَفْظ) ی (وَاجِب) ه ، بؤ زیاتر جه خت (تَأْكِيد) کردنه له سرئو سوننه ته !! .

به لام ئه وانہی ده لئین: خُوشُورْدَنی (جُمُعَة) پیویست (وَاجِب) ه له وه لامیاندا ده لئین: فہرموودہ کانی (وَاجِب) بوون زور به ہیژہ وئاشکرایہ ، به لام فہرموودہ کەہی (سَمْرَة) (سَنْد) ه کەہی زور به ہیژ نییہ ، وه (دَلَالَة) کەہی زور بوون نییہ ، پاشان کاتیک ئیمہ به دوی (قَرِينَة) دا ده گہر پین ئه گہر به راشکاو ی (صِرَاحَة) نہیفہرموویت خُوشُورْدَنی جومعه پیویستہ ، جا کاتیک ئاوا به (صِرَاحَة) بفہرموویت (وَاجِب) ه ، ئیتر پیویست ناکات به دوی (قَرِينَة الصَّارِفَة) دا بگہر پییت . وه له وانہیہ ((وَمَنْ تَوَضَّأَ)) بؤ کەسیک بییت کہ له پییشدا خوی شور دبییت ، به لام دست نویژی شکابییت ، وه (إِبْنُ دَقِيقُ الْعِيدِ) وه لامیان دہ داتہ وه و دہ فہرمی: کاتیک واز له (ظَاهِر) ی (لَفْظ) ی ((وَاجِب)) و ((حَقُّ عَلَيَّ)) دہ ہیتر بییت و (صَرَف) دہ کریت بؤ (تَأْكِيد) ئه گہر فہرموودہ (مُعَارِض) ه کہ (رَاجِح) تر بییت له (دَلَالَة) دا ، به لام به ہیژ ترین به لگہیان کہ (مُعَارِض) ه ی ئم فہرموودانہ ی پی دہ کەن فہرموودہ کەہی (سَمْرَة) یہ کہ (سَنْد) ه کەہی بہرگری (سَنْد) ی ئم فہرموودانہ ناکات . وه فہرموودہ کەہی (عَمْر) یش کہ (إِنْكَار) ی له (عُثْمَان) کرد و فہرموی: به تہنہا دست نویژیشت گرتوہ ، وه تویش دہ زانیت پیغہمبہری خوا (ﷺ) فہرمانی به خُوشُورْدَن کردوہ ، ئمہ خوی بؤ خوی به لگہیہ کی ئاشکرایہ کہ وا هاوہ لانیس ہر بہو شیوہیہ تیگہیشتوون کہ وا پیغہمبہری خوا (ﷺ) فہرمانی به خُوشُورْدَنی (جُمُعَة) کردوہ ، وه فہرمان نہ کردنی (عَمْر) بہ (عُثْمَان) کہ وا بپرواتہ وه خوی بشوات ، له بہر ئوہ بووہ کہ وا کاتی ئوہ نہ ماوو ، ئه گہر بپروایتہ وه بؤ خُوشُورْدَن ئوہ (جُمُعَة) کەہی له دست دہر دہ چوو .

وه لای ہمووانیش زانراوہ کہ خُوشُورْدَن بؤ (جُمُعَة) مہرج (شَرَط) نییہ بؤ (جُمُعَة) کردنہ کہ ، بہ لکو پیویست (وَاجِب) ه ، واتہ: نہ کردنی بہ قہستیشہ وه تہنہا تاوان بار دہ بییت ، بہ لام نویژی (جُمُعَة) ه کەہی پی بہ تال نابییتہ وه ، ئمہ ئه گہر بہ قہستیشہ وه غوسل نہ کات ، جا ئه گہر بہ قہستہ وه نہ بییت ئوہ تاوان باریش نابییت .

وه بؤ فہرموودہ کەہی (أَبُو سَعِيد) کہ ده لئین: (عَطْف) ی سوننه تی کراوہ تہ سر ،

پایہ کانی خُوشُورْدَن (أَرْكَانُ الْغُسْلِ)

نیہت^(۵۹) و تہر بوونی ہموو لاشہ^(۶۰)

(إِبْنُ الْجَوَزِيِّ) له وه لأمياندا ده‌فه‌رمی: هیچ قه‌ده‌غه‌یه‌کی تیدا نییه که‌وا (عَطْف) ی شتیکی سوننه‌ت بکریته سهر شتیکی (وَأَجِب) ، به تاییه‌تی کاتیکی که حوکمی (مَعْطُوف) که به (صِرَاحَة) نه‌وتراوه . جا ئەمه‌ش رای (شوکانی) و (صنعانی) و (الْبَانِي) یه ، که ئەوانیش له زانا پیشینه‌کانه‌وه وه‌ریان گرتوه . (النَّوَوِي) ده‌فه‌رمی: فَحَكِي وَجُوبُهُ عَنْ طَائِفَةٍ مِنَ السَّلَفِ حَكُوهُ عَنْ بَعْضِ الصَّحَابَةِ .

وه (ظَاهِر) یکانیش وا ده‌لین ، وه (إِبْنُ الْمُنْذِر) له (مَالِك) هوه ده‌یگی‌پیتته‌وه ، وه هه‌روه‌ها له (أَبُو هُرَيْرَةَ) و (عَمَّار) و که‌سانی تریشه‌وه ده‌یگی‌پنه‌وه ، وه (إِبْنُ حَزْم) یش ده‌یگی‌پیتته‌وه له (عَمْر) و کۆمه‌لیکی تر له هاوه‌لان و پاش ئەوانیش ، وه ئەمه‌شیا گێراوه‌ته‌وه له (إِبْنُ حُرَيْمَةَ) یشه‌وه ، وه (الْحَطَّابِي) یش له (حَسَنُ الْبَصْرِي وَمَالِك) هوه ده‌یگی‌پیتته‌وه .
جا بۆ زیاتر شاره‌زا بوون له‌م مه‌سه‌له‌یه [پروانه‌(نیل الأوطار للشوکانی ۲۷۲/۱) و (سبل السلام للصنعانی ۱/۱۴۱) و (المحلی لابن حزم ۲/المسألة ۱۷۸) و (تمام المنة للألبانی ل ۱۲۰)] .

(۵۹) له به‌ر فه‌رموده‌که‌ی (عَمْرُ بْنُ الْخَطَّابِ) (خوای لێ رازی بیته) پروانه (پ ۳۱) .

(۶۰) له به‌ر فه‌رموده‌که‌ی (عَائِشَةُ) (خوای لێ رازی بیته) که‌وا فه‌رموی: ((كَان رَسُولُ اللَّهِ ﷺ إِذَا اغْتَسَلَ مِنَ الْجَنَابَةِ ، يَبْدَأُ فَيَغْسِلُ يَدَيْهِ ، ثُمَّ يَفْرُغُ بِيَمِينِهِ عَلَى شِمَالِهِ ، فَيَغْسِلُ فَرْجَهُ ثُمَّ يَتَوَضَّأُ وَضُوءَهُ لِلصَّلَاةِ ، ثُمَّ يَأْخُذُ الْمَاءَ فَيُدْخِلُ أَصْبَعَهُ فِي أَصْلِ الشَّعْرِ حَتَّى إِذَا رَأَى أَنْ قَدْ اسْتَبْرَأَ ، حَفَنَ عَلَى رَأْسِهِ ثَلَاثَ حَفَنَاتٍ ، ثُمَّ أَفَاضَ عَلَى سَائِرِ جَسَدِهِ ، ثُمَّ غَسَلَ رِجْلَيْهِ)) واته: پیغه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) ئە‌گه‌ر خۆشۆردنی له‌ش گرانی بکردایه ، له پیشدا هه‌ردوو ده‌ستی ده‌شۆرد ، پاشان به‌ ده‌ستی راستی ئاوی ده‌کرده ده‌ستی چه‌پیدا و هه‌رته‌ی پی ده‌شۆرد ، پاشان ده‌ست نوێژی دگرت وه‌کو ده‌ست نوێژی نوێژ ، پاشان ئاوی هه‌لده‌گرت جا په‌نجه‌کانی ده‌خسته بنی مووی سه‌ری تا ئە‌گه‌ر ببینیایه ئاوه‌یشتووته پیستی سه‌ری ، ئە‌وه سی گویل ئاوی ده‌رکرده سه‌ریدا ، پاشان ئاوی ده‌کرده هه‌موو لاشه‌یدا ، پاشان هه‌ردوو پی‌سی شۆرد [رواه البخاری ۱/۲۴۸/۳۶۰) و مسلم (۱/۲۵۲/۳۱۶) وهذا لفظه] .

تیبینی:

پیویست نییه له سه‌ر ئافره‌ت په‌لکه‌کانی هه‌لوه‌شینیته‌وه بۆ خۆشۆردنی له‌ش گرانی ، به‌لام ده‌بیته بیکاته‌وه بۆ خۆشۆردنی چه‌یزو زه‌یسانی ، له به‌ر فه‌رموده‌که‌ی (أُمُّ سَلَمَةَ) (خوای لێ رازی بیته) که‌وا فه‌رموی: ووتم ئە‌ی پیغه‌مبه‌ری خوا ، من ئافره‌تیکم په‌لکه‌کانی

سەرم توند دەکەم ، ئایا هەلیوھ شینمەوھ بو خوشۆردنی لەش گرانی ؟ فەرمووی: ((لا ،
 إِنَّمَا يَكْفِيكَ أَنْ تَحْتِيَ عَلَى رَأْسِكَ ثَلَاثَ حَثِيَّاتٍ ثُمَّ تَفِيضِينَ عَلَيْكَ الْمَاءَ فَتَطْهَرِينَ))
 واتە: ئەه ، تەنھا بەستە کەوا سێ گۆیل بەکەیتە سەرتدا ، پاشان ئاوبە هەموو لاشەت
 بەکە ، جا پاک دەبیتەوھ [رواه مسلم (۲۵۹/۱) و أبوداود (۲۴۸/۱) و غیرهما].

پییوستەکانی خوشۆردن (وَأَجَبَاتُ الْغُسْلِ)

بە ناوی خوا دەست پێ کردن ^(۶۱) و دەست نوێژگرتن ^(۶۲).

سوونەتەکانی خوشۆردن (سُنُنُ الْغُسْلِ)

دەست هێنان بە هەموو لاشەدا ^(۶۳) ، پێش خستنی راست لە شۆردندا ^(۶۴)

وھ فەرموودەکە (عَائِشَةُ) (خوای لی رازی بیئت) کەوا (أَسْمَاءُ) پرسیاری لە
 پیغەمبەری خوا (ﷺ) کرد لە بارە ی خوشۆردنی حەیزەوھ ، جا فەرمووی: ((تَأْخُذُ إِحْدَاكُنَّ
 مَاءً هَا وَسِدْرَتَهَا فَتَطْهَرُ ، فَتُحْسِنُ الطُّهُورَ ، ثُمَّ تَصُبُّ عَلَى رَأْسِهَا فَتَدْلُكُهُ دَلْكَاً
 شَدِيداً ، حَتَّى تَبْلُغَ شَوْنَ رَأْسِهَا ، ثُمَّ تَصُبُّ عَلَيْهَا الْمَاءَ ، ثُمَّ تَأْخُذُ فَرِصَةً مُمَسَّكَةً
 فَتَطْهَرُ بِهَا)) واتە: ھەر یەکیکتان ئاوەکە ی و (سِدْر) ھەکە ی ئامادە دەکات ، جا دەست
 نوێژیکی جوان دەگریت ، پاشان ئاوبە کاتە سەریدا جا بە چاکی دەستی پێدا دەهینیت ،
 ئاوبە کاتە بنی سەری پاشان ئاوبە پێدا دەکات و پارچە پەموپەکی بۆن پێدا کراو دەگریتە
 دەستەوھ و خۆی پێ پاک دەکاتەوھ . جا (أَسْمَاءُ) ووتی: چۆن خۆی پێ پاک بکاتەوھ ؟
 ئەویش فەرمووی: ((سُبْحَانَ اللَّهِ تَطْهَرِينَ بِهَا ،)) واتە: (سُبْحَانَ اللَّهِ) خۆتی پێ پاک
 بەکەرەوھ ، جا (عَائِشَةُ) ووتی : - وەکو بیوھێ بیشاریتەوھ - شوینەواری خوینەکە ی پێ
 پاک دەکەیتەوھ ، ھەرۆھە پرسیاری لە بارە ی خوشۆردنی لەش گرانیوھ لی کرد ،
 پیغەمبەری خوا (ﷺ) فەرمووی ((تَأْخُذُ مَاءً فَتَطْهَرُ ، فَتُحْسِنُ الطُّهُورَ ، أَوْ تَبْلُغُ
 الطُّهُورَ ثُمَّ تَصُبُّ عَلَى رَأْسِهَا فَتَدْلُكُهُ ، حَتَّى تَبْلُغَ شَوْنَ رَأْسِهَا ، ثُمَّ تُفِيضُ عَلَيْهَا
 الْمَاءَ)) واتە: ئاوەکە ی دەبات دەست نوێژی پێ دەگریت ، پاشان ئاوبە کاتە سەریدا و
 دەستی تی دەخات تا دەکاتە بنی سەری ، پاشان ئاوبە پێدا دەکات ، جا (عَائِشَةُ)
 فەرمووی : چاکترین ئافرەتان ئافرەتانی (أَنْصَار) ، شەرم قەدەغە ی ئەوھ لی نەدەکردن
 کەوا لە ئایین تی بگەن [رواه مسلم (۳۳۲/۱)].

(۶۱) لە بەر فەرموودەکە ی (أَبُو هُرَيْرَةَ) بڕوانە (پ ۳۴).

(٦٢) له بهر فەرمووده‌که‌ی (عائشة) بروانه (پ ٦٠) .

وه له بهر فەرمووده‌که‌ی (إِبْنُ عَبَّاسٍ) که‌وا فەرمووی: (مِیْمُونَةَ) فەرمووی: ((وَضَعْتُ لِلنَّبِيِّ ﷺ مَاءً لِلغُسْلِ ، فَغَسَلَ يَدَيْهِ مَرَّتَيْنِ أَوْ ثَلَاثًا ، ثُمَّ أَفْرَغَ عَلَيَّ شِمَالَهُ فَغَسَلَ مَذَاكِيرَهُ ، ثُمَّ مَسَحَ يَدَهُ بِالْأَرْضِ ثُمَّ مَضَّ وَاسْتَنْشَقَ ، وَغَسَلَ وَجْهَهُ وَيَدَيْهِ ، ثُمَّ أَفَاضَ عَلَيَّ جَسَدَهُ ، ثُمَّ تَحَوَّلَ مِنْ مَكَانِهِ فَغَسَلَ قَدَمَيْهِ)) واته: ئاوی خۆشۆردنم بۆ پیغه‌مبهری خوا (ﷺ) دانا ، جا هەردوو دەستی دوو جار یان سێ جار شۆرد ، پاشان ئاوی کردە سەر دەستی چه‌پیدا و عورەتی پێ شۆرد ، پاشان دەستی ساوی به زه‌ویدا ، پاشان ئاوی هەلدا به دەم ولوتیدا ، پاشان پوومه‌ت و هەردوو دەستی شۆرد ، پاشان ئاوی به سەر هەموو لاشه‌یدا کرد ، پاشان جیگه‌که‌ی خۆی گۆرپی و هەردوو پێی شۆرد [رواه البخاری ٣٦٨/١ / ٢٥٧ / ٢٥٤/١] .

(٦٣) له بهر فەرمووده‌که‌ی (عَبْدُ اللَّهِ بْنِ زَيْدٍ عَاصِمِ الْمَازِنِيِّ) (خوای لی رازی بی‌ت) که‌وا فەرمووی: ((رَأَيْتُ النَّبِيَّ ﷺ يَتَوَضَّأُ فَجَعَلَ يَدُكَ ذِرَاعِيهِ)) واته: بینیم پیغه‌مبهری خوا (ﷺ) دەست نوێژی ده‌گرت ، جا به هەردوو دەستی باالی دەساوی [رواه ابن حبان ٣٦٣/٣] والطیالیسی (١٠٩٩/١٤٨) ومن طريقه رواه احمد (٣٩/٤) وإسناده صحيح بروانه الأدلة الرضية (٢٨٨) .

(٦٤) له بهر فەرمووده‌که‌ی (عائشة) بروانه (پ ٤٢) .

دواخستنی شۆردنی هەردوو پێ له دەست نوێژه‌که‌دا تا کۆتایی خۆشۆردنه‌که‌ (٦٥) .

ئهو خۆشۆردنانه‌ی که سوننه‌تن (الإغتسلات المستحبة)

پاش مردوو شۆردنه‌وه (٦٦) ، وه بۆ ئیحرام به‌ستن (٦٧) ، وه پێش چوونه مه‌که‌که‌وه (٦٨) ، وه بۆ هەردوو جه‌ژنه‌که (٦٩) ،

(٦٥) له بهر فەرمووده‌که‌ی (إِبْنُ عَبَّاسٍ) (خوایان لی رازی بی‌ت) بروانه (پ ٦٢) .

تیبینی:

دروسته ژن و می‌رد پیکه‌وه خۆیان بشۆن له یه‌ك شویندا ، وه ته‌ماشای یه‌ك‌تریش بکه‌ن ، له بهر فەرمووده‌که‌ی (عائشة) (خوای لی رازی بی‌ت) که‌وا فەرمووی: ((كُنْتُ أَغْتَسِلُ أَنَا وَرَسُولُ اللَّهِ ﷺ مِنْ إِنَاءٍ وَاحِدٍ ، وَنَحْنُ جُنُبَان)) واته: من و پیغه‌مبهری خوا (ﷺ) له یه‌ك قاپدا خۆمان ده‌شۆرد ، وه هەردوو کمان له‌ش گرانی‌ش بووین [رواه البخاری ٢٦٢/٢٧٤/١] و مسلم (٢٢١/٢٥٦/١) وغیرهما] .

(٦٦) له بهر فەرمووده‌که‌ی (أَبُو هُرَيْرَةَ) (خوای لێ رازی بیټ) که‌وا پیغه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) فەرمووی: ((مَنْ غَسَلَ الْمَيِّتَ فَلْيَغْتَسِلْ ، وَمَنْ حَمَلَهُ فَلْيَتَوَضَّأْ)) واته: هه‌ر که‌سێک مردووی شوورده‌وه ، با خوێ بشوات ، وه هه‌ر که‌سێکیش هه‌لی گرت ، با ده‌ست نوێژ بگریته‌وه [رواه أبوداود (٣١٦١/٥١١/٣) والترمذی (٩٩٢/٣١٨/٢) وأبن ماجة (١٤٦٣/٤٧٠/١) وهو حديث صحيح برواه صحيح ابن ماجه (١١٩٥)].

وه ئەم فەرمانه له (وَأَجِب) وه‌وه لا ده‌دریټ بۆ سوننه‌ت ، به فەرمووده‌که‌ی (إِبْنُ عَبَّاسٍ) (خوایان لێ رازی بیټ) که‌وا پیغه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) فەرمووی: ((لَيْسَ عَلَيْكُمْ فِي غُسْلِ مَيِّتِكُمْ غُسْلٌ إِذَا غَسَلْتُمُوهُ ، فَإِنَّ مَيِّتَكُمْ لَيْسَ بِنَجْسٍ فَحَسَنُكُمْ أَنْ تَغْسِلُوا أَيْدِيَكُمْ)) واته: خوێ شوورده‌ناتان له سه‌ر نییه له شوورده‌نه‌وه‌ی مردووه‌کتاندا ، چونکه مردووه‌که‌تان پیس نییه ، به‌ستانه ته‌نها ده‌ستتان بشوون [رواه البيهقي (٣٩٨/٣) والحاكم (٣٨٦/١) وهو حديث حسن برواه أحكام الجنائز (٥٣)].

(٦٧) له بهر فەرمووده‌که‌ی (عَائِشَةُ) (خوای لێ رازی بیټ) که‌وا (أَسْمَاءُ بِنْتُ عُمَيْسٍ) تووشی زه‌یسانی بوو به (مُحَمَّدُ بْنُ أَبِي بَكْرٍ) له لای دارکه‌دا (عِنْدَ الشَّجَرَةِ) ، جا پیغه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) فەرمانی به (أَبُو بَكْرٍ) کرد که‌وا ((يَا مُرْهَأُ أَنْ تَغْتَسِلَ وَتُهَلَّ)) واته: فەرمانی پێ بکات خوێ بشوات وئیحرام ببه‌ستیت [رواه مسلم (١٠٩/٨٦٩/٢)].

(٦٨) له بهر فەرمووده‌که‌ی (إِبْنُ عُمَرَ) (خوایان لێ رازی بیټ) ((أَنَّهُ كَانَ لَا يَفْدُمُ مَكَّةَ إِلَّا بَاتَ بِنِي طَوِي حَتَّى يُصْبِحَ وَيَغْتَسِلَ ، ثُمَّ يَدْخُلُ مَكَّةَ نَهَارًا ، وَيَذْكُرُ عَنِ النَّبِيِّ (ﷺ) أَنَّهُ فَعَلَهُ)) واته: که‌وا نه‌ده‌چووه مه‌که‌وه تا له (نِي طَوِي) ئه‌وه شه‌وه ده‌مايه‌وه ، پاشان که‌ پوژ ده‌بويه‌وه خوێ ده‌شوورد و ده‌چووه مه‌که‌وه به پوژدا ، وه ده‌یفه‌رموو: پیغه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) وای ده‌کرد [رواه البخاري (١٥٧٣/٤٣٥/٣) مع الفتح ومسلم (٩١٩/٢) _ ٢٢٧ _ (١٢٥٩) وهذا لفظه ، وغيرهما].

(٦٩) له بهر ئه‌و (أَثَرِ) ه‌ی (عَلِيٍّ) (خوای لێ رازی بیټ) که‌وا پیاویک پرسیاری لێ کرد له باره‌ی غوسله‌وه ؟ ئه‌ویش فەرمووی: ((إِنْ غَسِلَ كُلَّ يَوْمٍ إِنَّ شَيْئًا)) واته: هه‌موو پوژتیک خۆت بشو ئه‌گه‌ر ویستت لێ بوو . [رواه البيهقي برواه الوجيز في أصول الفقه (٤٧)].

وه (أَثَرِ) ه‌که‌ی (إِبْنُ عُمَرَ) (خوایان لێ رازی بیټ) ((أَنَّهُ كَانَ يَغْتَسِلُ يَوْمَ الْفِطْرِ قَبْلَ أَنْ يَخْدُوا إِلَى الْمُصَلَّى)) واته: که‌وا غوسلی ده‌کرد پوژێ جه‌ژن پێش ئه‌وه‌ی پوژیشتایه بۆ شوینی نوێژی جه‌ژن . [رواه الإمام مالك في الموطأ (٢/١٧٧/١) والأمام الشافعي في الأم (٢٦٥/١) وهو أثر صحيح برواه الأدلة الرضية (٣٩)].

وہ پاش ہاتنہ وہ ہوش لہ بی ہوشی^(۷۰) وہ بو دوبارہ کردنہ وہی (جماع) کردن^(۷۱) ، وہ ئافرہ تی (مُسْتَحَاضَة) بو ہموو نوپژیک^(۷۲) ، وہ بو (دَفْن) کردنی (مُشْرِك)^(۷۳) .

(۷۰) لہ بہر فہرمودہ کہی (عائشَة) (خوای لی رازی بیّت) کہوا فہرموی: رُوژیک پیغہمبہری خوا (ﷺ) بی ہوش کہوت ، جا - کہ ہاتہ وہ ہوشی خوئی - فہرموی: ((أَصْلَى النَّاسُ ؟)) واتہ: خہ لکی نوپژیان کرد ؟ ووتمان: نہ ، چا وہ پروانی تو دہ کہن نہی پیغہمبہری خوا ، جا فہرموی: ((ضَعُوا لِي الْمَاءَ فِي الْمِحْضَبِ)) واتہ: ئاووم بو بخنہ سہر لہ (مِحْضَب) ہکدا - کہ قاپی ئاو گہرم کردنہ - ، (عائشَة) فہرموی: ئیمہش ئاومان بو ئامادہ کرد ، جا خوئی شوورد ، پاشان رُویشٹ بو نوپژ بچیت جاریکی تر بی ہوش کہوتہ وہ ، پاشان ہاتہ وہ ہوشی خوئی ، جا فہرموی: ((أَصْلَى النَّاسُ ؟)) واتہ: ئایا خہ لکی نوپژیان کرد ؟ ، ئیمہش ووتمان: نہ ، چا وہ پروانی تو دہ کہن نہی پیغہمبہری خوا ، جا فہرموی: ((ضَعُوا لِي الْمَاءَ فِي الْمِحْضَبِ)) واتہ: ئاووم بو بخنہ سہر لہ (مِحْضَب) ہکدا ، جا دانیشٹ خوئی شوورد ، پاشان رُویشٹ بو نوپژ بچیت جاریکی تر بی ہوش کہوتہ وہ ، پاشان ہاتہ وہ ہوشی خوئی ، جا فہرموی: ((أَصْلَى النَّاسُ ؟)) واتہ: ئایا خہ لکی نوپژیان کرد ؟ ، ئیمہش ووتمان: نہ ، چا وہ پروانی تو دہ کہن نہی پیغہمبہری خوا ، جا فہرموی: ((ضَعُوا لِي الْمَاءَ فِي الْمِحْضَبِ)) واتہ: ئاووم بو بخنہ سہر لہ (مِحْضَب) ہکدا ... [رواہ البخاری (۶۸۷/۱۷۲/۱) ومسلم (۴۱۸/۳۱۱/۱)].

(۷۱) لہ بہر فہرمودہ کہی (أبو رافع) (خوای لی رازی بیّت) کہوا پیغہمبہری خوا (ﷺ) شہویک گہرا بہ سہر ہموو خیزانہ کانیدا ، لہ لای ہر یہ کیکیان خوئی دہ شوورد ، جا (أبو رافع) ووتی: منیش ووتم نہی پیغہمبہری خوا ، بو چی بو ہموویان یہک جار خوت ناشوریت ؟ ئہویش فہرموی: ((هَذَا أَرْكَى وَأَطْيَبُ وَأَطْهَرُ)) واتہ: ئہمہیان جوانترہ وچاکترو پاکترہ [رواہ ابوداود (۲۱۶/۳۷۰/۱) وابن ماجہ (۵۹۰/۱۹۴/۱) بروانہ وهو حدیث حسن بروانہ صحیح ابن ماجہ (۴۸۰)].

(۷۲) لہ بہر فہرمودہ کہی (عائشَة) (خوای لی رازی بیّت) کہوا (أُمُّ حَبِيبَةَ) تووشی نہ خووشی ئافرہ تان (إِسْتِحَاضَة) ہات لہ سہردہمی پیغہمبہری خوا (ﷺ) ((فَأَمْرَهَا بِالْغُسْلِ لِكُلِّ صَلَاةٍ)) واتہ: جا فہرمانی پی کرد کہوا بو ہموو نوپژیک خوئی بشوات [رواہ ابوداود (۲۹۲/۴۸۳/۱) بروانہ وهو حدیث صحیح بروانہ صحیح ابی داود (۲۶۹)].

وہ ئہم فہرمان (أمر) ہ بو پیویست (وَأَجِب) نییہ بہ لکو بو سوننہ تہ ، چونکہ لہ ریوایہ تی ئیمامی [مسلم (۱/رقم/۳۳۴)] دا (عائشَة) دہ فہرمی: پیغہمبہری خوا (ﷺ) پی

فه رموو: ((اُمَكْتِي قَدَرًا مَا كَانَتْ تَحْبِسُكَ حَيْضَتُكَ ، ثُمَّ اِغْتَسَلِي وَصَلِّي)) واته: به نه ندازه ی نه وه ی تووشی چه یز ده بووی تپیدا دانیشه ، پاشان خوت بشو - و نوپژ بکه - ، جا بو هه موو نوپژیک خوی ده شور د .

وه له لای ئیمامی [أبو داود (۱/رقم/۲۹۸) و (ابن ماجه) (۱/۲۰۴/۶۲۴)] وهو صحیح بروانه صحیح ابن ماجه (۵۰۷) دا پیغه مبهری خوا (ﷺ) به (فاطمه بنت ابي حبيش) ی فه رموو: ((... تَوَضَّئِي لِكُلِّ صَلَاةٍ)) واته: ... وه بو هه موو نوپژیک ده ست نوپژ بگره . كه وا بوو نه و خوشوردنه (عزيمه) ه به لام (رخصة) يش نه وه یه بو هه موو نوپژیک ته نها ده ست نوپژ بگریته وه .

(۷۳) له بهر فه رموو ده که ی ئیمامی (علي) (خوای لی رازی بیته) که وا فه رموو ی به پیغه مبهرم ووت: (أبو طالب) مرد ، نه ویش فه رموو ی: ((اِذْهَبْ فَوَارِهِ)) واته: بریو بیشاره وه (ده فنی بکه) . جا کاتیک گه رامه وه پیی ووتم: ((اِغْتَسَلْ)) واته: خوت بشو [رواه النسائي (۱۱۰/۱) وأبو داود (۳۲/۹/۲۱۹۸) مع العون وهو حديث صحيح بروانه أحكام الجنائز (ل ۱۳۴)].

مه سح کردن له سه ر خوف^(۷۴) و گوره وی

(الْمَسْحُ عَلَى الْخُفَيْنِ وَالْجَوْرَبَيْنِ)

ده توانریت له جیاتی پی شور دن مه سح بگریته له سه ر (خوف) و گوره وی یان هه رشتیکی تر جیگه ی خوف بگریته وه^(۷۵) ، نه گه ر به ده ست نوپژ وه له پی کرا بیته^(۷۶)

(۷۴) (خوف): له شیوه ی گوره وی (جورب) یه له پیست دروست ده کریته .

(۷۵) ئیمامی (النووي) (ره حمه تی خوای لی بیته) له [شرح (صحيح مسلم) دا (۱۶۴/۲)] ده فه رمی: نه و زانایانه ی که (أهل) ی (إجماع) ن هه موویان یه کران له سه ر نه وه ی که دروسته مه سح له سه ر (خوف) بگریته ، له کاتی (سفر) و (حضر) دا ، ئیتر له بهر پیویستی بیته یان نه ، هه تا بو ئافره تیکیش که له مالی خویدا بیته ، یان بو که سیک نه خوش بیته له سه ر جیگا که وتبیته ، هه ر دروسته مه سح بکه ن ، ته نها (شیعة) و (خوارج) نه بیته که نکولیان لی کرده ، نه وانیش گوی به جیاواز (خلاف) یان نادریت ، (حسن البصري) (ره حمه تی خوای لی بیته) فه موویه تی: هه فتا (۷۰) که س له ها وه لانی پیغه مبهری خوا (ﷺ) بو یان گپرومه ته وه که وا پیغه مبهری خوا (ﷺ) مه سحی له سه ر (خوف) کرده .

وه باشتیرین به لگه ش فه رموو ده که ی (جریر) ه (خوای لی رازی بیته) که (همام بن الحارث) ده فه رمی: ((رَأَيْتُ جَرِيرَ بْنَ عَبْدِ اللَّهِ بَالَ ، ثُمَّ تَوَضَّأَ وَمَسَحَ عَلَى خُفَيْهِ ثُمَّ قَامَ

فَصَلِّ ، فَسُئِلَ ، فَقَالَ : رَأَيْتُ النَّبِيَّ (ﷺ) صَنَعَ مِثْلَ هَذَا)) واته: بینیم (جَرِيرُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ) میزی کرد ، پاشان دهست نویژی گرت و مهسحی له سهر هردوو (خُف) ه که‌ی کرد ، پاشان ههستا نویژی کرد ، جا پرسپاری لی کرا ، ئه‌ویش فهرموی : بینیم پیغه‌مبهری خوا (ﷺ) وای کرد [رواه مسلم (۲۲۷/۱) والترمذی (۹۳/۶۳/۱)] ، چونکه (جَرِيرُ) پاش دابه‌زینی سورته‌ی (المائدة) موسولمان بوو ، که له و سورته‌دا ئایه‌تی دهست نویژی دابه‌زی ، که تییدا فه‌رمان به پی شوردن کرا ، که‌وا بوو ئه‌و ئایه‌ته مهسح کردنی سهر (خُوف) و گوره‌ی (نَسْخ) نه‌کردوته‌وه .

وه بو مهسح کردن له سهر گوره‌وی و نه‌عل فه‌رمووده‌مان زور هه‌یه ، ده‌توانی ته‌ماشای نامیلکه‌یه‌ی (تَمَامُ النَّصْحِ فِي أَحْكَامِ الْمَسْحِ) (مُحَمَّدُ نَاصِرُ الدِّينِ الْأَلْبَانِي) بکه‌ی که به جوانی باسی مهسح کردن دهکات ، وه هه‌موو فه‌رموده‌کان له و باره‌وه دینیته‌وه ، وه یه‌کئک له وه‌رموودانه فه‌رموده‌که‌ی (المُعِيرَةُ بْنُ شُعْبَةَ) یه (خوای لی رازی بیئت) ((أَنْ رَسُولَ اللَّهِ { (ﷺ) تَوَضَّأَ وَمَسَحَ عَلَى الْجَوْرَيْنِ وَالنَّعْلَيْنِ)) واته: پیغه‌مبهری خوا (ﷺ) دهست نویژی گرت و مهسحی له سهر گوره‌وی و نه‌عله‌کانی کرد [رواه أبوداود (۱۵۹/۲۶۹/۱) والترمذی (۹۹/۶۷/۱) وابن ماجه (۵۵۹/۱۸۵/۱) ووه‌حدیث صحیح بروانه الإرواء (۱۰۱) و صحیح ابی داود (۱۴۷)].

(۷۶) له بهر فه‌رمووده‌که‌ی (مُعِيرَةُ بْنُ شُعْبَةَ) (خوای لی رازی بیئت) که‌وا فه‌رموی: شه‌ویک له سه‌فه‌ریکدا له گهل پیغه‌مبهری خوا دا بووم (ﷺ) جا پی‌ی ووتم: ((أَمَعَكَ مَاءٌ ؟)) واته: ئایا ئاووت پی‌یه ؟ ووتم: به‌لی . جا دابه‌زی له ووشتره‌که‌ی _ بو دهست به ئاو گه‌یاندن _ وه پی‌ی کرد تا له بهر چاو دیار نه‌ما له تاریکایی شه‌ودا ، پاشان هاته‌وه جا له کونه‌که ئاووم کرده سهر ده‌ستیدا ، جا پرومه‌تی شورد و (جُبَّة) یه‌کی (صُوف) ی بو ماوه‌ی شه‌و و پوژئیک بو که‌سیک له مالدای بیئت ، وه سی شه‌و و سی پوژئیش بو که‌سیک له سه‌فه‌ردا بیئت^(۷۷) ، وه ماوه‌که‌ی له و کاته‌وه دهست پی دهکات که یه‌که‌م جار مهسحی له سهر دهکات تا وه‌کو شکانی دوایین دهست نویژی که پیش ته‌واو بوونی کاته‌که گرتبو بیئت^(۷۸) ، وه ته‌نها مهسحی بان پی‌ی دهکات^(۷۹) ، وه به‌تالییش ده‌بیته‌وه به ته‌واو بوونی ماوه‌ی دیاری کراو ، وه به له‌ش گرانی^(۸۰) وه به داکه‌ندنی ئه‌و شته‌ی مهسحه‌که‌ی له سهر کراوه^(۸۱) .

له به‌ردا بوو ، نه‌یتوانی له قوژه‌کانیوه دهستی دهر بکات ، تا له ژیر (جُبَّة) که‌وه هردوو دهستی دهر کرد ، جا هردوو بالی پی شورد و مهسحی سه‌ری کرد ، پاشان داچه‌میم بو

ئو‌هی (خُوف) هکانی داکه‌نم ، فه‌رمووی: ((دَعَهُمَا ، فَإِنِّي أَدْخَلْتُهُمَا طَاهِرَتَيْنِ)) واته: وازی لّی بی‌نه چونکه من ه‌ردووکیم به ده‌ست نو‌یژه (طَهارة) ه‌وه له پی‌ کرده ، جا مه‌سحی له سه‌ر کرد . [رواه البخاری (۲۰۶/۳۰۹/۱) ومسلم (۲۷۴/۲۳/۱)].

(۷۷) له به‌ر فه‌رمووده‌که‌ی (عَلِي) (خوای لّی رازی بی‌ت) که‌وا فه‌رمووی: ((جَعَلَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ ثَلَاثَةَ أَيَّامٍ وَلَيَالِيَهُنَّ لِلْمُسَافِرِ وَيَوْمًا وَلَيْلَةً لِلْمُقِيمِ)) واته: پی‌غه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) سئ شه‌و و سئ پوژی دانا بو یه‌کئک له سه‌رفه‌ر دا بی‌ت ، وه شه‌و و پوژی‌کیش بو یه‌کئک له مالدا بی‌ت [رواه مسلم (۲۷۶/۲۳۲/۱) والنسائی (۸۴/۱)].

(۷۸) بروانه نامیلکه‌ی (فَتَاوَى فِي الْمَسْحِ الْخَفِيِّ) (مُحَمَّدُ بْنُ صَالِحِ الْعِثْمِينِ). (۷۹) له به‌ر فه‌رمووده‌که‌ی (عَلِي) (خوای لّی رازی بی‌ت) که‌وا فه‌رمووی: ((لَوْ كَانَ الدِّينُ بِالرَّأْيِ لَكَانَ أَسْفَلَ الْخَفِّ أَوْلَى بِالْمَسْحِ مِنْ أَعْلَاهُ ، لَقَدْ رَأَيْتُ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ يَمْسَحُ عَلَى ظَاهِرِ خَفِيهِ)) واته: ئه‌گه‌ر ئایین به (رأی) بوایه ، ئه‌وه ده‌بوایه مه‌سحی ژیری (خُوف) پی‌شته‌ر بوایه تا بانئ (خُوف) ، به‌لام پی‌غه‌مبه‌رم بینئ (ﷺ) مه‌سحی بانئ خوفه‌کانئ کرد [رواه ابو داود (۱۶۲/۲۷۸/۱) وهو حديث صحيح بروانه الإرواء (۱۰۳)].

(۸۰) چونکه مه‌سح ماوه‌یه‌کی بو دیاری کراوه نابی‌ت له‌و ماوه‌یه‌ی تپه‌ر بکات ، وه له‌ش گرانی‌ش به‌تالی ده‌کاته‌وه ، له به‌ر فه‌رمووده‌که‌ی (صَفْوَانُ بْنُ عَسَّالٍ) (خوای لّی رازی بی‌ت) که‌وا فه‌رمووی: ((كَانَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ يَأْمُرُنَا إِذَا كُنَّا سَفْرًا أَلَّا نُنْزِعَ خِفَانَا ثَلَاثَةَ أَيَّامٍ وَلَيَالِيَهُنَّ إِلَّا مِنْ جَنَابَةٍ ، لَكِنْ مِنْ غَائِطٍ وَبَوْلٍ وَنَوْمٍ)) واته: پی‌غه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) فه‌رمانئ پی‌ ده‌کردین ئه‌گه‌ر له سه‌رفه‌ردا ببوایه‌ین ، که‌وا سئ شه‌و و سئ پوژ (خُوف) ه‌کانمان له پی‌ دانه‌که‌نین ، مه‌گه‌ر بو له‌ش گرانی ، نه‌ک بو میز و پیسی و خه‌و [رواه الترمذی (۹۶/۶۵/۱) والنسائی (۸۴/۱) وهو حديث حسن بروانه الإرواء (۱۰۴)].

(۸۱) چونکه ئه‌گه‌ر له پی‌ داکه‌ند ، پاشان کردیوه پی‌ئ ئه‌وه به (طَاهِرِ) له پی‌ نه‌کرده .

تیبینی:

ئه‌گه‌ر کاتی مه‌سح کردنه‌که ته‌واو بوو یان (خُوف) هکانئ داکه‌ند ، ئه‌وه ئیتر دروست نییه مه‌سحی تری له سه‌ر بکریت - ئه‌گه‌ر ده‌ست نو‌یژی شکا - مه‌گه‌ر ده‌ست نو‌یژی‌کی تازه بگریته‌وه ، له گه‌ل شو‌ردنی ه‌ردوو پی‌دا ، به‌لام ئه‌گه‌ر ده‌ست نو‌یژی بوو کاتیک که (خُوف) ه‌که‌ی داکه‌ند ، یان کاته‌که‌ی کۆتایی پی‌ هات ، ئه‌وه ده‌ست نو‌یژه‌که‌ی به‌تال نابیته‌وه ، تا ئه‌و ده‌ست نو‌یژه‌ی ده‌شکیت ، وه ده‌توانیت تا ئه‌و ده‌ست نو‌یژه‌یشی ده‌شکیت ه‌ر نو‌یژی پیوه بکات . بروانه [الوجیز من فقه السنة والکتاب العزیز (ل۴۳)].

ته‌یه‌موم (التیمم)

کهی ته‌یه‌موم دروسته ؟

ته‌یه‌ی به‌دهست نویژ و خوشوردن حلال ده‌بیئت ، به‌ته‌یه‌مومیش بوی

حلال ده‌بیئت (۸۲)

(۸۲) ته‌یه‌موم جیگهی ده‌ست نویژ ده‌گریته‌وه بۆ که‌سێک له‌ش گران نه‌بیئت ، له‌به‌ر
 فه‌رموده‌که‌ی (عائشة) (خوای لی رازی بیئت) که‌وا فه‌رموی: ((خَرَجْنَا مَعَ رَسُولِ اللَّهِ
 ﷺ فِي بَعْضِ أَسْفَارِهِ حَتَّى إِذَا كُنَّا بِالْبَيْدَاءِ - أَوْ بِذَاتِ الْجَيْشِ - انْقَطَعَ عَقْدٌ لِي ،
 فَأَقَامَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ عَلَيَّ التَّمَاثِيَةَ ، وَأَقَامَ النَّاسُ مَعَهُ ، وَلَيْسُوا عَلَيَّ مَاءً ، فَأَتَى
 النَّاسُ إِلَى أَبِي بَكْرٍ الصِّدِّيقِ فَقَالُوا: أَلَا تَرَى مَا صَنَعَتْ عَائِشَةُ؟ أَقَامَتْ بِرَسُولِ اللَّهِ
 ﷺ وَالنَّاسِ ، وَلَيْسُوا عَلَيَّ مَاءً وَلَيْسَ مَعَهُمْ مَاءٌ ، فَجَاءَ أَبُو بَكْرٍ وَرَسُولُ اللَّهِ ﷺ
 وَأَضْعُ رَأْسَهُ عَلَيَّ فَحَذِي قَدْ نَامَ ، فَقَالَ: حَبَسَتْ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ وَالنَّاسِ ، وَلَيْسُوا
 عَلَيَّ مَاءً وَلَيْسَ مَعَهُمْ مَاءٌ ، فَقَالَتْ عَائِشَةُ: فَعَاتَبَنِي أَبُو بَكْرٍ ، وَقَالَ مَا شَاءَ اللَّهُ أَنْ
 يَقُولَ ، وَجَعَلَ يَطْعُنُنِي بِيَدِهِ فِي خَاصِرَتِي ، فَلَا يَمْنَعُنِي مِنَ التَّحْرُكِ إِلَّا مَكَانُ رَسُولِ
 اللَّهِ ﷺ عَلَيَّ فَحَذِي ، فَأَقَامَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ حِينَ أَصْبَحَ عَلَيَّ غَيْرَ مَاءٍ ، فَأَنْزَلَ اللَّهُ
 آيَةَ التَّيْمُمِ ، ﴿ .. فَتَيَمَّمُوا .. ﴾ فَقَالَ أُسَيْدُ بْنُ الْحَضِيرِ: مَا هِيَ بِأَوَّلِ بَرَكَتِكُمْ يَا آلَ
 أَبِي بَكْرٍ . قَالَتْ: فَبِعَثْنَا الْبَعِيرَ الَّذِي كُنْتُ عَلَيْهِ ، فَأَصْبَحْنَا الْعَقْدَ تَحْتَهُ)) واته: له
 گه‌ل پیغه‌مبه‌ری خوادا (ﷺ) ده‌رچووم له‌هه‌ندیك له‌سه‌فه‌رکانیدا تا‌گه‌یشتیینه‌ی بیابان _
 یان (ذات الجیش) _ ملوانکه‌کم بړا و وون بوو ، جا پیغه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) له‌ویدا مایه‌وه
 بۆ ته‌وه‌ی بیدوزیته‌وه ، وه‌خه‌لکیش مانه‌وه له‌گه‌لیدا ، له‌سه‌ر ئاویش نه‌بوون ، جا

خەلکی رۆیشتن بۆ لای (أَبُو بَكْرٍ الصِّدِّيقِ) ووتیان: چاوت لایئە (عَائِشَةَ) چی کرد؟ بوو هۆی مانەوێ پێغەمبەری خوا (ﷺ) و خەلکیش، نە لە سەر ئاویشتن، وە نە ئاویشتیان پێیە، جا (أَبُو بَكْرٍ) هات و پێغەمبەری خوایش (ﷺ) سەری خستبوو سەر پانم و خەوتو بوو، جا ووتی: پێغەمبەری خوا (ﷺ) و خەلکیتیش گیردا، وە نە لە سەر ئاویشتن، وە نە ئاویشتیان پێیە، (عَائِشَةَ) فەرمووی: جا (أَبُو بَكْرٍ) زۆر سەرزەنشتی کردم، وە ئەوێ خوا ویستی لە سەر بێت پێی ووتم، وە بە دەستی لە قەبرغە (خَاصِرَةَ) دەدام، هیچ وای لێ نە دەکردم نە جوولیمەو تەنھا شوینی پێغەمبەری خوا نە بێت (ﷺ) کە سەری لە سەر پانم دانابوو، جا کە بە یانی بووێ و پێغەمبەری خوا (ﷺ) هەستا بە بێ ئاو، جا خوای گەورە ئایەتی تەبە موممی دابەزاند، جا هەموویان تەبە مومیان کرد، وە (أَسِيدُ بْنُ حُضَيْرٍ) دەبیوت: ئەمە یە کەم بەرە کەتی ئیو نییە ئەو کەس و کاری (أَلِ أَبِي بَكْرٍ) (عَائِشَةَ) ووتی: کاتێک ئەو ووشترەمان هەلساند کە من بە سەرێو بووم، ملوانکە کەمان لە ژێریدا دۆزیو وە [رواه البخاری (۳۳۴/۴۳۱/۱) ومسلم (۳۶۷/۲۷۹/۱)].

وە هەر وەها جیگە ی خۆشۆردن دەگریتەو بۆ کەسێک لە شە گران بێت، لە بەر فەرموودە کە ی (عُمَرَانُ بْنُ حُصَيْنِ الْخَزَاعِيِّ) (خوای لێ رازی بێت) کە و فەرمووی: پێغەمبەری خوا (ﷺ) بینی پیاویک دوری گرتوو و نوێژی لە گەل خەلکیدانە کرد، جا پێی فەرموو: ((مَا مَنَعَكَ أَنْ تُصَلِّيَ ؟)) واتە: ئەو فلان کەس، چی وای پێ کردیت کە و لە گەل خەلکیدان نوێژ نە کەیت؟ ئەویش ووتی: تووشی لە ش گران بووم و ئاو نییە. پێغەمبەری خوایش فەرمووی: ((عَلَيْكَ بِالصَّعِيدِ فَإِنَّهُ يَكْفِيكَ)) واتە: تەبە موم بە سەر زەوی بکە، چونکە ئەو تەبە سە. واتە: جیگە ی ئاوت بۆ دەگریتەو [رواه البخاری (۳۴۴/۴۷۷/۴) ومسلم (۶۸۲/۴۷۴/۱)].

بۆ کەسێک ئاوی دەست نە کەوێت^(۸۳)، یان ترسی ئەوێ هەبێت بە بە کارهینانی ئاو زیانی لێ بکەوێت^(۸۴).

(۸۳) لە بەر فەرموودە کە ی خوای گەورە لە سورەتی (المائدة: ۶) ﴿ وَإِنْ كُنْتُمْ جُنُبًا فَاطَّهَّرُوا وَإِنْ كُنْتُمْ مَرْضَىٰ أَوْ عَلَىٰ سَفَرٍ أَوْ جَاءَ أَحَدٌ مِنْكُمْ مِنَ الْغَائِطِ أَوْ لَامَسْتُمُ النِّسَاءَ فَلَمْ تَجِدُوا مَاءً فَتَيَمَّمُوا صَعِيدًا طَيِّبًا فَامْسَحُوا بِوُجُوهِكُمْ وَأَيْدِيكُمْ مِنْهُ... ﴾ واتە: وە ئەگەر نەخۆش بوون یان لە سەفەردا بوون یان لە سەر ئاوەو هاتنەو یان چووت بوون لە گەل

ٹافره تاندا و ئاووتان دہست نہ کہوت - دہست نویژ بگرن یان خوتان بشورن - ئہ وہ تہیہ مموم بکن بہ سہر زہویہ کی پاک و مہسحی پوومہت و ہہردوو دہستانی پی بکن وہ لہ بہر فہرموودہ کہی (عائشہ) و (عمران) پروانہ (پ ۸۲).

(۸۴) ترسی زیان لی کہوتن ئہ وہیہ ترسی ہہ بیٹ نہ خویش بکہ ویت ، یان نہ خویشی کہی زیاتر بکات ، یان ترسی کوشتنی ہہ بیٹ ... لہ بہر ئایہ تہ کہی پیٹشو ، وہ لہ بہر ئہ و فہرموودانہ یشی کہ لہ و بارہ وہ ہاتوون ، وہ ک فہرموودہ کہی (عمرؤ بن العاص) (خوای لی رازی بیٹ) کہوا پیغہ مہبری خوا (ﷺ) پھوانہ ی کرد بو (عزوة) ی (ذات السلاسل) ، جا فہرمووی: لہ شوئیکی زور سارد دا لہ شم گران بو ، جا ترسام کہوا ئہ گہر خوم بشوم تیا بجم ، بویہ تہیہ مموم کرد ، پاشان نویژی بہ یانیم بہ ہاوہ لہ کانم کرد ، جا کاتیک گہ راینہ وہ ، بو پیغہ مہبری گپرایہ وہ ، جا ئہ ویش فہرمووی ((يَا عَمْرُو ، صَلَّيْتَ بِأَصْحَابِكَ وَأَنْتَ جُنُبٌ ؟)) واتہ: ئہی (عمرؤ) بہ لہ ش گرانیہ وہ نویژت بہ ہاوہ لہ کانم کرد ؟ منیش ووتم: ئہ و فہرموودہ یی خوای گہ ورہم یاد کہ تہ وہ کہ دہ فہرمی: ﴿ وَلا تَقْتُلُوا أَنْفُسَكُمْ إِنَّ اللَّهَ كَانَ بِكُمْ رَحِيمًا ﴾ واتہ: خوتان مہ کوژن بہ راستی خوای گہ ورہ زور بہ بہ زہیہ بہ رانبہر بہ ئیوہ . جا بویہ تہیہ مموم کرد ، پاشان نویژم کرد ، جا پیغہ مہبری خوا (ﷺ) پیکنہی وھیچی نہ فہرمو [رواہ أبو داود (۳۳۰/۵۳۰/۱) وأحمد (۱۶/۱۹۱/۲) وغیرہما وهو حدیث صحیح بروانہ صحیح ابی داود (۳۲۳)].

وہ لہ بہر فہرموودہ کہی (جابر) یش (خوای لی رازی بیٹ) کہوا فہرمووی: دہرچوین بو سہ فہریک جا پیاوکیمان بہ ردیک دای لہ سہری ، سہری شکاند ، پاشان لہ شی گران بو ، جا پرسپاری لہ ہاوہ لہ کانم کرد ووتی: ئایہ ہیچ پوخسہ تیک دہ بینن بو من کہوا تہیہ مموم بکہم ؟ ئہ وانیش ووتیان : ہیچ پوخسہ تیک نابینن تا تو توانات لہ سہر ئاو ہہ بیٹ ، جا ئہ ویش خوئی شورڈ و مرد ، کاتیک کہ گہ رانہ وہ بو لای پیغہ مہبری خوا (ﷺ) ہہ والی ئہ وہ یان پی راگہ یاند ، ئہ ویش فہرمووی: ((قَتَلُوهُ قَتَلَهُمُ اللَّهُ إِلَّا سَأَلُوا إِذَا لَمْ يَعْلَمُوا ، فَإِنَّمَا شِفَاءُ الْعِيِّ السُّؤَالُ إِنَّمَا كَانَ يَكْفِيهِ أَنْ يَتَيَّمَّ)) واتہ: کوشتیان ، خوا بیانکوژیٹ ، ئایہ بو پرسپاریان نہ کرد ،

پایہ کانی تہیہ مموم (اَرْكَانُ التَّيْمَمِ)

نیست^(۸۵) و هردو دست دان به سهر زویه‌کی پاکدا و مسح کردنی
 روومت و هردو دست^(۸۶)، وه پیویست (وَأَجِبْ) به ناوی خواوه دست پی
 بکریت هر وهکو دست نویژ^(۸۷)

سوننه‌ته‌کانی ته‌یه‌موم

پیش خستنی دهستی راست له مسح کردندا^(۸۸)، وه فوو کردن به هردو
 له‌پدا پیش مسح کردنی روومت^(۸۹)

کاتیک که نه‌یانزانی، چونکه شیفای هموم نه‌خوشیه‌ک پرسیار کردنه، ته‌نھا به‌سی بو
 ته‌یه‌موم بکات [رواه أبو داود (۳۳۶/۲۳۹/۱) وله زیاده ولكن الحدیث الی حیث ذکرنا حسن بشواهد بروانه
 تمام المنه للألبانی (ل ۱۳۱-۱۳۵) وصحیح ابی داود (۳۲۶)].

(۸۵) له بهر فرموده‌کی (عُمَرُ بْنُ الْخَطَّابِ) (خوای لی رازی بیئت) بروانه (پ ۳۱).
 (۸۶) له بهر فرموده‌ی خوای گه‌وره که له سوره‌تی (المائدة: ۶) ﴿...فَلَمْ تَجِدُوا مَاءً
 فَتَيَمَّمُوا صَعِيدًا طَيِّبًا فَامْسَحُوا بِوُجُوهِكُمْ وَأَيْدِيكُمْ مِنْهُ﴾ بروانه (پ ۸۳).
 وه له بهر فرموده‌کی (عَمَّارُ بْنُ يَاسِرٍ) (خوای لی رازی بیئت) که‌وا فرمودی: ((
 أَجْنَبْتُ فَلَمْ أَصِبْ مَاءً ، فَتَمَعَّكْتُ فِي الصَّعِيدِ وَصَلَّيْتُ ، فَذَكَرْتُ ذَلِكَ لِلنَّبِيِّ ﷺ)
 فَقَالَ: إِنَّمَا كَانَ يَكْفِيكَ هَكَذَا . وَضَرَبَ النَّبِيُّ ﷺ بِكَفِّهِ الْأَرْضَ وَنَفَخَ فِيهِمَا ، ثُمَّ
 مَسَحَ بِهِمَا وَجْهَهُ وَكَفِّهِ)) واته: له شم گران بو وئاوم دست نه‌که‌وت، جا خوم له
 ناوی خولدا بلکانه‌وه - تلانده‌وه - ونویژم کرد، جا ئەمەم گپرایه‌وه بو پیغه‌مبهری خوا
 (ﷺ)، ئەویش فرمودی: ته‌نھا ئە‌وه‌ت به‌س بو که‌وا بکه‌یت، جا پیغه‌مبهری خوا (ﷺ)
 هردو ناو دهستی - له‌پی - به‌زه‌ویدا دا و فووی پیدا کرد، پاشان مه‌سحی روومت و
 هردو دهستی پی کرد [رواه البخاری (۳۴۷/۴۵۵/۱) ومسلم (۲۸۶/۲۸۰/۱) وغيرهما].

تیبیتی:

بنه‌رته (أصل) له ته‌یه‌موم کردندا ئە‌وه‌یه که له جیگه‌ی دست نویژه، جا هر
 شتیک به دست نویژ حالل بیئت ئە‌وه به ته‌یه‌مومیش حالل ده‌بیئت، وه دروسته پیش
 هاتنی کاتی نویژ بکریت، هر وهکو دست نویژ هیچ جیاوازیه‌ک له نیوانیان دا نییه، وه
 هروه‌ها دروستیشه به یه‌ک ته‌یه‌موم چە‌ند نویژیک بکریت، ئیتر فهرز بیئت یان سوننه‌ت.

(۸۷) چونکه ته‌یه‌موم له جیگه‌ی ده‌ست نو‌یژ دایه ، که‌وا بوو چۆن (بِسْمِ اللّٰهِ) کردن بۆ ده‌ست نو‌یژ پی‌ویست (وَاجِب) ه ، ه‌روه‌ها بۆ ته‌یه‌موم کردنیش پی‌ویست (وَاجِب) ه ، پروانه (پ ۳۴) .

(۸۸) له به‌ر فەرموده‌که‌ی (عَائِشَةُ) (خوای لیّ ره‌زای بیّت) پروانه (پ ۴۲) ، چونکه ته‌یه‌مومیش ه‌ر (طَهُور) ه .

(۸۹) له به‌ر فەرموده‌که‌ی (عَمَّارُ بْنُ یَاسِرٍ) (خوای لیّ ره‌زای بیّت) ، پروانه (پ ۸۶) .

ئه‌وانه‌ی ته‌یه‌موم به‌تال ده‌که‌نه‌وه

(مُبْطَلَاتُ التَّيْمَمِ)

ئه‌وانه‌ی ده‌ست نو‌یژ به‌تال ده‌که‌نه‌وه ته‌یه‌مومیش به‌تال ده‌کاته‌وه ، وه نه‌مانی هوکانی ته‌یه‌موم کردنیش^(۹۰) .

(۹۰) چونکه ته‌یه‌موم له جیگه‌ی ده‌ست نو‌یژه ، بۆیه ه‌ر شتی‌ک ده‌ست نو‌یژ به‌تال بکاته‌وه ، ته‌یه‌مومیش به‌تال ده‌کاته‌وه . وه ه‌روه‌ها ه‌ر کاتی‌کیش ئه‌و هو‌یانه نه‌ما که به‌هو‌یه‌وه ته‌یه‌موم حه‌لال بووه ئه‌وه ته‌یه‌مومه‌که به‌تال ده‌بیته‌وه .

حه‌یز و زه‌یسانی

(الْحَيْضُ وَالنَّوَاسِ)

له شوینی منداڵ بوونی ئافره‌ته‌وه سیّ جوړ خوین دهرده‌چیّت ، خوینی ه‌یز^(۹۱) ، و خوینی زه‌یسانی (پاش منداڵ بوون)^(۹۲) ، و خوینی نه‌خووشی ئافره‌تان (الإِسْتِحَاظَةُ)^(۹۳) .

(۹۱) ئه‌و خوینه‌یه که به‌ بیّ هیچ نه‌خووشی و هو‌یه‌کی تر له منداڵدانی ئافره‌تی پی‌گه‌یشتوو (بَالِغ) ه‌وه دهرده‌چیّت .

وه ئه‌م خوینه به‌رده‌وام ده‌بیّت تا ته‌مه‌نی بیّ ئومیدی ئافره‌ت له منداڵ بوون (سِنَّ الْيَأْسِ) ، وه خوینه‌که‌شی له پی‌شدا ره‌ش و گه‌رمه و منداڵ دانی پیّ ده‌قرچیّت ، لای که‌می ماوه‌ی به‌رده‌وام بوونی له شه‌رعدا دیاری نه‌کراوه ، ه‌روه‌ها لای زۆریشی ه‌ر دیاری نه‌کراوه ، به‌لام زۆربه‌ی ئافره‌تان شه‌ش رۆژ یان ه‌وت رۆژ تووشیان ده‌بیّت ، له به‌ر فەرموده‌که‌ی (حِمْنَةُ بِنْتُ جَحْشٍ) (خوای لیّ ره‌زای بیّت) که‌وا پی‌غه‌مبه‌ری خوا

﴿عَلَيْهِ السَّلَامُ﴾ پئی فەرموو ((إِنَّمَا هَذِهِ رُكُضَةٌ مِنْ رُكُضَاتِ الشَّيْطَانِ ، فَتَحِيضِي سِنَّةَ أَيَّامٍ أَوْ سَبْعَةَ فِي عِلْمِ اللَّهِ ، ثُمَّ اغْتَسَلِي ، حَتَّى إِذَا رَأَيْتِ أَنَّكَ قَدْ طَهَرْتَ وَاسْتَنْقَيْتِ ، فَصَلِّي أَرْبَعًا وَعِشْرِينَ لَيْلَةً أَوْ ثَلَاثًا وَعِشْرِينَ وَأَيَّامَهُنَّ ، وَصُومِي ، فَإِنَّ ذَلِكَ يُجْزِيكَ ، وَكَذَلِكَ فَافْعَلِي فِي كُلِّ شَهْرٍ ، كَمَا تَحِيضُ النِّسَاءُ وَكَمَا يَطْهَرْنَ لِمِيقَاتِ حَيْضِهِنَّ وَطَهْرِهِنَّ ..)) واته: ئەمە پالیکە لە پالەکانی شەیتان ، جا شەش پۆژ تا حەوت پۆژ بە حەیز دەژمیریت لە زانستی خوا دا ، پاشان خۆت بشۆ ، تا ئەگەر بینیت کەوا پاک و تەمیز بویتەو ، ئەو بە بیست و چوار شەو یان بیست و سێ شەو بە پۆژەکانیەو نوێژ بکە و پۆژوو بگەر ، ئەوە ئیتر لە سەرت دەکەوێت ، وە هەرەها بەم شیوەیە بکە لە هەموو مانگیکدا ، وەکو ئافرەتان چۆن تووشی حەیز دەبن ، وە چی کاتیش پاک دەبنەو ، بە کاتی حەیز و پاکیتی ئەوان . [رواه ابو داود] (٢٨٤/٤٧٥/١) و الترمذی (١٢٨/٨٣/١) ابن ماجه (٦٢٧/٢٠٥/١) بمعناه وهو حسن برواهه الإبراء (٢٠٥) .

(٩٢) خوینی زەیسانی خوینی پاش مندال بوونە ، ئەم خوینش لای کەمی ماوەکە دیاری نەکراوە ، ئافرەتی وا هەیه تەنھا لە کاتی مندال بوونەکەدا خوینی لێ دێت ، بەلام لای زۆری ماوەکە لە چل (٤٠) پۆژ زیاتر تێپەر ناکات ، جا ئەگەر لەو زیاتر ئافرەت خوینی لێ هات ئەو بە نەخۆشی (الإسْحَاضَةُ) دەژمیریت ، لە بەر فەرمودەکە (أُمِّ سَلْمَةَ) (خوای لێ پەزای بیئت) کەوا فەرموو: ((كَانَتْ النِّسَاءُ تَجْلِسُ عَلَى عَهْدِ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ أَرْبَعِينَ يَوْمًا)) واته: ئەو ئافرەتە لێ زەیسانیدا بوایه لە سەردەمی پیغەمبەری خوادا (ﷺ) چل پۆژ دادەنیششت [رواه ابو داود (٣٠٧/٥٠١/١) و الترمذی (١٣٩/٩٢/١) وابن ماجه (٦٤٨/٢١٣/١) وهو حديث حسن صحيح برواهه صحيح ابن ماجه (٥٣٠)].

(٩٣) ئەو خوینیە بە کەوا لە کاتیکی تردا جگە لە حەیز و زەیسانی بە هۆی نەخۆشییەو تووشی ئافرەت دەبیئت ، یان جاری واهیه بە دەمی حەیز و زەیسانی یەو تووشی دەبیئت ، جا ئەگەر بە دەمی حەیزەو نەبوو ئەو دیارە ، بەلام ئەگەر بە دەمی حەیزەو بوو ئەو سێ حالەتی هەیه :-

.....

یەكەم : ئەو یە ماوەی حەیزەکە لای ئافرەتەکە زانراو بیئت پیش ئەو ی تووشی نەخۆشی (إسْحَاضَةُ) ببیئت ، لەم حالەتەدا ، ئەو ماوە زانراو بە ماوەی حەیز بۆی دادەنریت ، وە جگە لەویش بە نەخۆشی دەژمیریت ، لە بەر فەرمودەکە (أُمِّ سَلْمَةَ) (خوای لێ پەزای بیئت) کەوا پرسباری لە پیغەمبەری خوا (ﷺ) کرد لە بارە ی ئافرەتیکەو ،

خوینیکی زۆر له گیانی دیت ، ئەویش فەرموی: ((لَتَنْظُرُ عِدَّةَ اللَّيَالِي وَالْأَيَّامِ
الَّتِي كَانَتْ تَحِيضُهُنَّ مِنَ الشَّهْرِ قَبْلَ أَنْ يُصِيبَهَا الَّذِي أَصَابَهَا فَلْتَتْرِكِ الصَّلَاةَ
قَدْرَ ذَلِكَ مِنَ الشَّهْرِ ، فَإِذَا خَلَفَتْ ذَلِكَ فَلْتَعْتَسِلْ ، ثُمَّ لَتَسْتَنْفِرْ بِثَوْبٍ ، ثُمَّ لَتُحْصِلْ))
واته: با تەماشای بکات ، بە ماوەی ئەو شەو و پۆژانەی کە لە پێش دا تێیدا
تووشی حەیز دەهات لە مانگیک دا ، پێش ئەوێ تووشی ئەو بێت کە تووشی بوو ،
جا - لە ماوەیەدا - واز لە نوێژ بێت ، جا ئەگەر ئەو نەما باخۆی بشوات و خۆی
باش پاک بکات وە پاشان نوێژ بکات [رواه أبو داود (۱/رقم/۲۷۴) ابن ماجه (۱/رقم/۶۲۳) بمعناه و
بقية الخمسة الا الترمذي وهو حديث صحيح برواه صحيح أبي داود (۲۶۴-۲۶۸) وصحيح ابن ماجه (۵۰۶) .
وه له بهر فەرمودە کە ی (أُمُّ حَبِيبَةَ بِنْتُ جَحْشٍ) (خوای لێ رازی بێت) کەوا پیغەمبەری
خوای پێی فەرمو (أَمَكْتُي قَدْرَ مَا كَانَتْ تَحِيضُكَ حَيْضُكَ ، ثُمَّ إِغْتَسَلِي وَصَلِي))
واته: بێنەو بە ئەندازەی ئەو کە لە کاتی حەیز دا دەمایتەو ، پاشان خۆت
بشو و نوێژ بکە [رواه مسلم (۱/۲۶۴/۳۳۴) .

دووهم : ئەوێ کە بەردەوام خوینی لێ بێت وە لە پێشیشدا پۆژانیکی زانراوی نەبوو ،
یان لە یادی نەماوە ، وە یان هەر بە نەخۆشیەو (بَالِغ) بوو ، وە خوینی حەیزو
نەخۆشی جیا ناکاتەو لە یەک ، لەم حالەتەدا حەیزە کە ی شەش پۆژ یان حەوت پۆژی
بۆ دادەنرێت لە مانگە کەدا وەکو عادی زۆر بەی ئافەرەتانه ، وە پۆژانی تریشی
هەموو بە نەخۆشی بۆ دادەنرێت ، لە بەر فەرمودە کە ی (حِمْنَةُ بِنْتُ جَحْشٍ) (خوای لێ
رازی بێت) کەوا فەرمووی: تووشی نەخۆشی (إِسْتِحَاظَةَ) هاتم زۆر بە توندی ، جا
چووم بۆ لای پیغەمبەری خوا (ﷺ) پرسیری لێ بکەم و ئاگاداری بکەمەو ، جا لە
مالی (زَيْنَبُ بِنْتُ جَحْشٍ) خوشکەدا بینیمەو و پێم ووت : ئەی پیغەمبەری خوا
(ﷺ) من تووشی نەخۆشیەکی زۆر توند بووم ، جا تۆ چی دەفەرموویت ، وە
قەدەغەیشی کردووم لە نوێژ کردن و پۆژوو گرتن ؟ جا ئەویش فەرمووی : ((أَنْعَتُ
لَكَ الْكُرْسُفَ ، فَإِنَّهُ يُدْهِبُ الدَّمَ)) واته: پارچە پەموویە کە هەلبگره ، ئەو خوینە کە
نایه لێت ، ووتم: ئەی پیغەمبەری خوا زۆر لەو زۆرتەر ، ئەویش فەرمووی : ((
فَاتَّخِذِي ثَوْبًا)) واته: جا هەلبهسه ، ووتم : ئەو پێ دەکات پێ ، جا فەرمووی: ((
سَامُرُكَ بِأَمْرَيْنِ أَيُّهُمَا فَعَلْتَ أَجَزَى عَنكَ مِنَ الْآخَرِ ، فَإِنْ قَوَّيْتِ عَلَيْهِمَا فَأَنْتِ أَعْلَمُ
قَالَ لَهَا: إِنَّمَا هَذِهِ رَكُضَةٌ مِنْ رَكُضَاتِ الشَّيْطَانِ ، فَتَحِيضِي سِنَّةَ أَيَّامٍ أَوْ سَبْعَةَ

أَيَّامٍ فِيهِ عِلْمُ اللَّهِ تَعَالَى ذِكْرُهُ ، ثُمَّ إِبْتَسَلِي ، حَتَّى إِذَا رَأَيْتِ أَنَّكَ قَدْ طَهَّرْتِ
وَأَسْتَنْقَاتِ فَصَلِّي ثَلَاثًا وَعِشْرِينَ لَيْلَةً أَوْ أَرْبَعًا وَعِشْرِينَ لَيْلَةً وَأَيَّامَهَا وَصُومِي
فَإِنَّ ذَلِكَ يُجْزئُكَ ، وَكَذَلِكَ فَافْعَلِي كُلَّ شَهْرٍ كَمَا يَحِضُنَ [تَحِيضُ النِّسَاءِ] وَكَمَا
يَطْهَرُنَ مِيقَاتِ حَيْضِهِنَّ وَطَهْرِهِنَّ ، فَإِنَّ قَوِيَّتَ عَلَيَّ أَنْ تُؤَخَّرِي الظُّهْرَ وَتُعْجَلِي
العَصْرَ فَتَغْتَسِلِ [فَتَغْسِلِينَ] وَتَجْمَعِينَ بَيْنَ الصَّلَاتَيْنِ الظُّهْرَ وَالْعَصْرَ وَتُؤَخَّرِينَ
المَغْرِبَ وَتُعْجَلِينَ العِشَاءَ ثُمَّ تَغْتَسِلِينَ وَتَجْمَعِينَ بَيْنَ الصَّلَاتَيْنِ فَافْعَلِي
وَتَغْسِلِينَ مَعَ الفَجْرِ فَافْعَلِي وَصُومِي إِنْ قَدَرْتِ عَلَيَّ ذَلِكَ . قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ :
وَهَذَا أَعْجَبُ الأَمْرَيْنِ إِلَيَّ)) واته: فهرمانت پی ده‌که‌م به دوو شت ، هه‌ر کامیان
بکه‌یت ، نه‌وه نه‌وی ترت له سه‌ر ده‌که‌ویت ، جا نه‌گه‌ر توانای هه‌ردووکیانت بوو نه‌وه
خوت ده‌زانیات جا پی‌ی فه‌رمووم : نه‌مه پالیکه له پاله‌کانی شه‌یتان ، جا شه‌ش رۆژ
تا حه‌وت رۆژ به‌هه‌یز ده‌ژمی‌ریت له زانستی خوا دا ، پاشان خوت بشو ، تا نه‌گه‌ر
بینیت که‌وا پاک و ته‌میز بویته‌وه ، نه‌وه بیست و چوار شه‌و یان بیست و سی شه‌و به
رۆژه‌کانیه‌وه نو‌یژ بکه و رۆژوو بگه‌ر ،

نه‌وه‌ی له‌کاتی جه‌یزو زه‌یسانی‌دا حه‌رامه (مَا يَحْرُمُ بِالْحَيْضِ وَالنِّفَاسِ)

نو‌یژ کردن و رۆژوو گرتن^(۹۴)

نه‌وه ئیتر له سه‌رت ده‌که‌ویت ، وه هه‌روه‌ها به‌م شیوه‌یه بکه له هه‌موو مانگی‌کدا ،
وه‌کو ئافه‌رتان چۆن تووشی جه‌یز ده‌بن ، وه چی کاتیش پاک ده‌بنه‌وه ، به‌کاتی
جه‌یز و پاکیتی نه‌وان ، وه نه‌گه‌ر هیژ وتوانات هه‌بی‌ت له سه‌ر نه‌وه‌ی نو‌یژی نیوه‌رۆ
دوا بخه‌یت و نو‌یژی عه‌س‌ریش پێش بخه‌یت و خوت بشو‌یت ، پاشان نو‌یژی نیوه‌رۆ و
عه‌سر پیکه‌وه بکه‌یت ، پاشان مه‌غریب دوا بخه‌یت و عیش‌ایش پێش بخه‌یت و خوت
بشو‌یت ، پاشان هه‌ردوو نو‌یژه‌که پیکه‌وه بکه‌یت ، نه‌وه بیکه و خوتیش له‌گه‌ل
نو‌یژی به‌یانیدا بشو‌ریت و نو‌یژ بکه‌یت ، نه‌وه وا بکه و نو‌یژ بکه و رۆژوویش بگه‌ر
نه‌گه‌ر توانات له سه‌ری هه‌بوو ، وه پێغه‌مبه‌ری خوا ﷺ فه‌رمووی: وه نه‌مه‌ی
دواییانم پی‌ی خوشتره [رواه أبوداود (۲۸۷/۴۷۵/۱) و الترمذی (۱۲۸/۸۳/۱) و غیرهما وه‌و حدیث
صحیح بروانه‌ی الإرواء (۲۰۵)].

سایه‌م : ئەو یه که هەر عاده‌تی نه‌بوویت ، به‌لام توانای هه‌یه خوینی‌هیز له نه‌خۆشی جیا بکاته‌وه ، له‌م حاله‌ته‌دا کار به‌ جیا کردنه‌وه‌که‌ی خۆی ده‌کات ، له‌ به‌ر فه‌رموده‌که‌ی (فَاطِمَةُ بِنْتُ أَبِي حُبَيْشٍ) (خوای لی رازی بی‌ت) : که‌وا تووشی نه‌خۆشی (إِسْتَحَاذَةَ) هات ، جا پیغه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) پی‌ی فه‌رموو : ((إِذَا كَانَ دَمُ الْحَيْضِ فَإِنَّهُ دَمٌ أَسْوَدٌ يُعْرَفُ ، فَإِذَا كَانَ ذَلِكَ فَأَمْسِكِي عَنِ الصَّلَاةِ ، فَإِذَا كَانَ الْآخِرُ فَتَوَضَّئِي وَصَلِّي)) واته : ئە‌گه‌ر خوینی‌هیز بی‌ت ئە‌وه ره‌شه ده‌ناسریت ، جا ئە‌گه‌ر وا بوو ، ئە‌وه واز بی‌نه له‌ نوێژ کردن ، به‌لام ئە‌گه‌ر ئە‌وی تریان بوو ئە‌وه ده‌ست نوێژ بگه‌ر و نوێژ بکه ... [رواه أبوداود (۲۸۲/۴۷۰/۱) والنسائي (۱۸۵/۱) وهو صحيح بپوانه الإرواء (۲۰۴)].

(۹۴) له به‌ر فه‌رموده‌که‌ی (أَبُو سَعِيدٍ الْخُدْرِيُّ) (خوای لی رازی بی‌ت) که‌وا پیغه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) له پۆزی جه‌زنی قوربان یان په‌مه‌زاندا ده‌رچوو بو شوینی نوێژ (مُصَلِّي) ، جا دای به‌ لای کۆمه‌لی له ئافره‌تاندا وی‌ی فه‌رموو : ((يَا مَعْشَرَ النِّسَاءِ تَصَدَّقْنَ ، فَإِنِّي أُرِيْتُكُمْ أَكْثَرَ أَهْلِ النَّارِ)) واته : ئە‌ی کۆمه‌لی ئافره‌تان خیر و به‌خشین زۆر بکه‌ن ، به‌ من پیشاندره‌ له شه‌وی (مِعْرَاج) دا که‌وا ئە‌وه زۆربه‌ی خه‌لکی دۆزه‌خن . ئە‌وانیش ووتیان : له به‌ر چی ئە‌ی پیغه‌مبه‌ری خوا ؟ ئە‌ویش فه‌رموو : ((تَكْثُرُنَّ اللَّعْنَ وَتَكْفُرُنَّ الْعَشِيرَ مَا رَأَيْتُ مِنْ نَاقِصَاتِ عَقْلِ وَدِينٍ أَذْهَبَ لِلْبَّ الرَّجُلِ الْحَازِمِ مِنْ إِحْدَاكُنَّ)) واته : چونکه نه‌فهرت زۆر ده‌که‌ن و کوفری ژیانیش ده‌که‌ن ، نه‌م دیوه که‌سیک وه‌کو ئە‌وه‌ی نوقصانی عه‌قل و دین که‌وا می‌شکی پیاوی ژیری زیره‌ک له شوینی خۆیدا نه‌هیلن . ووتیان : ئە‌ی نوقصانی عه‌قل و دینمان چی‌یه ئە‌ی پیغه‌مبه‌ری خوا ؟ ئە‌ویش فه‌رموو :

وسووڤ خواردنه‌وه به‌ ده‌وری (كَعْبَةَ) دا^(۹۵) ، وجووت بوون له گه‌ل پیاو دا^(۹۶) ،

وه ده‌بی‌ت پۆژوو‌ه‌که به‌ قه‌زا بداته‌وه به‌لام نوێژه‌که ناداته‌وه^(۹۷) ،

((أَلَيْسَ شَهَادَةُ الْمَرْأَةِ نِصْفُ شَهَادَةِ الرَّجُلِ)) واته : ئایا شایه‌تی دانی ئافره‌ت نیوه‌ی شایه‌تی دانی پیاو نیه ؟ ووتیان : به‌لی ، فه‌رموو : ((فَذَلِكَ مِنْ نُقْصَانِ عَقْلِهَا)) واته : ده‌ی ئە‌وه نوقصانی عه‌قلیتی ، ((أَلَيْسَ إِذَا حَاضَتْ لَمْ تُصَلِّ وَلَمْ تَصُمْ)) واته : ئە‌ی باشه ئە‌گه‌ر ئافره‌ت بکه‌ویته‌هه‌یزه‌وه واز له نوێژ کردن و پۆژوو کردن ناهینیت ؟ ووتیان : به‌لی ، فه‌رموو : ((فَذَلِكَ مِنْ نُقْصَانِ دِينِهَا)) واته : ئە‌ویش نوقصانی دینیتی [رواه البخاری (۳۰۴/۴۰۵/۱)].

(۹۵) له بهر فەرمووده‌که‌ی (إِبْنُ عَبَّاسٍ) (خوایان لێ رازی بیټ) که‌وا پیغه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) فەرمووی: ((الطَّوَّافُ بِالْبَيْتِ صَلَاةٌ ، إِلَّا أَنْ اللَّهَ أَحَلَّ فِيهِ الْكَلَامُ)) واته: سوور خواردنه‌وه به دهوری مال - ی که‌عبه - دا نوێژه ، به‌لام خوای گه‌وره قسه کردنی تیدا چه‌لال کردوه [رواه الترمذی (۹۶۷/۲۱۷/۲) والحاکم (۴۹۵/۱) و صححه ، وهو كذلك برواه صحیح الجامع (۳۹۵۴)].

(۹۶) له بهر فەرمووده‌که‌ی خوای گه‌وره له سوره‌تی (البقرة: ۲۲۲) دا ﴿وَيَسْأَلُونَكَ عَنِ الْمَحِيضِ قُلْ هُوَ أَذَىٌّ فَاعْتَرَلُوا النِّسَاءَ فِي الْمَحِيضِ وَلَا تَقْرُبُوهُنَّ حَتَّىٰ يَطْهُرْنَ فَإِذَا تَطَهَّرْنَ فَأْتُوهُنَّ مِنْ حَيْثُ أَمَرَكُمُ اللَّهُ﴾ .. واته: پرسیا‌رت لێ ده‌که‌ن _ ئه‌ی پیغه‌مبه‌ر _ له باره‌ی چه‌یزه‌وه ، تۆیش بلێ: ئه‌وه زیانی هه‌یه ، جا دوورکه‌ونه‌وه له - جیماع کردنی - ئافره‌تان له کاتی چه‌یزدا تا پاک ده‌بنه‌وه ، جا ئه‌گه‌ر شو‌ردیان ئه‌وه بچه‌ لایانه‌وه - جیماعیان له گه‌ل بکه‌ن - له‌و شوێنه‌وه که خوای گه‌وره فەرمانی پێ کردوه .

وه هه‌روه‌ها له بهر فەرمووده‌که‌ی (أَنَسُ) (خوای لێ رازی بیټ) که‌وا پیغه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) فەرمووی: ((إِصْنَعُوا كُلَّ شَيْءٍ إِلَّا النِّكَاحَ)) واته: هه‌موو شتیکیان له گه‌لدا بکه‌ن ته‌نها جیماع کردن نه‌بیټ [رواه مسلم (۳۰۲/۲۴۶/۱)].

(۹۷) له بهر فەرمووده‌که‌ی (عائِشَةُ) (خوای لێ رازی بیټ) که‌وا (مُعَاذَةُ) پرسیا‌ری لێ کرد: ئایا بۆ ئافره‌ت پاش پاک بوونه‌وه‌ی له چه‌یز پۆژوو به‌ قه‌زا ده‌داته‌وه به‌لام نوێژ به‌ قه‌زا ناداته‌وه ؟ ئه‌ویش فەرمووی: ئایا تۆ (حَرُورِيَّة) ییت ؟ جا (مُعَاذَةُ) ییش ووتی: نه‌ه ، من (حَرُورِيَّة) نیم ، به‌لام ته‌نها پرسیا‌ر ده‌که‌م ، (عائِشَةُ) ییش فەرمووی: ((كَانَ يُصِيبُنَا ذَلِكَ فَنُؤْمِرُ بِقِضَاءِ الصَّوْمِ وَلَا نُؤْمِرُ بِقِضَاءِ الصَّلَاةِ)) واته: ئیمه ئه‌وه‌مان توش ده‌بوو له کاتی پیغه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) جا فەرمانی پێ ده‌کردین قه‌زا کردنه‌وه‌ی پۆژوو ، به‌لام فەرمانی پێ نه‌ده‌کریت قه‌زا کردنه‌وه‌ی نوێژ [رواه البخاری (۲۲۱/۴۲۱/۱) و مسلم (۳۳۵/۲۶۵/۱)].

(حَرُورِيَّة): کۆمه‌لی (خَوَارِج) ی گومرا‌بوو بوون ، له سه‌رده‌می ئیمامی (عَلِي) دا له فەرمانی (خَلِيفَةُ) ده‌رچوون ، له بهر هه‌ندیک به‌لگه‌ی عه‌قلی ، جا یه‌که‌م کۆبوونه‌وه‌یان له (حَرُورَاء) کرد نزیک (کوفه) ، فەرمووده‌ی زۆرمان هه‌یه له باره‌یانه‌وه ، که له پاش پیغه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) دین و له ئایینی ئیسلام ده‌رده‌چن ، وه به‌ سه‌گی دۆزه‌خیش ناویان ده‌بات ، جا یه‌کێک له قه‌سکانیان ده‌یانووت ده‌بیټ ئافره‌ت ئه‌گه‌ر که‌وته‌وه چه‌یزه‌وه ، هه‌روه‌ک چۆن پۆژوو به‌ قه‌زا ده‌داته‌وه ، نوێژیش به‌ قه‌زا بداته‌وه .

وه ئه‌وه‌ی به هوی حه‌یزو زه‌یسانی حه‌رام بییت ، له کاتی خوینی نه‌خوشی (إِسْتِحَاذَة) حه‌لّله^(۹۸) ، به‌لام بۆ هه‌موو نوپۆیک پیویست (وَأَجِب) ه ده‌ست نوپۆ بگریته‌وه^(۹۹) .

(۹۸) چونکه له شه‌ردا نه‌خوشی (إِسْتِحَاذَة) حوکمی پاکیتی (طَهَارَة)ی هه‌یه .. له نوپۆ کردن و پۆژوو گرتن و جیماعی کردن و (طَوَاف) کردن
(۹۹) له به‌ر فه‌رموده‌که‌ی (فَاطِمَةُ بِنْتُ أَبِي حُبَيْشٍ) (خوای لای رازی بییت) که‌وا پیغه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) پی‌ی فه‌رموو: ((.. وَتَوَضَّئِي لِكُلِّ صَلَاةٍ)) واته: ... پاشان بۆ هه‌موو نوپۆیک ده‌ست نوپۆ بگره [رواه أبوداود (۱/۴۹۰/۱۹۵) وابن ماجه وهو حدیث صحیح بروانه صحیح ابن ماجه (۵۰۷)] مه‌به‌ست له هه‌موو نوپۆیک ئه‌وه‌یه بۆ کاتی هه‌موو نوپۆیکی فه‌رز ده‌ست نوپۆیک بگریت ئیتر نوپۆ فه‌رزه‌که و سوننه‌ته‌کانیشی پیوه بکات ، (وَاللَّهُ أَعْلَمُ).

تیبینی:

تیمامی (النَّوَوِي) (په‌حمه‌تی خوای لای بییت) ، ده‌فه‌رمی: هه‌ر که‌سیک باوه‌ری واییت جوت بوون له گه‌ل ئافره‌ته‌که‌یدا حه‌لّله کاتیک له حه‌یزدا بییت ، ئه‌وه پی‌ی کافر ده‌بییت ، وه ئه‌گه‌ر یه‌کیک ئه‌و کاره بکات ، به‌لام بیروباوه‌ری و نه‌بییت که حه‌لّله ، ئه‌وه ئه‌و که‌سه ئه‌گه‌ر له بیری چوو بییت یان نه‌زانیت ئافره‌ته‌که‌ی له حه‌یزدا یه‌ یان نه‌زانیت حه‌رامه یان مه‌کروهه ئه‌وه تاوان بار نابیت و که‌فاره‌تیشی له سه‌رنییه ، به‌لام ئه‌گه‌ر به‌قه‌ست وزانیینه‌وه ئه‌و کاره بکات به‌بی هیچ زۆر لای کردنیک ، ئه‌وه تاوانیکی گه‌وره‌ی کردوو (شَافِعِي) فه‌رمویه‌تی: تاوانی گه‌وره‌یه و پیویسته لای په‌شیمان بیته‌وه و ته‌وبه‌ی لای بکات . وه له باره‌ی پیویست (وَأَجِب) بوونی که‌فاره‌ت له سه‌ری دوو را هه‌یه ... [بروانه شرح صحیح مسلم (۲/۲۰۴)].

ده‌لیم: به‌لام ئه‌وه‌ی راسته که‌فاره‌تی له سه‌ر پیویسته ، له به‌ر فه‌رموده‌که‌ی (إِبْنُ عَبَّاسٍ) (خوایان لای رازی بییت) که‌وا پیغه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) له باره‌ی ئه‌و پیاوه‌وه که جیماعی له گه‌ل ئافره‌ته‌که‌یدا کرد که له حه‌یزدا ، پی‌ی فه‌رموو: ((يَتَّصَدَّقُ بِدِينَارٍ أَوْ نِصْفِ دِينَارٍ)) واته: با دیناریک یان نیو دینار به‌خشیت [رواه أبو داود (۱/۴۴۵/۲۶۱) والنسائی (۱/۱۵۳) وابن ماجه (۱/۲۱۰/۶۴۰) وهو حدیث صحیح بروانه الإرواء (۱۹۷) و صحیح ابن ماجه (۵۲۳)].
(إِبْنُ عَبَّاسٍ) ده‌فه‌رموی: جا ئه‌گه‌ر له سه‌ره‌تاکانی حه‌یزه‌که‌وه جیماعی له گه‌لدا کرد ،

ئەو یەك دینار دەبەخشیت ، وە ئەگەر لە كۆتایەكانیدا بوو ، ئەو نیو دینار دەبەخشیت
[رواه مسلم (۳۳۴/۲۶۴/۱) .

وہ ئەو دینارەى ئەو سەردەمەیشە (۲۵،۴) گرام ئالتوونى تیزابى ئیستایە .

(الْحَمْدُ لِلَّهِ) بەشى پاک کردنەو کۆتایی پى ھات و ئیستایش دەچینە
سەر بەشى نوێژ .